

Concurs - Câștigă o vacanță la Halkidiki!

12985

www.revistafiacara.ro

FLACĂRA

**Ai o CARTE
cadou!**

**Mafia italiană
în România**

**Telenovela
Cuscrul PSD**

**Ana Maria
de la Divertis**

**Infernul
propagandei**

**Ana Maria Prodan:
cel mai sexy impresar
din România**

TOAMNA **eveniment**
PATRIARHILOR

Revista Flacăra - numărul 12985 - august-septembrie 2007 - 84 pagini - 0,50 lei

P/12985

24

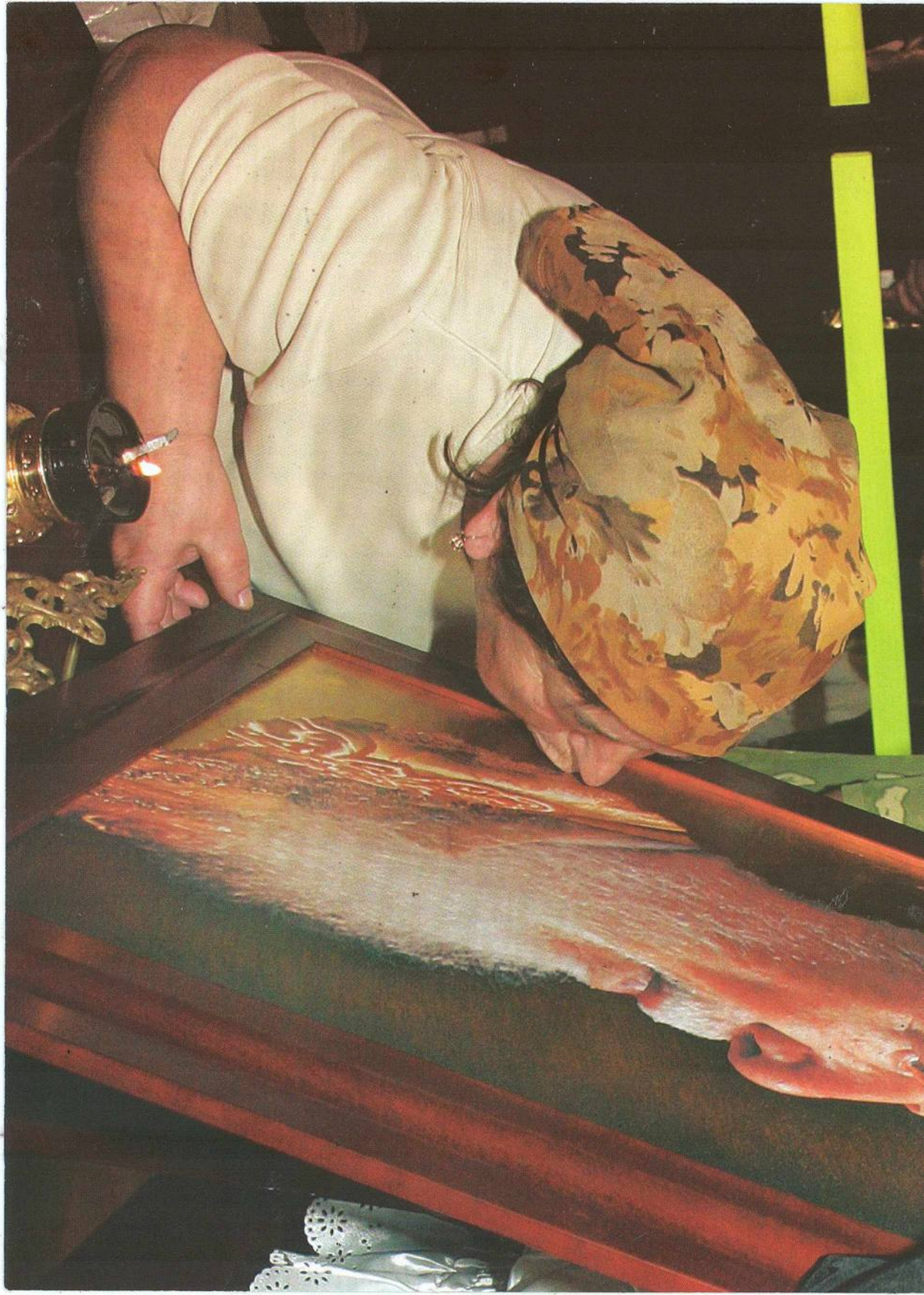
HOW DID JACK DANIEL'S WHISKEY TASTE BACK IN 1866?

(HAVE ONE TONIGHT
AND FIND OUT.)

Your friends at Jack Daniel's
remind you to drink responsibly.

JACK DANIEL'S and OLD NO. 7 are registered trademarks of Jack Daniel's. ©2003.
Please visit us at www.jackdaniels.com.

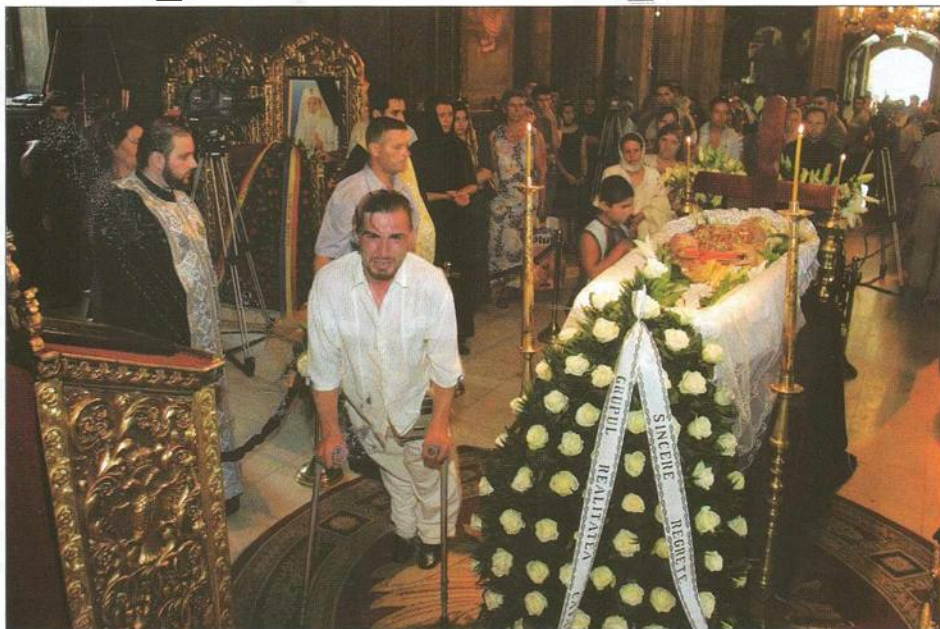

N-am mai văzut niciodată atâtea flori! Pentru că buchetele nu mai încăpeau în vase, pe lângă icoane, pe coroane, în Catedrală sau în Palatul Patriarhal, câteva măicuțe au primit ascultare să le pună în saci de plastic. Doar petalele, ca să fie aruncate covor. În idee ca Preafericitul să plece în Ceruri pe un drum de flori. O risipă frumoasă de crini, trandafiri și garoafe. Mi-aș fi dorit să acopere, măcar pentru o zi, realitatea pe care o trăim. Ceea ce, evident, nu s-a întâmplat. Ba chiar dimpotrivă! Pe fondul acela floral, printre rugăciuni, psalmi și clopote, „chipul” țării mi-a părut și mai schilodit. Nu știu dacă a mai spus-o cineva, dar eu am trăit-o, cu amărăciune. „Starea” unui neam se vede cel mai bine la înmormântarea Patriarhului său!

 eveniment

Toamna Patriarhilor

Raport despre starea națiunii

Faur Isaia avea o treabă cu Băsescu

Peste 20 de mii de oameni au bătătorit dealul Patriarhiei în cele trei zile de priveghi. Un fel de România în miniatură. Cu femei evlavioase și îndurerate, care au stat câteva ore la coadă ca să sărute, pentru ultima oară, mâna Patriarhului. De-acum vânăta de perfuzii și... moarte. Cu bărbați cu frica lui Dumnezeu, îmbrăcați în hainele de duminică și veniți, cu trenul de noapte, de la sute de kilometri distanță. Din Suceava, Iași, Arad sau Craiova. Apoi cu politicieni smeriți nevoie-mare, mai ales în fața camerelor de luat vederi. Sigur că președintele Băsescu a fost primul. Vorbe mari, laude și medalii, chiar și promisiuni. Primarului general al Capitalei, Adrian Videanu, i-a scăpat porumbelul cu mult discutata Catedrală a Neamului. Cică, totuși, se va întâmpla sub mandatul lui. N-au lipsit nici cerșetorii noștri cei de toate zilele. Foarte intrigată când jandarmii i-au zorit să-și strângă tabăra ridicată în boscheții de pe dealul Patriarhiei. Tocmai își spălaseră și ei niște acareturi în arteziana de la Unirii. Și le întinseseră la uscat. Că, doar ce, ei nu sunt creștini? Nu au dreptul să-l privegheze pe Patriarh? Încă și mai ciudați, istericii neamului au fost și ei destul de bine reprezentați. O călugăriță purtătoare de lozinci împotriva Preafericitului s-a luptat, corp la corp, cu polițiștii ce-i fuseseră repartizați. În timp ce țipa, evident, ca din gură de șarpe. Că, uite, „a venit Necuratu’! Printre valurile de pelerini s-a strecurat și Faur Isaia, cel care l-a împroșcat cu cerneală pe fostul președinte Constantinescu, în 2000. De data asta avea o treabă cu Băsescu, așa, ca de înmormântare de patriarh. Dar n-a mai apucat, forțele de ordine l-au făcut „pachet” și l-au urcat în trenul de Timișoara. Și cum rromii „e-n toate”, au ținut să atragă privirile și de data asta.

O delegație de domni, îmbrăcați la patru ace, a transpirat, din belșug, sub greutatea coroanei. Asortată la eveniment, adică sub formă de cruce. Și, bineînțeles, cea mai mare din parcare. Lungă de peste trei metri, de nici n-a avut loc în Catedrală. Milostenia Partidei Rromilor a coborât, apoi, în Piața Unirii. Unde trecătorii, buimaci, au primit pachete cu tot felul de bunătați. De sufletul Patriarhului. Să fie primit! În timp ce un grup de copii urca voios dealul Patriarhiei. Joaca de-a cine ajunge primul a fost temperată de învățătoare, educatoare sau ce-o fi fost. Dacă tot au venit în excursie la catafalcul Preafericitului, se cerea să fie un pic mai cuminți. Și să nu se mai dueleze cu florile din dotare.

„Cel mai important mort”

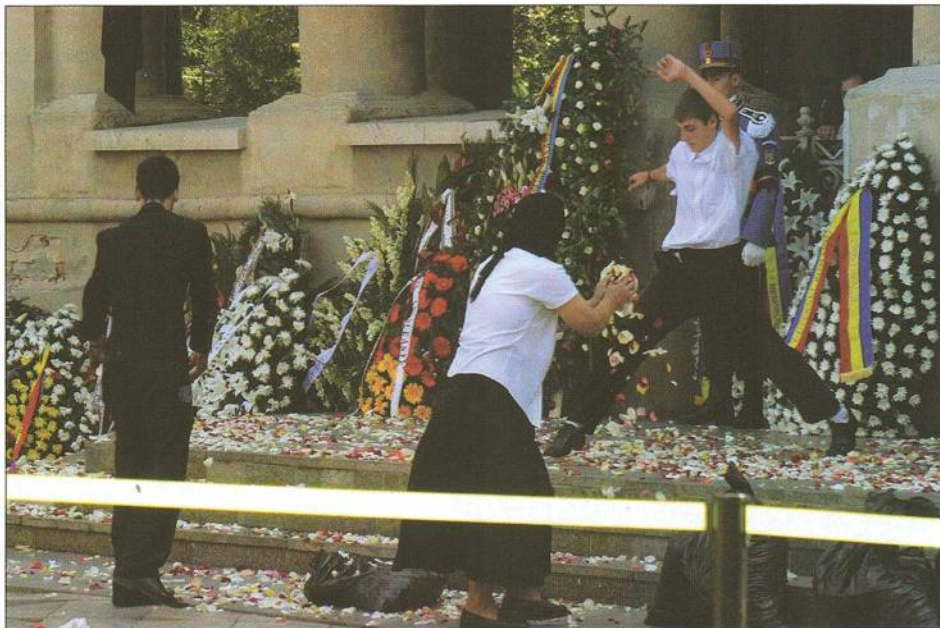
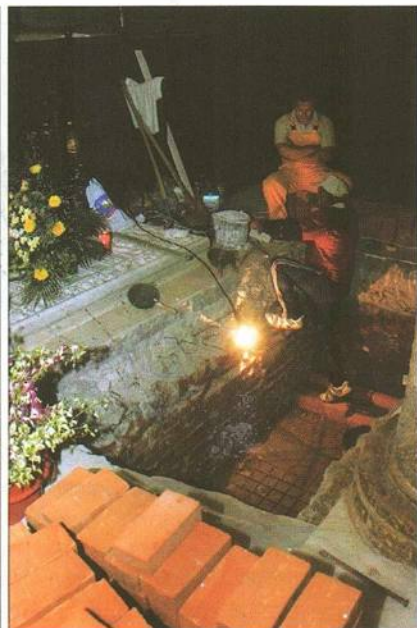
Culmea este că moartea Patriarhului a devenit „obiectiv turistic” și pentru câțiva străini, aflați întâmplător în București. Au venit, s-au uitat, au filmat. O turistă din Israel, vorbitoare de limba română, a fost fascinată de gropari. Cum săpau ei, acolo, în Catedrală, sub o lampă și sub privirile curioșilor, mormântul Întâistătătorului. Unul dintre ei, Marian, chiar plângea. Că de șapte ani are meseria asta, da’ niciodată nu i-au dat lacrimile. Până acum. Unii ziceau că de îndurerare. Alții, că de vodcă. „Trebuie să fie trist pentru voi!”, a spus turistă din Israel. Da, foarte trist. Până într-acolo încât secvențele simple, normale, curate, aproape că nu le-a mai simțit nimeni. Cum ar fi o rugăciune în șoaptă, printre lacrimi și fire de busuioac, spusă de Ruxandra Olaru. O bătrânică venită din Onești, doar cu bani de tren: „Că de mâncare nu e vorbă, asta mai poate aștepta. Și nici de dormit, noaptea am stat de povești, cu femeile cele, pe o bancă, acolo, jos. Ca la priveghi, să nu rămână mortul singur. Mai cu seamă că e cel

mai important mort. Părintele sufletelor noastre, de amar de ani”. Sau cum ar fi academicianul Bălăceanu-Stolnici, urcând, cu mare greutate, dealul Patriarhiei. Că doar n-ați fi vrut să-l lase vreo mașină, în trombă, chiar pe scările Catedralei? Ce, e vreun VIP, cumva? Un băiat de la SPP s-a simțit să-i ofere brațul. A refuzat politicos, sclipitor, ca de obicei: „Nu de brațe aș avea nevoie, tinere, ci de niște picioare!” Între timp, lumea are probleme mult mai importante. Unii îl huiduie pe Constantinescu. Alții se înghesuie să dea mâna cu Adrian Năstase. Și cu Vadim, Becali sau Funar. Câteva pensionare insistă pe segmentul Ion Iliescu. Că „mai bine trăiam pe vremea dumneavoastră, când ne-ați dat pensiile”. Până obțin zâmbetul acela larg, istoric, numai bun de afișat la o înmormântare. Care îl cucerește și pe un țăran așezat pe sacoa cu acte și dosare. Altfel supărat foc, fiindcă l-a ratat pe Tăriceanu. Să-i explice cum îl poartă prin tribunale, de 17 ani, și tot nu i-au dat pământul.

„Problema dumneavoastră trebuie rezolvată acum, în interimat”

Și, în sfârșit, dar nu în cele din urmă, fețele bisericesti, mai mult sau mai puțin înalte. Păstorii acestei turme, prea mult după chipul și asemănarea ei. Datele oficiale spun că au fost în jur de 1.500. Unora li se citea durerea pe față. Altor li se cădeau lacrimi în bărbi. Prezențe tăcute, discrete, chiar o mângâiere pentru credincioși. Mulți dintre ei, însă, aveau alte preocupări. Pe cine să mai întâmpine, cui să-i mai acorde favorul de-a nu sta la coadă, pe cine să mai sune pentru ultimele zvonuri. Ca să nu spun chiar pariuri. Că, deja, e aproape clar cine va fi următorul patriarh: „Înaltul Daniel și-a intrat în pâine, parcă e de-aici!” Preotul-secretar al

i la moartea Întâistătorului

Arhiepiscopiei Bucureștiului, hai să nu-i zicem numele, devenise un fel de centrală telefonică ambulantă. Avea probleme importante de rezolvat. Trebuia să ia o cunoștință de la poartă, cu familia ei cu tot. Și să o ducă de mână, la propriu, până în Catedrală. Că doar n-o să stea ditamai florăreasa la coadă cu muritorii de rând! Altă mostră de conversație: „Da, domnule președinte, v-am sunat sau am vrut să vă sun, adică am avut intenția, dar noi, știți, suntem în mare durere, problema dumneavoastră trebuie rezolvată acum, în interimat, cât există tot interesul să-și facă uși deschise”. Liniștiți-vă, era alt președinte (de consiliu, de comisie, de bloc?), nu al țării. Acesta din urmă aranjează lucrurile la un alt nivel. Și a venit să-i acorde Preafericitului, post-mortem, Ordinul *Steaua României* în grad de *Colan*. Printr-o ceremonie, desigur. La care a fost convocat Sfântul Sinod. ÎPS

Daniel, posibil viitorul patriarh, l-a așteptat pe Băsescu. Afară, pe treptele Catedralei. În soare. Sub privirile nedumerite ale credincioșilor. Sub camerele de filmat și sub „tirul” fotoreporterilor. Și sub demnitatea unui patriarh. Preț de un sfert de oră.

Sigur că și noi, ziaști, am contribuit, după puterile noastre, la acest peisaj bizar. A arunca mucerile de țigări pe jos, în fața Catedralei Patriarhale, de pildă, sau a transmite informații de la înmormântarea Patriarhului cu buricul pe-afară și cu umerii goi este tot un semn de oligofrenie socială.

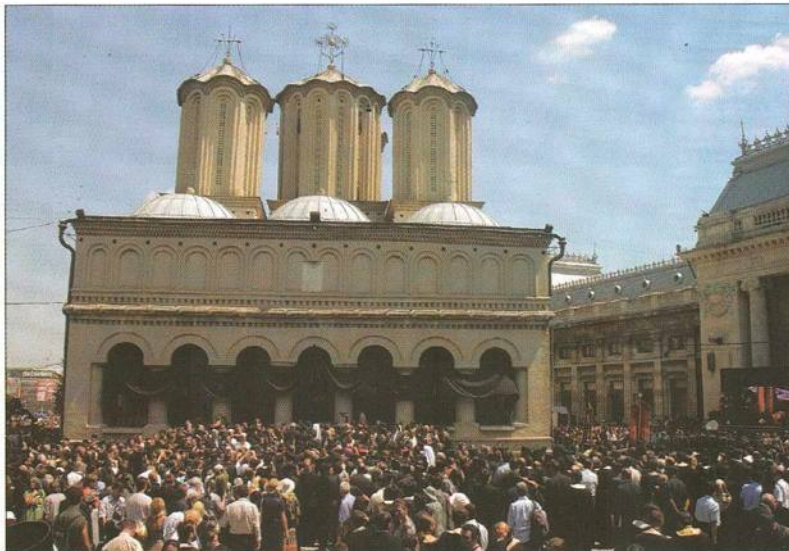
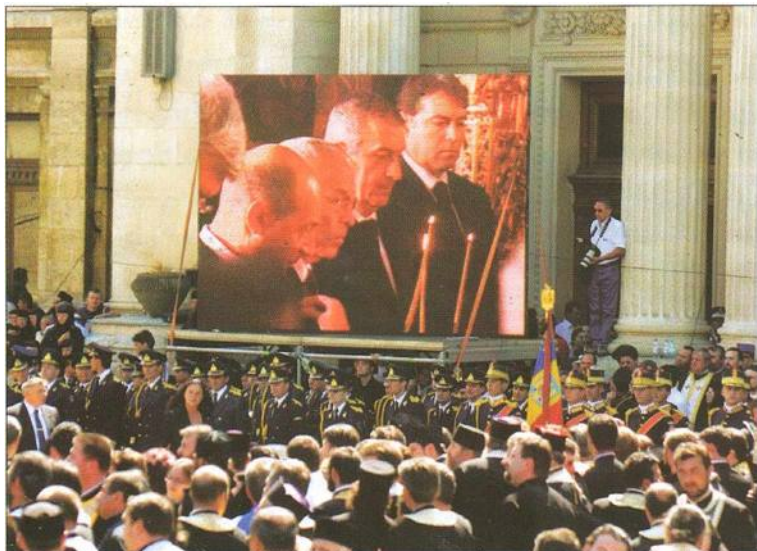
Fiecare cu durerea lui

În rest, înmormântarea a fost foarte frumoasă. Cu troparele Învierii, cântate pe opt glasuri. Cu porumbei, salve de tun, Regimentul 30 Gardă *Mihai Viteazul* și *Deșteaptă-te române!* Politicienii zilei au

umplut Catedrala. Rudele Preafericitului, venite din localitatea Victoria, din județul Botoșani, de-abia dacă au mai avut loc. Cât despre credincioși, nici vorbă! S-au înghesuit, s-au călcat în picioare. Fiecare cu durerea lui. Să atingă sicriul Patriarhului, când l-or scoate afară. Să-l vadă la față pe Bartolomeu, Patriarhul Ecumenic al Constantinopolului. Să pună de-o strângere de mână cu Băsescu. Să primească o binecuvântare de mitropolit. Să prindă ceva de pomană: „Că e clar că nu se-ajunge la atâta puhoi de lume!” 460 de oameni au avut nevoie de asistență medicală de la *Crucea Roșie*. Sau doar de niște medicamente, de inimă și tensiune, „hai, vă rog frumos, să fie de sufletul Preafericitului, că nu mai am acasă și nici bani!”.

După cum spuneam, Patriarhul a plecat dintre noi pe un drum de flori.

Text: **Liliana Petruș**

Mai mulți Preafericiți într-unul singur

Cea mai înaltă distincție din România

Ca să primești cea mai înaltă distincție din România, trebuie să fii un om mort. Să te duci și să mori puțin. Chiar dacă, pe urmă, cazul Preafericitului Teoctist, învii. Să-ți prinzi de gât *STEAUȚA ROMÂNIEI în grad de Colan*, trebuie să ai gâtul ușor vânăt. Ce poate rezulta din această conjunctură drept morală decât că un bun român e un român mort, ca indienii? Deci, până la această oră, nici un român n-a reușit să capete, în viață, cea mai înaltă distincție a statului român? Ce ar trebui să facem pentru asta? Să crăpăm?

La această oră, România are mai mulți patriarhi. Nu, nu ca Bulgaria. Are mai mulți patriarhi pentru că mai mulți dintre cei cu rang înalt bisericesc ar merita, oricând, să fie. Există vreo îndoială că Teofan merită să fie patriarh? Nu, de altfel, se spune că Preafericitul Teoctist l-a și văzut în această postură. Cum, neîndoios, prin tradiție, dar și prin deschidere, Daniel al Moldovei merită și el să fie, lucru pe care îl susțin fără rezerve. *Le Monde* l-a văzut pe scaunul patriarhal pe Bartolomeu Anania. Alții l-au amintit pe Andrei Andreicuț. Demn ar fi și Pimen al Sucevei. Îl consider oricând eligibil și pe Casian Crăciun, chiar dacă, deocamdată, mai are o treaptă de urcat – și, probabil, o serie de detractori în cârcă. De altfel, dacă, potrivit tradiției de peste un secol, Daniel va fi ales Patriarh, se va deschide o succesiune și pentru scaunul Mitropoliei Moldovei. Ce nu a făcut, însă, presa, este să lumineze ultimele zile ale Patriarhului Teoctist. S-a pornit de la premisa: la 92 de ani, oricum spectrul sfârșitului vieții lumești era pe aproape. Desigur. Dar un film al ultimei săptămâni petrecute în lumea pământească de către Patriarh era obligatoriu pentru reputația unei prese care se pretinde profesionistă. Reconstituirea ar fi relevant cum, de ce – și, mai ales, dacă această moarte putea fi amânată. Dacă Teoctist a cerut, cu adevărat, operația. Dacă medicii au făcut ceea ce trebuie să facă: adică să afle, în urma unor teste medicale de specialitate, dacă inima e în stare să reziste sau nu. Dacă operația putea fi evitată. Dacă tratamentul o putea exclude. Pentru că, dacă lucrurile

nu stau așa – și nu par a sta – Teoctist a murit cu zile. Chiar dacă nu cu (foarte) multe zile, cu zile numărate. Tardiv, un cotidian național a încercat demersul de recuperare a ultimelor zile ale Patriarhului Teoctist. Au făcut și televiziunile mai multe emisiuni pe această temă. În alt rând de idei, e deranjantă atitudinea presei și a opiniei publice: dacă, înainte de moarte, Preafericitul era taxat drept „colaboracionist”, drept „legionar”, drept... nu mai știu cum, atunci, moartea spală orice? La adăpostul ecumenismului, dăm dovadă de o îngrijorătoare lipsă de coloană vertebrală.

Lupta pentru putere

La scurt timp după moartea Preafericitului, au început să mișune semnele luptei pentru putere. Au început contestațiile împotriva lui Daniel, dintre care unele absurde, oricum imunde. Cum ar putea fi dovedit că e mason sau pro-masoni? Asta ține de registrul absurdului. Nu-ți trebuie multă intuiție ca să poți paria că imaginea Bisericii Ortodoxe Române (BOR), singura validă, riscă să se ducă pe o pantă descendentă, în urma tuturor acestor porcăieli reciproce. Singurul perdant, BOR: nu Teofan, nu Daniel, nu Bartolomeu Anania, nu Andreicuț, ci BOR. Păcat: era ultima redută a încrederii românilor, după ce și armata a mai zbârcit-o un pic. Lupta pentru putere o face asemeni tuturor celorlalte părți ale societății românești, așa cum ea și este. Deși era un pic aureolată de încredere, de prețuirea pe care o avea în ochii repondenților la sondajele de opinie. Un alt reper al românilor e pe ducă... Iar cât privește pericolul scindării, deocamdată n-aș fi printre panicarzi. Există grupuri, dar nu tabere conturate atât de bezmetic, încât să producă o separație. Cel mult, vom asista, cum s-a și început, la o încăierare mediatică. La ora când va apărea următorul număr din revista noastră, lucrurile vor fi deja clarificate. Daniel al Moldovei are cele mai mari șanse să-și adjudece scaunul patriarhal. Imperativul care stă în fața bisericii române este, îmi pare rău pentru fundamentalisti, deschiderea. Și, în nici un caz, rămânerea între

VOX

IPS Daniel asigură interimatul la scaunul patriarhal al Bisericii Ortodoxe Române. Multă lume îl vede chiar ca pe o putea diviza BOR în aripa novatoare și aripa conservatoare. Care sunt șansele mitropolitului Moldovei de a acce-

Răzvan Theodorescu, PSD

„Nu consider că ÎPS Daniel este ca și instalat în fruntea BOR. Va exista o competiție deschisă la scaunul patriarhal. Este pentru prima oară când vor exista alegeri libere, fără intervenția puterii politice, asta după foarte mult timp când politicul intervenea în asemenea decizii. De la Miron Cristea încoace politicul a intervenit în sfera religioasă. La acest moment nici nu avem lideri politici puternici care să poată să se implice în asemenea chestiuni. După cum bine se știe, BOR se află în topul preferințelor populației, practic asistăm la culmea puterii bisericii, iar jocurile se vor face în biserică, nu în afara ei, și restul sunt simple speculații. E greu să spun cine va fi succesorul, există două tabere – conservatori și novatori – dar indiferent cine va fi câștigător, nu cred că restul nu se vor supune. Da, există o

cutumă în Biserică, potrivit căreia patriarhul se alege preferențial din Moldova, în general s-a respectat cutuma, excepție fiind cazul episcopului de Caransebeș, dar de la Nicodim încoace s-a respectat cutuma. Dacă se va respecta această cutumă, atunci Daniel e dinainte decis. Dar e greu să spunem că așa va fi. Nu cred că-aceia de la *Le Monde* au dreptate în ceea ce privește scindarea BOR, dacă e ales un patriarh ori altul Biserica este suficient de diplomată ca să poată masca o ruptură. Va fi o scindare de generații, dar nu o ruptură pe față.”

Felix Tătaru, GMP Advertising

„Nu cred că persoana care deține locotenința patriarhală acum, ÎPS Daniel – mitropolitul Moldovei, va fi în mod obligatoriu succesorul Preafericitului Teoctist

anumite limite anchilozate, osificate, inerte, ale modelului anterior. Peste tot, confesiunile religioase se flexibilizează pentru a fi ofertante în raport cu noii adepți, cu noile generații. Cei care proslăvesc tradiționalismul ortodox nu vor mai avea a face mulți prozeliti.

„Voia lui Dumnezeu“

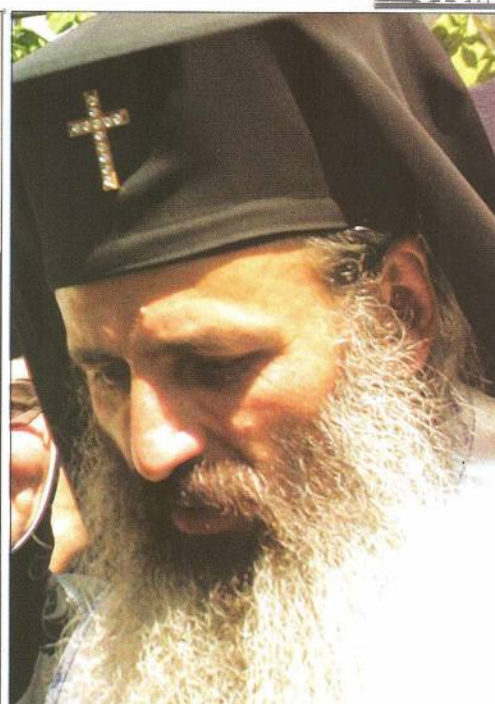
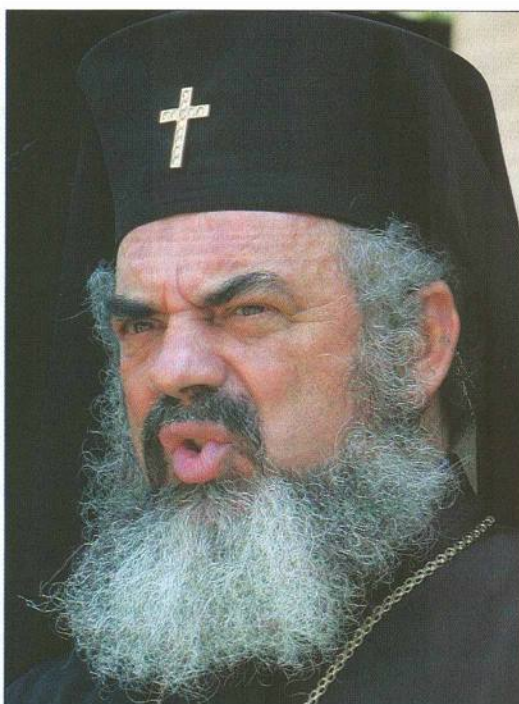
Am consultat și opinia unui preot-paroh vizavi de felul în care *lucrează voia lui Dumnezeu*, potrivit spuselor oamenilor Bisericii, într-un asemenea caz, al alegerii. Este drept că voia lui Dumnezeu o fac oamenii. „Voia lui Dumnezeu“ este să se desemneze trei candidați, precum „voia lui Dumnezeu“ este să se aleagă doi „finaliști“, dacă unul nu se califică detașat. Și, în caz de nedepartajare, prin tragerea sortilor se manifestă tot „voia lui Dumnezeu“, caz în care cel mai slab dintre cei doi putând câștiga tot prin... „voia lui Dumnezeu“. Oricine ar câștiga, și la acest moment cel mai bine plasat se află ÎPS Daniel, el va fi *primul patriarh ales al României libere*. Ceea ce îl degreuează de multe responsabilități, dar îl și umple de altele. Nu masoneria e preocuparea numărul unu, pe care trebuie să o aibă următorul patriarh, nici jocurile bisericii, ci renașterea Bisericii ortodoxe, consolidarea încrederii enoriașilor în BOR. Oricum, faptul că alegerea capului Bisericii ortodoxe se întâmplă o dată cam la douăzeci ori treizeci de ani face din aceste evenimente un fel de film unic al actualității pe care o trăim.

PoliTichie de patriarhie

Scena contaminată de jocuri de culise a societății românești n-a iertat, nici de astă dată, politizarea evenimentelor. Credem că un scurt comentariu pe această temă se impune. Dan Voiculescu, atacatorul de serviciu, nu s-a putut abține să rateze prilejul de a-i mai da, încă o dată, la gioale, Preafericitului Băsescu. Lui i-a pus în cărcă raportul Tismăneanu, în care Teoctist Arăpașu era suspectat de arondare la interesele Partidului Comunist Român. Teoctist a replicat, atunci când, în timpul vieții, a fost arătat cu degetul pentru colaborare cu sistemul comunist, că acei care vorbesc nu o fac în cunoștință de cauză, nu știu ce a fost în culisele lucrurilor.

text: **Mihail Gălățanu**

foto: **Octavian Tîbăr**

IPS Daniel, Mitropolitul Moldovei, și IPS Teofan, Mitropolitul Olteniei, principalii „candidați la preafericire“

orul patriarh al României. Pe de altă parte, *Le Monde* atrăgea atenția într-un articol că numirea noului patriarh ar a scaunul patriarhal și cum va arăta BOR după numirea patriarhului României, iată, în continuare câteva predicții.

la scaunul patriarhal. Va exista un proces de succesiune, vor fi alegeri, iar acestea nu vor fi o simplă formalitate. Să nu uităm că intervine aici și voia Sfântului Duh! Sigur, eu îl văd ca favorit pe ÎPS Daniel, însă, când vine vorba despre cele sfinte nu trebuie niciodată uitat Dumnezeu care intervine între oameni. Nu contează numai votul oamenilor, ci voia lui Dumnezeu. Alegerea noului patriarh al României e un proces ceva mai complex. Apropo! Omul care va fi în fruntea BOR va trebui susținut și de oameni, de popor, nu doar de cei care îl aleg în mod direct. Cât privește speculațiile din *Le Monde*, cum că alegerea noului patriarh ar putea diviza BOR, în aripa conservatoare și cea novatoare, cred că aceasta e o simplă judecată umană. Nu este adevărat ce spune *Le Monde*! Oricine va veni, va propune o viziune și o echipă indiferent dacă unii vor fi sau nu de acord. BOR funcționează

pe principii democratice și nu cred că numai pentru că vine un mitropolit sau un altul în scaunul patriarhal, ceilalți se vor separa de Biserică.”

Radu Câmpeanu, PNL

„În ceea ce privește alegerea noului patriarh, cred că ea va avea loc în conformitate cu conștiința înalților prelați care participă la vot. Nu pot face eu predicții asupra numelui viitorului patriarh. Cât privește ceea ce va urma, ei bine, aici va depinde totul, în mod indubitabil, de înțelepciunea și cultura celui ales în fruntea BOR. Politicul nu se va amesteca și nici nu e bine să se amestece în această chestiune. Nu cred că vom asista la o scindare a BOR.”

a. consensat. **Alice-Claudia Gherman**

Fondată în 1911 de Constantin Brâncuși
www.revistaflacara.ro

Biroul Român de Audit al Tirajelor
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit
Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență, conform
Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada
ianuarie 2004 - ianuarie 2006

DIRECTOR: Mihail Gălojanu
mihail.galojanu@revistaflacara.ro, redactie@revistaflacara.ro
REDACTOR ȘEF - Liliana Petrus - liliana.petrus@revistaflacara.ro
EDITOR - Alice Gherman - alice.gherman@revistaflacara.ro
SPORT - Pompiliu Laurențiu Dumitrescu

COLEGIUL REDACȚIONAL
Cădălin Apostol, Mihai Băbu, Duminiu (Pugă) Dinulescu, Horia Gârbea, Valentin Laurențiu
Gheorghiu, Claudia Golea, Călin Henke, Petre Iamandi, Violeta Ion, Victor Ionescu, Marina
Ionescu, Nicky de Maccari, Mugurel Mărgărit, Dan Medașanu, Horia Pășcuț, Mircea
Prică, Petre Rău, Alina Savin, Vasile Savin, Adrian Stancu, Jean-Louis Șerban, Raluca
Șenoiu, Bazil Ștefan, Andreia Tudor, Tudor Călin Zărnescu

SENIOR EDITOR FOTO - Octavian Tîlbar - octavian.tilbar@revistaflacara.ro
TEHNOREDACTOR - Laura Tîlbar - dir@publicatiileflacara.ro

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚE: Vasile Comanescu (Roma), Adina Dobry (SUA), Eugen Frunza (Canada), Leila Hattamian (Portugalia), Andra Mănușescu (Noua
Zeelandă), Arca Morosanu (Honduras), Iuliana Folea (Paris), Laurentia Stela (Chad),
Cornel Toma (Roma), Rogdan Razvan-Ure (Mali), Geli Vlasin (Moldova), Ileana Ionescu
(Seregal), Hoon Jae Ryu (Coreea de Sud), Pham Viet Dao (Vietnam)
ÎN TERITORIUL - Marius Condat (Sinaia),
Iulia Pană (Constanța)

Grafică, tehnoredactare
și prelucrare imagine

**PUBLICAȚIILE
FLACĂRA**

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Unic de Înregistrare 1.582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiileflacara.ro
VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin
alexandru.pasarin@publicatiileflacara.ro
DIRECTOR GENERAL ADIUNCT: Alexandru Arion
DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiileflacara.ro
DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion -
manuela.arion@publicatiileflacara.ro
CONTABIL ȘEF: Elena Anghel
DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE:
Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiileflacara.ro
ȘEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE - Petru Stoian
petru.stoian@revistaflacara.ro
SECRETARIAT - Tel. 317.91.42, 317.91.44
Fax: 317.91.43 E-mail: office@publicatiileflacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12
Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400, Banca Românească Băneasa

 Fundația „Premiile Flacăra - România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS®
Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE®
Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată:
Angela Ciocăzanu
Culegere computerizată: Violeta Enoche
Corectură: Pompiliu L. Dumitrescu și Ioan Grigoriuță

Publicitate și marketing:
publicitate@publicatiileflacara.ro
Telefon, fax: 317.91.38, 317.91.42

Contabilitate: Florența Tudor

Șef Departament Distribuție: Nicoleta Predescu
Distribuție: (317.91.37, 317.91.44): Marian Celcan,
Constantin Epure, Mihail Ion

Cifrele din țară și din străinătate se pot abona
prin SC „Publicațiile Flacăra” S.A.
Cifrele se pot abona și prin S.C. MI PRESS IMPEX S.R.L., București
Tel./Fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.17

**Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,
Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
sunt mărci înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA**

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului
apartine autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și persoane
altfel citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x
Tipar: Megapress SA, tel./fax: 021/461.08.08/09

POLITIC

Telenovela „Cuscrul PSD“

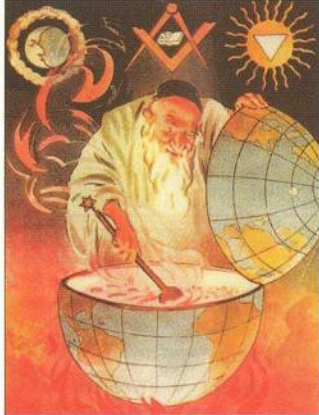
DOCUMENTAR

Sacra Corona Unită

DOSAR

Infernul propagandei

VIP

Ana Maria Georgescu: „Am fugit de-acasă la 17 ani!”

INTERVIU

Ana Maria Prodan, cea mai sexy femeie-impresar

INSIDER

De la Ukiyo-e la Manga

SHOW

It's only Rock'n'roll

INEDIT

Templele megalitice de la Hagar Qim

SHOW

Estival B' Festival 38

INEDIT

Prințesa din Fundeni 40

GLOBE-TROTTER

Benidorm, Manhattan-ul Spaniei 44

MEDIA

N-duce anu' ce-duce Terzianu! 48

UNDE IEȘIM

Zerillo's, stil până la sofisticare 52

AUTO

Fiat 500 se întoarce! 54

FILM

Harry Potter și Ordinul Phoenix 56

TURISM

Căutându-l pe Bob Marley în Jamaica 58

SĂNĂTATE

Atenție la neatenția copilului dumneavoastră! 65

STIL DE VIAȚĂ

Puma 66

ISTORIA UNUI PRODUS

Un gin londonez cu esență românească 74

IMOBILIARE

Investiția în terenuri agricole, un business profitabil 76

SPORT

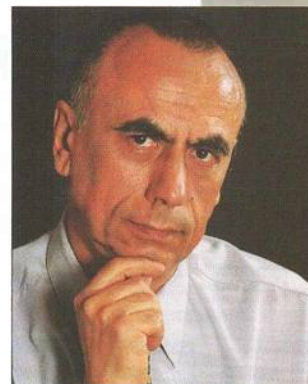
Miza: șase locuri în cupele europene 78

coperta 1
foto Octavian Tibăr

Altceva

Se apropie de sfârșit o vară cum românii
nu au trăit demult.

CLIMĂ ȘI PEDEAPSĂ

A fost un prilej pentru a afla, încă o dată, ce deșănțat ne manifestăm într-un moment de cumpănă. Oamenii s-au folosit de orice apariție a lor în public pentru a-și blestema soarta și a aștepta de la pronia divină un semn de bunăvoință. Iar apoi s-au repezit în cârciumi pentru a-și ostoi aleanul cu beri multe și vorbărie despre ce ar trebui făcut într-o asemenea situație. În ciuda tuturor avertismentelor, mulți s-au expus cu inconștiență la soare și unii au plătit cu viața. Căldura le-a luat de-a binelea mințile unora – pe șosele s-au produs accidente incredibile. Iarna ne surprind viscoalele, vara – canicula, așa că guvernanții s-au întrecut în a lua măsuri în pripă, jurându-se că nu s-au așteptat la un asemenea cataclism termic abătut asupra noastră. S-a glosat îndelung și zadarnic în legătură cu încălzirea globală și consecințele sale nefaste asupra planetei. Sub numele pretențioaselor coduri care desemnau gradele de temperatură – la umbră, la un metru deasupra solului acoperit cu iarbă, așa cum precizează standardele internaționale –, s-a ascuns o incompetență crasă și o vinovată lipsă de interes față de cetățeni. O singură scuză pentru recoltele compromise – n-avem o înzestrare tehnică necesară în astfel de ocazii. Fiindcă ne-am bătut joc de sistemele de irigație pe care le-am avut. Iar frișcă de pe tort a fost anunțarea cu mare pompă a unui proiect de combatere a secetei care va deveni operațional începând cu luna septembrie. La isteria colectivă, mass-media au contribuit cu frenezie, bucurându-se de existența unui subiect „fierbinte” într-o perioadă în care nu se întâmplă de obicei nimic deosebit. Cu o conduită mai potrivită pentru o apocalipsă, ele au provocat panică, în loc să adopte un ton decent, lucid și responsabil. În același timp, vedeam la televizor inundațiile catastrofale din Anglia, dar prea puțini au remarcat ce solidari erau acei năpăstuiți, cu ce demnitate înfruntau dezlănțuirile naturii, și cu ce grijă îi îngheau autoritățile, astfel încât pagubele umane și materiale să fie cât mai reduse. Dar dacă iarna nu-i ca vara, nici Anglia nu-i ca România.

Sergiu Aron

Whiskey Facts - "Partea îngerilor"

În timp ce whiskey-ul se maturează, butoaițele în care acesta este păstrat "respiră". Din cauza acestui fenomen, în jur de 8 până la 10% din volumul de alcool se pierde prin evaporare în primul an. Evaporarea continuă în următorii ani, cu 4 până la 5% pe butoi. În acest fel, un whiskey bun pierde aproximativ 30% din volumul original până în momentul în care este gata de îmbuteliere. Noi numim acest procent "partea îngerilor".

În numărul viitor:

- AU EXISTAT ÎNCHISORI CIA ÎN ROMÂNIA? ●
- ORDINUL CAVALERILOR IOANIȚI – UN THRILLER AL ISTORIEI ●
- TREI DESTINE ROMÂNEȘTI ÎN ITALIA ●
- KHMERII ROȘII – ADEVĂRUL DESPRE O ORGANIZAȚIE ÎNFRICOȘĂTOARE sau REPORTAJ CU SUFLETUL LA GURĂ ●
- BERGMAN & ANTONIONI, ULTIMUL FILM ●
- HOOLIGANS sau ULTRAȘI? ●
- NADAL, PE REVER ●
- DOSARUL KOSOVO DIVIZEAZĂ EUROPA ●
- PRO ȘI CONTRA RETRAGERII TRUPELOR ROMÂNEȘTI DIN IRAK ȘI AFGANISTAN ●
- FINLANDA, UN INTERVIU DIRECT CU MARILE LACURI

„... sfârșitul nu-i aici“

Anul acesta, pe 4 octombrie, ar fi împlinit 64 de ani, dar boala l-a răpus.

Florian Pittiș – Moțu – a plecat în veșnicie. Au rămas în urma sa doar amintirile: momentele când Florian Pittiș evolua pe scenă alături de Dan Tufaru și Anda Călugăreanu, *Cenacul Flacăra*, rolurile în spectacole la Teatrul Lucia Sturza-Bulandra, apoi după '89, melodiile interpretate împreună cu trupa *Păsărea Colibri*, vocea sa inconfundabilă care însoțea documentarele

Teleenciclopedia de la TVR 1, a fost redactor-șef al *Radio3net* – primul post de radio on-line al *Societății Române de Radiodifuziune*. În seria de emisiuni *Pittiș Show*, artistul a promovat muzica pop-rock, un adevărat regal muzical în care generațiile de azi au făcut cunoștință cu *Hendrix*, *Joplin*, *Zeppelin*, *Cohen* ș.a. În afara activității artistice, Pittiș a fost membru al *Clubului Aristocratic al Rapidului*, fiind susținător al acestei echipe de fotbal. Pittiș a fost înmormântat pe Aleea artiștilor la Cimitirul Betu. ■

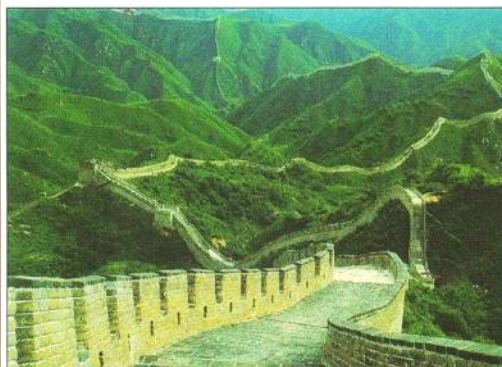
Singură

Vaticanul a revendicat pentru catolici titlul de „unica și adevărata Biserică a lui Christos”, considerând bisericile orientale (ortodoxe), care nu îl recunosc pe Papa drept urmaș al lui Petru, drept „biserici particulare”. Bine că nu private! Oricum, stăm mai bine decât protestanții, care, în viziunea lui Benedict al XVI-lea (precizată cu ocazia semnării unui document care stabilește relațiile ecumenice) n-au Biserică deloc! Sau, în orice caz, nu creștină. Papa dixit. Asta e. Dacă Biserica Vaticanului vrea să fie singură, va fi singură.

Minunat

Când se plictisesc prea tare, oamenii din lumea în care se trăiește mai bine mai inventează un top. De pildă – cel al noilor „7 minuni ale lumii”. În urma unui vot electronic de proporții, au fost alese Marele Zid Chinezesc (foto), obiectivul arheologic de la Petra (Iordania), statuia lui Christos Mântuitorul de la Rio de Janeiro, ruinele incașe de la Machu Picchu (Peru), Coloseumul din Roma, templul de la Taj Mahal și piramida de la Chichen-Itza (Mexic). Evident, clasamentul a fost dezvăluit într-un spectacol pe

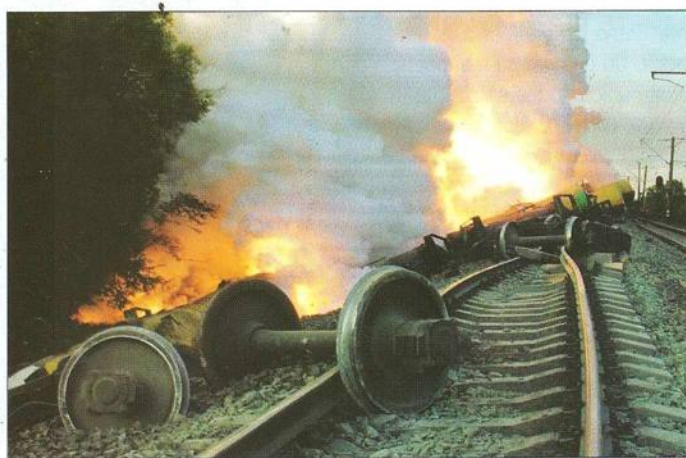

măsură, pe stadionul *Da Luz* din Lisabona. Minunile au fost anunțate în mod aleatoriu de Ben Kingsley, Cristiano Ronaldo, Neil Armstrong, Bertrand Piccard ș.a.

Pericole latente

La mijlocul lunii iulie, un seism cu magnitudinea de 6,8 pe scara Richter a lovit centrul Japoniei.

Nouă persoane au murit și peste o mie au fost rănite. Cutremurul, unul dintre cele mai puternice înregistrate în ultimii ani în regiune, a provocat tsunami și a fost urmat de mai multe replici. În urma seismului a izbucnit un incendiu la centrala nucleară de la Kashiwazaki-Kariwa (foto). Autoritățile au dat asigurări că scurgerile radioactive au fost neimportante, dar incidentul a redeschis discuțiile despre securitatea centralelor nucleare.

Fosfor!

De parcă vremea caniculară n-ar fi fost suficientă, România a mai trecut și prin mari emoții în urma accidentului feroviar din Ucraina, urmat de un puternic incendiu, în care a fost implicat un tren încărcat cu fosfor galben, substanță extrem de toxică. În mod stupefiant, autoritățile din Ucraina au acționat la fel ca acelea comuniste, din momentul Cernobil 1986: nu au anunțat imediat catastrofa, iar ulterior nu au răspuns nici unei solicitări de informații din partea României. Nenorocirea s-a produs în apropiere de Lvov, la doar 300 de km de granița cu România, provocând rănirea gravă a 20 de persoane și evacuarea a circa 800 de locuitori ai satelor din zonă. Potențiala ploaie acidă care ar fi rezultat din norul toxic putea provoca leziuni ale pielii și afecțiuni grave ale sistemului respirator.

Catastrofă aviatică

Peste 200 de persoane au murit și alte 12 au fost rănite în accidentul aviatic produs pe aeroportul din Sao Paulo (Brazilia): un avion de linie, cu 176 de persoane la bord, a ieșit de pe pistă, lovind o clădire și apoi o stație de benzină. A urmat un incendiu de proporții, vizibil deasupra întregului oraș (foto). Este al doilea mare dezastru aerian din Brazilia în mai puțin de un an.

PERFECTLY BALANCED.

John Jameson's smooth whiskey from Ireland.

John Jameson reminds you to taste responsibly

JAMESON
IRISH WHISKEY

www.jamesonwhiskey.com

Băse + Hrebe = (mai e) love?

Telenovela „Cuscrul PSD“

Să fie adevărată ecuația cu doi termeni *Băse + Hrebe = love*? Să fie ea, nene, de scrijelit pe scoarța tuturor copacilor „tunși” de Attila Verestoy? Să devină, în timp, dragul de Băse cuscrul PSD, ceea ce nu credeam? Sau mai bine viceversa, Hrebe, „omul negru” („ciornii celavec”), socrul (soacra?) Partidului Democrat? Care e cel mai negru și care-i, cu adevărat, cel alb? Să fim, în curând, martorii unei nunți de cod galben, la nivel înalt, din categoria R.A.P.P.S.?

După ce nu a mai avut alte argumente de atac, presa anti-Băsescu a trecut la tocarea în stil mărunț a idilei lui Andrei Hrebenciuc cu Elena Băsescu. Relevanța ei este bulevardieră. Dar o sămânță de scandal, aici, tot există. Și ea pornește de la constatarea că, oricum ar fi, anturajul fiilor noștri contează. Și contează dacă e din interiorul elitei clasei politice din România. Poate că s-ar găsi cineva care să îmi spună că, pentru scena politică, un asemenea lucru nu are relevanță. Ba are. Și am să amintesc un singur exemplu, pe care eu, însă, îl consider elocvent: cum au aflat, anul trecut, cele două familii care sunt pozițiile celor doi capi, Traian și Viorel, față de alegerile anticipate. Firește că informațiile circulă acolo, pe firul scurt, cu voluptatea teoriei golului prin semiconductori. Dar să o luăm mărunțel. De ce ar pierde Băsescu din aplomb, în urma unei asemenea relații/sau unui posibil mariaj?

În primul rând, i s-ar putea spune „cuscrul PSD”. Asta pentru că omul care face cărțile la social-democrați e acreditat ca fiind Viorel Hrebenciuc. El făcea asta încă de prin anii 1993 – 1994, dar nu așa de la vedere. Era omul „gospodăriei de partid” din ograda PSD. Mai târziu, a trecut la visterie, ca secretar general al partidului, guvernului etc. Mai curios este că s-a spus că el e omul din umbră, cel care s-a aflat în spatele acțiunii de dețronare (suspendare) a președintelui Traian Băsescu. Blazonul casei ar putea fi o navă (epavă, eventual aia de la Costinești) sau un cornet de înghețată (de energie nu merge, că nu se poate, adicătelea că nu

se prea există), apropo la afacerile de familie. Cât privește culorile de pe blazon, heraldica mă-sii spune că albastrul mărilor care au înghițit/îneecat toate corăbiile nu ar avea cum să nu fie la loc de cinste.

Elena Băsescu, de altfel, ține capetele de afiș ale celor mai ample rumori mondene: că are bikini croșetați, ceea ce e pe cale să lanseze o nouă modă. Că se unește și se desparte de unul sau de altul. A devenit un personaj fantomatic al tuturor cherelelor mondene. E un fel de „Nicu cel mic” în variantă feminină și cu bikini mai tentanți. Deja, anturajul ei, cu iubite de fotbaliști, a devenit subiectul cel mai atacat de flash-urile reflectoarelor mondene.

Oameni pragmatici. Bătătura lor e mai bogată ca a Capuleților sau, mă rog, Montaignilor celorlalți. Blazonul ar putea fi un pui de agricultor, căci așa s-a început averea familiei. Scorul averilor îi surclasează pe cei din tabăra bășesciană. Nu ne-am gândit care ar fi culorile blazonului, dar, oricum, ținând cont de tradiția crypto-comunistă, roșul pur nu ar trebui să lipsească. După cum ia, energic, mâna alesei sale, Andrei se poate spune că este capul. Capul de familie, așa că deciziile se vor lua în comun. Dar poate că e numai o nevinovată prietenie, cine știe... E drept, până acum, Andrei Hrebenciuc a fost un junior *low-profile*. Sub domnia lui Viorel Hrebenciuc și a lui Dumitru Sechelariu, Bacăul, ca feudă de baroni, nu a mișcat de sub hegemonia Partidului Social-Democrat. Viorel Hrebenciuc mai are, de altfel, și faima de a fi, justificat ori nu, *eminența cenușie* a PSD. Ziarele l-au acuzat de relații cu mafia arabă, Presa a contorizat și raportul care

se stabilește între cele două averi: el e de cam unu la zece în favoarea familiei Hrebenciuc.

Elena Băsescu a fost angajată firmei *LUXTEN*, au avansat aceleași tabloide. În ultimii zece ani, câteva dintre concurențele aceleiași firme de pe piață au dat faliment. C-așa-i în tenis. Și era vorba de firme puternice. *LUXTEN*, miraculos, a rezistat, ba, mai mult, a crescut frumuseț și bineșor. Paparazzi s-au învrednicit și i-au urmărit pe Andrei Hrebenciuc și Elena Băsescu pe malul mării. Așa a ajuns să fie confirmat ceea ce era, inițial, un zvon, care nici nu părea credibil. Care a fost principalul motiv de i-a adunat împreună: erau din același anturaj. În care se mai învârt iubite de fotbaliști cu fotbaliști de rigoare, soliști de muzică ușoară, lume bună, în orice caz – sau, cel puțin, „cu pretenții”. Acum, greu de știut, dacă acești doi tineri amorezi mai sunt împreună (și cum?!), când se ceartă, când se despart, când se împacă. Răul de imagine a fost deja făcut, cel puțin în ce-l privește pe Traian Băsescu, pentru că Viorel Hrebenciuc nu prea are ce pierde. Transferul negativ de charismă se îndreaptă doar către Băsescu, are un singur sens. Și iarăși, că Elena Băsescu i-a dat papucii Hrebenciucului sau că a fost viceversa (adică, așa cum s-a zvonit, că prietenii lui Andrei i-au dat „reject” Elenei), asta nici nu prea (mai) contează. Telenovela continuă. Și politica românească s-a transformat demult în ceva care oscilează între telenovelă și manea...

Casa
de Băsescu

Casa
de Hrebenciuc

Alte
ingrediente
din sosul
monden

text **Mihail Gălățanu**
foto **Rompres, Mediafax Foto,**
revista **Cancan**

Vox politicus

Cuplurile se fac și se desfac asemenea unui joc de cărți. Când valetul e Andrei Hrebenciuc și dama este Elena Băsescu, iar regii din spatele lor sunt Victor Hrebenciuc și Traian Băsescu, jocul devine important pentru întreaga națiune. Și atunci se naște întrebarea: ce credeți despre mezialianțele politice gen Andrei și Elena, Mioara Mantale și Adrian Păduraru ori Daciana Sârbu și Victor Ponta?

Daniel Mircescu — PNL

„Dacă vă referiți la mezialianțe gen Mioara Mantale – Adrian Păduraru, ei bine, despre această relație nu știu nimic. În ceea ce privește relația Daciana Sârbu – Victor Ponta, aceștia doi fiind în aceeași organizație nu văd ce probleme ar fi ca ei doi să formeze un cuplu. Acum, revenind la proaspăta legătură între Andrei Hrebenciuc–Elena Băsescu, desigur, legătura e ceva mai ciudată, cunoscute fiind adversitățile dintre părinții celor doi tineri, pozițiile lor politice diametral opuse, partidele din care fac parte și segmentul de public pe care îl reprezintă. Ar putea fi jocuri politice prefabricate în spatele tinerilor Andrei și Elena? Mă îndoiesc! Sunt prea tineri ca să opereze cu subterfugii politice. Nu cred că este vorba despre așa ceva. E firesc ca doi tineri să se îndrăgostească, nu cred că idila neapărat va și dura. Cred că fiecare dintre noi – de la prima dragoste și până la cea la care ne-am stabilizat – am trecut prin asemenea momente. E normal ca tineri care frecventează cam aceleași cercuri politico-mondene să și se

îndrăgostească, de ce nu? Chiar să se și căsătorească. Nu e nimic nou sub soare. Și pe timpul lui Ceaușescu, fiii și fiicele nomenclaturiştilor frecventând aceleași cercuri ajungeau să se îndrăgostească unii de alții. Nu e nimic rău în asta.”

Tudor Octavian — ziarist

„Ei, cei doi – Elena Băsescu și Andrei Hrebenciuc, dar și alte cupluri de care mi-ați pomenit în întrebare – trăiesc într-o lume închisă. Drept urmare, e fatal să se rezolve afectiv ei între ei. Doar în rândurile lor se aprinde scânteia. Repet, e fatal să se întâmple așa fiindcă doar așa sunt compatibili la mașini, la banii de buzunar și la puterea părinților. E aproape un destin implacabil să se iubească, nu au încotro! V-o imaginați pe Elena Băsescu iubindu-se cu fiul lui Mitică din Piața Obor?! Cum să existe un alt scenariu când la mijloc e vorba despre bani și funcții? Se vor iubi așa până la sfârșitul vieții. Să nu uităm că, în fapt, cei doi copii, Andrei Hrebenciuc și Elena Băsescu, pleacă din același partid, au un trecut politic asemănător. Nu au fost cei doi, Viorel Hrebenciuc și Traian Băsescu, în același partid acum câțiva ani? Trecutul lor e mai puternic decât ei. Că s-a întâmplat, așa cum de fapt se întâmplă adesea în viață, să se despartă unul de altul și destinul i-a trimis în Parlament pe bănci diferite nu înseamnă că nu au nimic în comun. Ce? Dacă soția nu doarme în același pat cu soțul, dar doarme în aceeași cameră, se schimbă ceva în raportul de forțe dintre cei doi? În continuare vor sta în aceeași casă, la aceeași masă.”

Bogdan Pascu — PC

„De ce spuneți că sunt mezialianțe politice? Dacă doi oameni se iubesc asta nu are nici o legătură cu mezialianța politică. Ce, dacă într-o căsnicie, soțul ține cu *Dinamo*, iar soția cu *Steaua*, iar cei doi se iubesc, avem de-a face cu o mezialianță sportivă? Dacă Andrei Hrebenciuc și Elena Băsescu se iubesc, atunci să se ia în căsătorie. Nu le place părinților? Ce treabă au aceștia cu tinerii? Andrei și Elena sunt majori, sunt vaccinați, știu mai bine ce vor. Și am auzit că, al mic al lui Hrebenciuc nici nu face politică. Iar cât o privește pe Elena Băsescu, treaba ei dacă face politică, însă cine ce are cu ea? Nu se mai pot iubi doi oameni, nu se mai poate face nimic în țara asta că se sperie nu știu cine!”

Sorin Oprea — PSD

„Eu cred că e la îndemâna oricui să iubească pe cine vrea, când vrea și cum vrea. Deci, cei doi tineri, Andrei Hrebenciuc–Elena Băsescu, sau oricare alții, au dreptul să se iubească între ei fără amestecul nimănui, dacă asta vor, nu ar trebui să ne punem problema influenței parti-pris-urilor politice în viața personală. Altfel, riscăm să cădem într-o poveste siropoasă gen *Romeo și Julieta* dusă în desuetudine. Nu cred că ar trebui să comentăm așa ceva. Nu trebuie să judecăm doi copii în funcție de părinții lor. Dacă implicăm politicul într-o chestiune absolut personală a doi tineri cred că ne facem de râs.”

Constantin Petrea — PD

„Nu cred că idila Andrei Hrebenciuc–Elena Băsescu intră la capitolul mezialianțe politice. Nu vreau să intru eu în amănunte, dar consider că e bine să învățăm să credem și în iubire, în sentimente adevărate și nu să ne aruncăm cu capul înainte către o judecată răutăcioasă. Nu e corect să gândim imediat negativ: *Aha, știu eu, aici totul e contrafăcut!* Pe de altă parte, nici nu cred că dragostea celor doi tineri i-ar putea împăca pe cei doi: Victor Hrebenciuc și Traian Băsescu. Dar asta e o altă poveste!”

Aurel Nechita — PSD

„În general, nu cred în mezialianțe politice. Cred în schimb în sentimentele curate ale unor tineri, oricare ar fi ei. Sunt medic de profesie și așa văd situația. Nu trebuie să raportăm dragostea unor tineri la ceea ce se află în spatele lor și anume personalitățile politice din țară, în cazul de față Traian Băsescu respectiv Victor Hrebenciuc. Nu ar trebui ca politica și opțiunile unor părinți, fie ei importanți pe scena politică, să influențeze viața copiilor lor.”

Raluca Turcan — PNG

„Sunt anumite lucruri în viața persoanei care țin de intimitate și care nu cred că ar trebui dezbătute public. Când e vorba de sentimente, judecata celor din exterior nu are nici o relevanță. Nu doresc să fac mai multe comentarii asupra relației Andrei Hrebenciuc – Elena Băsescu, consider că în politică există subiecte mult mai importante de dezbătut decât viața privată a doi tineri. Nu ar trebui judecați copiii după statutul politic al părinților.”

text: Alice-Claudia Gherman

Soluții integrate pentru afaceri

■ **Continuitatea proceselor de afaceri**

Tehnici de recuperare a datelor după dezastre și gestiunea resurselor IT.

■ **Automatizarea proceselor de afaceri**

Eficientizarea introducerii datelor în sistemele de aplicații.

■ **Proiecte de infrastructură**

Servicii profesionale, aplicații mesagerie, soluții ERP, soluții de management de proiect.

■ **Dezvoltare software**

Expertiză .NET, XML, J2EE, dezvoltare baze de date, Content Management, Total Business Integration.

Str. Știrbei Vodă, nr. 150, sector 1, București, Tel.: 021 206 45 00; Fax: 021 312 41 99;
E-mail: office@netconsulting.ro; Website: www.netconsulting.ro

Mafia italiană în România:

Sacra Corona Unita

Relaxarea de la începutul anilor '90 din România a atras atenția tuturor structurilor mafioate italiene care suferiseră grave pierderi în anii '80 în Italia. Marele proces deschis de judecătorul Giovanni Falcone l-a trimis după gratii pe unul dintre șefii mafiei italiene, Totto Riina, și l-a transformat pe celălalt lider al celei mai temute organizații criminale, Bernardo Provenzano, într-un fugar. Erau vremuri tulburi, iar căderea „Cortinei de Fier” a fost de bun augur pentru organizații ca *Sacra Corona Unita*, *Cosa Nostra*, *N'dargheta* sau *Camorra*.

Mafioții italieni au început să vină rând pe rând în România. Unii pentru a se ascunde de condamnările din țara lor, alții pentru a face afaceri cu banii murdari.

Primul italian
asasinat
la București

Infraactori
acasă
— afaceriști
în România

Vreme de câțiva ani, autoritățile de la București habar nu au avut de aflul de infractori din peninsula. Primul nume sonor arestat și expulzat a fost Marco Candio di Lerhia, născut în 1957, un membru al *Cosei Nostra*. La momentul respectiv, SRI a motivat decizia prin faptul că italianul ar fi încercat să creeze o rețea infracțională în România. El era urmărit de Tribunalul din Catania pentru asociere la organizații criminale, trafic cu armament, atentate și sechestrări de persoane, omucideri, trafic de stupefiante, furturi, proxenetism, extorări de fonduri și pentru spălarea unor mari sume de bani.

În aceeași perioadă, Antonio di Gabrielle, 43 de ani, a fost identificat și declarat indezirabil de autoritățile române. Di Gabrielle face parte din clanul *Alfieri*, fracțiunea extremist-teroristă a *Camorrei*. El s-a stabilit în România în 1993, sustrăgându-se urmăririi penale a autorităților italiene pentru comiterea unor infracțiuni în domeniul financiar-bancar și pentru acte extrem de violente.

Di Gabrielle își stabilise cartierul general în Covasna și folosea mai multe firme pentru spălarea de bani, infracțiune care la jumătatea anilor '90 nici nu era măcar cunoscută.

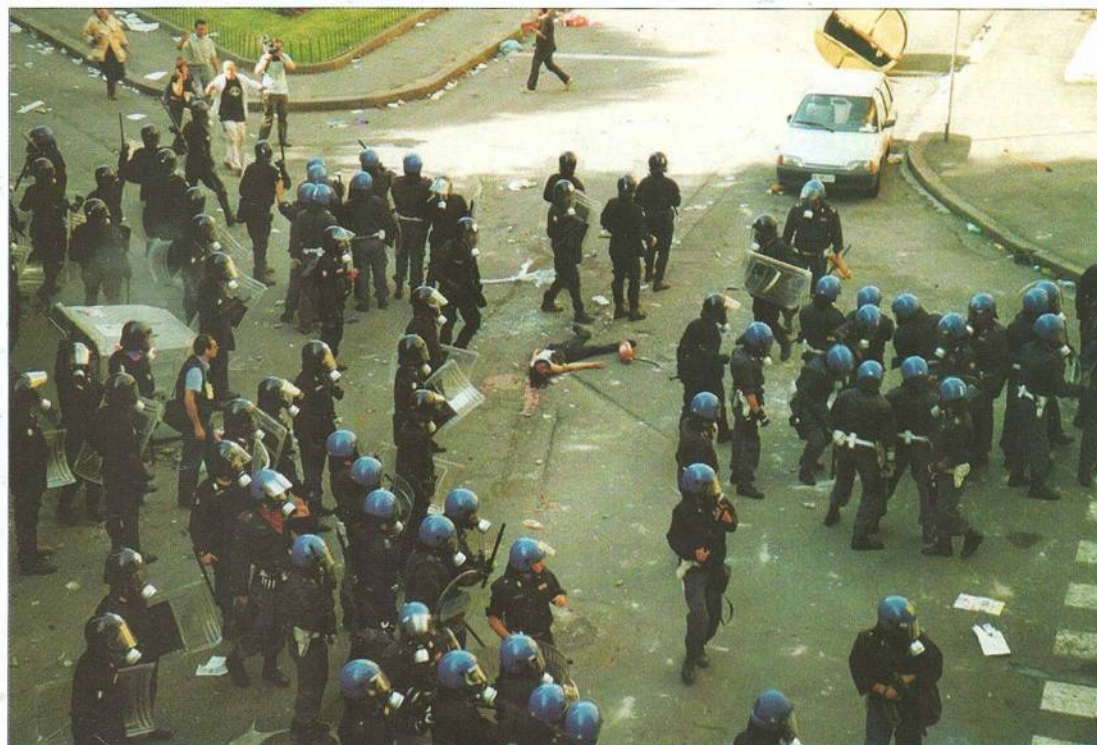
Anul 1998 a cutremurat capitala României printr-o crimă abominabilă. Poliția și serviciile secrete au stat cu sufletul la gură vreme de mai multe săptămâni înmărmurite de faptul că italienii importaseră la București metodele lor tradiționale. Nicola da Palma, un membru de mână a treia al mafiei din Italia, a fost ucis cu mai multe lovituri de cuțit. Ipoteza unui jaf a fost înlăturată deoarece mai multe bijuterii și o carte rară în valoare de trei milioane de euro au fost găsite în casă neatinsă de asasini. La scurt timp s-a vehiculat zvonul că da Palma a fost omorât de mafia rusă.

La scurt timp de la moartea italianului, doi membri ai mafiei au fost arestați, probabil din cauză că polițiștii români au vrut să facă o demonstrație de forță.

Sicilianul Alfio Romeo făcea parte din grupul care a pus la cale asasinarea judecătorului Giovanni Falcone, cel mai puternic adversar al mafiei. La fel ca alți colegi, Romeo s-a refugiat, după aruncarea în aer a magistratului, în Germania, unde a stabilit relații cu mai mulți români. Aproape în același timp, Paolo Gianfelici a fost arestat la granița cu Ungaria. El era un cunoscut escroc italian care înșelase firme importante pozând în general NATO care le vindea mașini uzate ale Alianței Nord-Atlantice.

La aproape un an de la aceste arestări, pe 27 februarie 1999 Marzio Bartesaghi a fost arestat la București în baza unui mandat internațional de urmărire emis de Interpol. Italianul, care la momentul respectiv avea 38 de ani, era condamnat la aproape 11 ani de închisoare de un Tribunal din Como pentru trafic de stupefiante și armament.

În 1999 arestarea în Brazilia a italianului Roberto Grillo a șocat o mulțime de oameni din București. Macaronarul era proprietar al mai multor cazinouri în București și nimeni nu știa că el este căutat de aproape doi ani de autoritățile de la el din țară. După arestare s-a aflat că Grillo lucra pentru familia mafiotă italiană Santapeola și pusese bazele unei rețele de traficanti

Legături
la vârful mafiei

Mafiotii
și românele

Răfuiele
mafiole
în România

Mafiot sicilian
eliberat
de judecătoria
români

care cumpărau cocaină din America de Sud plătind cu armament.

În aceeași perioadă, Vincenzo Sponto a fost arestat la Constanța pentru trafic de stupefiante. Italianul își stabilise domiciliul în Constanța acum opt ani, când s-a căsătorit cu o româncă și și-a înființat o firmă.

Pe 9 iunie 2000, în celălalt colț al țării, la Arad, cădea Carmelo Sebastiano. Acesta era un asasin al organizației *Cosa Nostra*. În Arad, mafiotul a făcut afaceri cinstite. El a participat chiar la o privatizare organizată de Fondul Proprietății de Stat și nimeni nu părea să fi realizat cine este de fapt.

În anul 2002 presa a aflat o informație care a cutremurat scaunele de piele ale mai-marilor de la SRI, SIE și Poliție. Anchetatorii italieni anti-mafie ceruseră în repetate rânduri oficialilor de la București informații cu privire la activitatea din România a unor infractori coordonați chiar de Bernardo Provenzano, legendarul don al mafiei care la ora respectivă era urmărit internațional de 35 de ani.

Un anume Paul Brener, suspectat de a fi fost ofițer acoperit al securității în perioada comunistă, era considerat de polițiștii italieni ca fiind liantul dintre organizațiile criminale din peninsula și persoane influente din România. Fost reprezentant al unei firme italiene în România în perioada comunistă (de aici și suspiciunile că Brener ar fi lucrat pentru Direcția de Informații Externe a Securității), românul ar fi ajutat după revoluție mai mulți măfioți să investească în țara noastră. Firmele *I.N.C.A. 2000 Procom SRL*, *Euro Agri SRL* și *Habitat SRL* au fost cerute la verificare de anchetatorii italieni. În prima, Brener este asociat cu Giuseppe Mattina, firma fiind administrată de fostul consul al României la Roma înainte de '89, Florian Chiriac; în *Euro Agri SRL* mai apar asociați Giacinto Scianna, Antonino Fontana și un anume Rosario Raneri; în *Habitat SRL* mai figurează ca acționari și italienii Nunzio Psalia, Leonardo Vincenzo Pironi Pietradura, Vincenzo Antonucci și Roco Alabiso.

Giuseppe Mattina a fost arestat în 1997 în Italia, fiind acuzat că este aghiotant al lui Pietro Aglieri, omul care transmitea ordinele lui Bernardo Provenzano către *Cosa Nostra*. Mattina și Aglieri sunt suspectați că au participat la uciderea lui Paolo Borsellino (n.r. – adjunct al judecătorului Giovanni Falcone, Borsellino a participat activ la „Marele Proces” în urma căruia Bernardo Provenzano și Totto Riina au fost condamnați).

Celălalt asociat al lui Brener din România, Antonio Fontana, provenea tot din zona lui Provenzano, fiind omul pe numele căruia au fost găsite și puse sub

sechestrul mai multe sume de bani care în realitate aparțineau șefului mafiei.

Giacinto Scianna, alt prieten al mafiotului român, este, conform anchetatorilor din Italia, un membru marcant al familiei mafiole Bagheria. El a fost arestat în 1996 pentru fraude cu fonduri publice.

Scandalul a fost cu atât mai mare cu cât s-a dovedit că autoritățile de la București ignoraseră total solicitările italienilor de a verifica atent mișcările mafiei în România. După ce informațiile au fost făcute publice, banii *Cosa Nostra* s-au retras ușor din România și nimeni nu a avut de suferit.

La scurt timp după ce oamenii lui Bernardo Provenzano începeau să își lichideze afacerile din România, un peștișor mai mic era arestat la Timișoara. Polițiștii

l-au ridicat, pe data de 14 mai 2002, pe Giuseppe Gazzao, un traficant internațional de țigări. Bărbatul era căutat în baza unui mandat internațional de arestare și a fost ridicat direct din patul amantei. Gabriela Sechereș era de multă vreme iubita mafiotului și înființase cu el o firmă care se pare că masca activitățile criminale ale mafiei.

Un alt italian implicat în activitatea organizațiilor criminale, arestat la noi, este Liberato Marcantuono. Membru de mână a doua a *Camorrei*, el a fost ridicat în Italia și acela a fost momentul în care și Poliția Română a aflat despre ocupațiile sale. Până în momentul în care Marcantuono a fost arestat de oamenii legii din peninsula, serviciile de informații de la noi nu știau decât că acesta ar fi venit în România pentru a organiza adevărate orgii sexuale cu prostituate. Unul dintre asociații săi a povestit poliției că prin patul italianului au trecut câteva sute de femei în cei câțiva ani în care a făcut afaceri în România.

Fabrizio Tincati a fost arestat în 2002 în Lombardia, cu 24 de kilograme de heroină în portbagaj. Polițiștii italieni au avut mai multe informații cu privire la activitatea sa. Când i-au întrebat pe colegii lor români despre traficant, au fost surprinși să afle că acesta era foarte cuminț în România. El trăia la Cluj, era căsătorit și avea un copil de patru ani. Se pare că Tincati era membru obscur al grupării *Sacra Corona Unita*, iar soția sa habar nu avea despre activitatea lui din peninsula.

Așa cum au făcut peste tot, mafiotii din Italia au importat în țara noastră metodele lor. În România au existat două momente în care membri ai unei organizații criminale din peninsula au încercat să se războiască. Afaceristul italian Carlo Giovenza a fost acuzat că a pus la cale distrugerea, prin incendiere, a firmei concurente a conaționalului său Giovanni del Duca. În timpul acțiunii mafiole petrecute în Oradea, paznicul societății a fost împușcat mortal, dar sediul firmei nu a luat foc. Pentru acțiunea aceasta italianul a fost acuzat că a plătit 10.000 de mărci. Operațiunea a fost condusă de șoferul său și de doi membri ai lumii interlope autohtone care după arestare au „vărsat” totul la poliție.

Tot în vestul țării, la Arad, Maurizio Ingrams a fost ucis prin împușcare în noiembrie 2002. Autopsia a stabilit că acesta fusese împușcat de șase ori de un profesionist. Asasinii nu au fost găsiți, dar se presupune că erau din Italia.

Un caz aparte este cel al italianului Ricardo Orlandino. La începutul anului 2002 mafiotul era arestat la Târgu-Mureș sub acuzația de evaziune fiscală. Așa cum este normal, autoritățile au solicitat

**Sandokan
— șeful
Camorrei
„turnat”
de o româncă**

**Sacra
Corona Unita
la Baia Mare**

**Senatorul
mafiei**

**Apartament
blestemat**

cazierul infractorului prin Interpol și au aflat că acesta a fost condamnat de 31 de ori, în perioada 1986–1994, pentru infracțiuni economice, și că face parte din *Clanul Casalezilor* – cea mai sângeroasă organizație mafiotă din regiunea Campania. De asemenea, serviciile de informații au primit date conform cărora Orlandino ar fi făcut parte din brigada morții care la data de 23 mai 1992 a detonat 500 de kilograme de trotil pe o autostradă din Sicilia pentru a-l ucide pe Giovanni Falcone, judecătorul care a condus procesul în urma căruia Bernardo Provenzano și Toto Riina au fost condamnați.

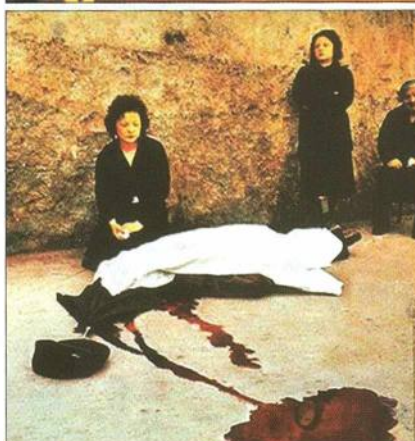
Informațiile nu au fost probate, dar șeful Inspectoratului Județean de Poliție din Mureș și șeful Gărzii Financiare au fost destituiți pentru legături prea apropiate cu mafiotul. De asemenea, un anume Marian Matei, despre care la un moment dat s-a spus că ar fi general SIE, a fost la rândul său arestat pentru că ar fi intermediat mai multe afaceri necurate ale lui Orlandino. Totodată, senatorul Ioan Nicolaescu a fost pomenit alături de alți politicieni de mână a doua ca făcând parte din camarila italianului. Până la urmă, Orlandino a fost eliberat de judecătorești pe motiv că nu prezintă pericol public.

Gălățeanca Mihaela Doina Moșoiu s-a trezit la finele anului 2002 în mijlocul unui scandal internațional. În cadrul unei operațiuni polițienești desfășurată în mai multe țări au fost indisponibilizate bunuri în valoare de peste 60 de milioane de euro, iar Francesco Schiavone, cunoscut sub numele de Sandokan, unul dintre șefii organizației criminale *Camorra*, a fost arestat. Româncă a figurat pe lista celor 29 de persoane care dețineau proprietăți în numele mafiei napoletane.

În România, Doina și unul dintre locotenenții lui Schiavone aveau o firmă care se ocupa cu importul de gresie, iar rudele româncei nici nu visau că ea stă la masă cu unii dintre cei mai mari criminali din lume.

La un an de la această descoperire, Sandokan a fost arestat la granița dintre Polonia și Germania. El fusese de multe ori în România deși era căutat din anul 1999 de autoritățile din Italia pentru 15 omoruri, trafic internațional de stupefiante și instigare la asasinat.

Fatală pentru liderul *Camorrei* a fost legătura pe care a avut-o cu Luiza Mihaela Botez, o moldoveancă de 25 de ani pe care se pare că a cunoscut-o prin intermediul Mihaelei Moșoiu. Poliția a reușit să afle despre relația celor doi și au urmărit-o pe româncă până la ascunzătoarea mafiotului. Conform autorităților din Italia, Schiavone era în top 30 al celor mai periculoși mafioți din lume.

Începutul anului 2003 a prins din nou poliția și serviciile secrete pe picior greșit. Pe 7 februarie, Alberto Spada, un traficant de stupefiante care activa în celebra organizație criminală *Sacra Corona Unita*, a fost arestat de oamenii legii din Baia Mare abia după ce anchetatorii italieni au indicat adresa exactă la care se ascundea italianul. Acesta se pare că era unul dintre cei mai cunoscuți traficanți de categorie medie care acționau pe ruta Orientul Îndepărtat – Balcani – Europa.

Alberto Spada era de profesie avocat și era adjunctul lui Gerbino Orazio, cunoscut lider local al *Cosa Nostra*. Spada a fost declarat vinovat de participare la asociația criminală condusă de Gerbino Orazio.

Un fost senator italian, care aparent nu avea nici un fel de legătură cu grupările criminale organizate din peninsula, a fost în 2003 în atenția autorităților din România pentru mai multe fapte deosebit de grave. Maurizio Creusso a investit în Cluj Napoca și nimic nu părea să indice faptul că el ar fi trebuit să se afle în colimatorul oamenilor legii. Italianul avea susținerea autorităților locale, era un fost politician dintr-o țară europeană și nu avea trecut dubios. Cu toate acestea, el a ajuns să fie acuzat de spălare de bani. Oficiul Național de Combateră a Spălării Banilor informa în 2003 Parchetul Județean Cluj că, în martie 2001, S.C. *Fonderie S.R.L.*, firma italianului, cumpăra firma *Agricola* pentru suma de 750.000 de euro și, în plus, este de acord să achite și datoria de 350.000 de euro pe care societatea o avea la Maurizio Creusso. După încheierea tranzacției, cele două sume de bani, adică 1,1 milioane de euro, se regăsesc în contul lui Creusso de la o bancă clujeană, de unde ulterior acesta împarte suma în cinci tranșe aproximativ egale. În urma unor dispoziții de plată semnate de italian, patru din cele cinci tranșe iau drumul Elveției unde ajung în conturile personale ale celor patru frați Dalli Cani, iar a cincea la o bancă din Austria, în contul personal al lui Maurizio Creusso.

Anchetatorii sunt de părere că, prin această manevră, italianul încerca să fenteze fiscal pentru a nu plăti impozit în țara sa. De asemenea, ei suspectau și faptul că banii investiți provin din surse dubioase.

În iunie 2005 întreaga suflare din Craiova era surprinsă de o arestare spectaculoasă. Italianul Francesco Perspicace, capul unei importante rețele de trafic cu droguri care acționa în toată Europa, a fost arestat într-un apartament modest al blocului G3, de pe strada Dezrobirii din Bănie. Bărbatul este considerat de polițiștii din cadrul Brigăzii Antimafie din Italia unul dintre cei mai importanți membri ai *Cosa Nostra*, care a reușit să distribuie, în ultimii trei ani, o cantitate impresionantă de cocaină din America Latină spre Europa, pe relația Barcelona – Nisa – Milano. Mafiotul avea de executat în peninsula o pedeapsă de 51 de ani de închisoare. În urma verificărilor, s-a stabilit că acesta a intrat în România sub identitate falsă pe 30 aprilie și, din data de 2 mai, s-a stabilit la concubina sa, Ștefania Tomescu.

La doi ani distanță, în același apartament din Craiova a fost arestat și Antonio Constantini, un membru marcant al *Sacra Corona Unita*. El era căutat pentru crimă având de executat 21 de ani de închisoare.

text Mihai Belu

GOOPU

Hotel 5*

de la **635** euro

pachet de 7 nopti cazare
cu MIC DEJUN / persoana

Hotel 4*

de la **535** euro

pachet de 7 nopti cazare
cu MIC DEJUN / persoana

Hotel 3*

de la **399** euro

pachet de 7 nopti cazare
cu MIC DEJUN / persoana

**PRESTIGE
TOURS**

Str. George Enescu nr. 31 (langa mag. EVA),
sector 1, Bucuresti - Romania
Tel: 004 - 021 - 319 77 94/95/96/97
Fax: 004 - 021 - 312 77 93

Love Cyprus

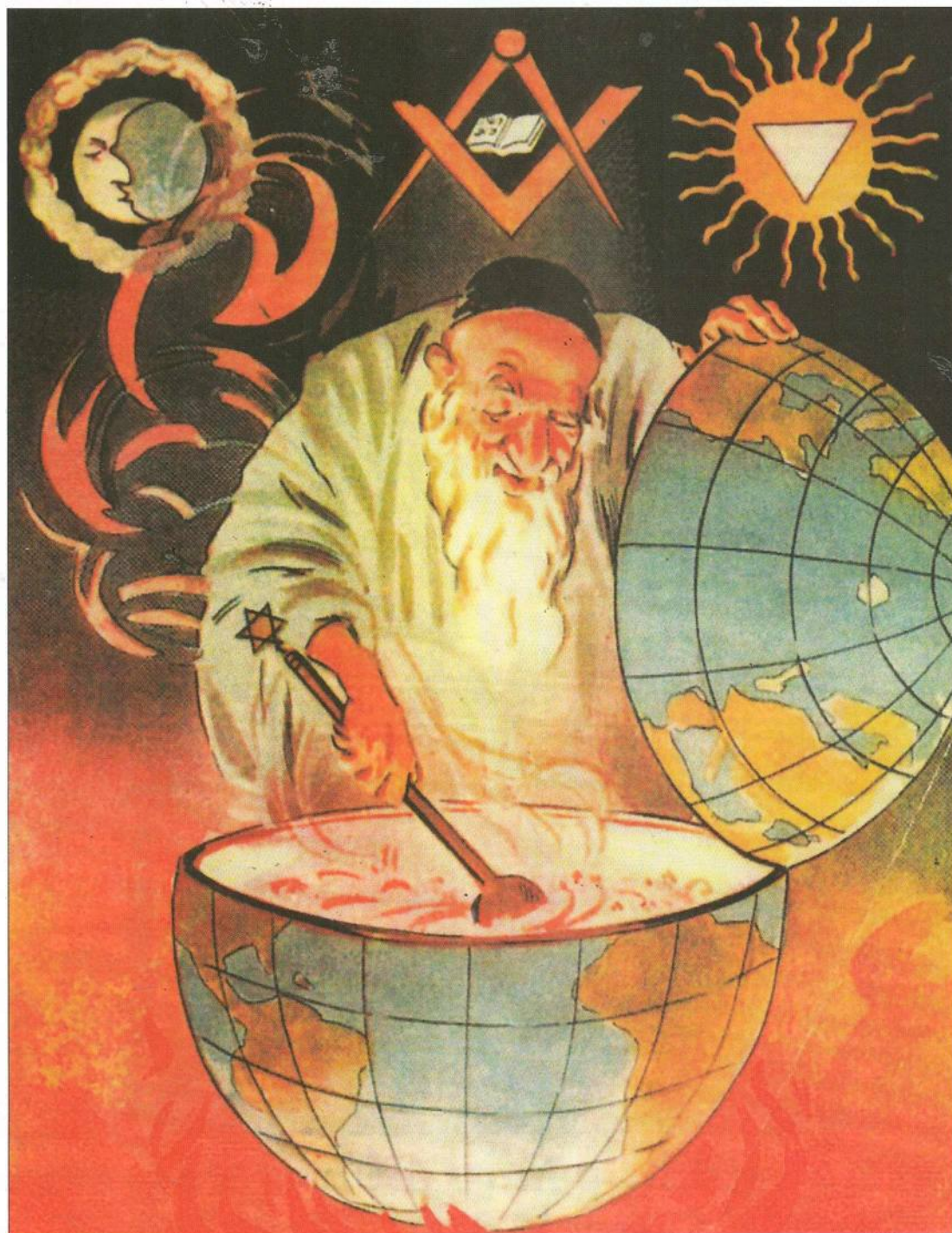
Cupon
reducere
5%

Reducere valabila pentru prezentarea revistei
cu acest cupon la agentile de turism

Detalii pe: www.besttourism.ro/cupoanereduceri

Infernul propagandei

Dacă ar deține cineva rețeta unei propagande de succes, el ar deveni și mai bogat, dar mai ales mult mai puternic decât Bill Gates sau decât George W. Bush. Respectivul, practic, ar putea conduce lumea, sau măcar o bună parte din ea. O minte lucidă, susținută de un spirit cinic, ar putea spune că o astfel de perspectivă este – din fericire – imposibilă. Cu toate acestea, istoria mai veche sau mai recentă semnalează existența câtorva lideri care au crezut, preț de o clipă, că dețin rețeta controlului perfect asupra sufletelor și minților oamenilor. Dacă ar fi fost adevărat, atunci Dumnezeu ar fi devenit șomer.

În fond, ce este propaganda? Deși toată lumea folosește acest termen, de multe secole încoace (mai precis din 1622), nu există încă o definiție, cât de cât, acceptată de majoritate. Sociologii, în primul rând, secondați îndeaproape de istorici și politologi și urmați de psiho-sociologi sau de mult mai rafinați antropologi, discută aprins, îndeosebi după cel de-al doilea război mondial încoace, despre propagandă în multiplele aspecte ale acesteia, dar nici vorbă de o concluzie cvasi-unanimă. Desigur, în tot acest concert, românii își afirmă micul dar vigurosul lor punct de vedere pe care-l pot susține prin dramatica experiență de viață, trăită atât sub dictaturile de dreapta (Carol al II-lea și Antonescu), cât și a celor de stânga (Dej și Ceaușescu): propaganda este ceva legat de minciună, de interes personal, are de-a face cu politica celor mari și tari și este întotdeauna suportată de cei mici, slabi și mulți. Cam aceasta ar fi percepția – nu și definiția – românească asupra propagandei. Americanii – care nu au avut niciodată de suportat avatarurile unei propagande dictatoriale, francezii – care au în sânge fronda și libertatea de exprimare, germanii, rușii sau chinezii, care până nu demult au „produs” propagandă din plin transformând-o într-o adevărată industrie de masă, toate aceste popoare au, inevitabil, dreptul la propria lor viziune și înțelegere asupra propagandei. În acest sens, o formulare care-l parafrazează pe Clausewitz și care definește propaganda drept un război urmărit cu alte mijloace, nu este chiar prea departe de adevăr.

Un singur lucru este cert: în anul de grație 2007 nimeni nu-și mai asumă termenul de propagandă. Asta nu înseamnă că propaganda a murit; doar că ea beneficiază de numeroase alte eufemisme menite să o spele de păcate

**O definiție
imposibilă**

**Nu se poate
fără teorie...**

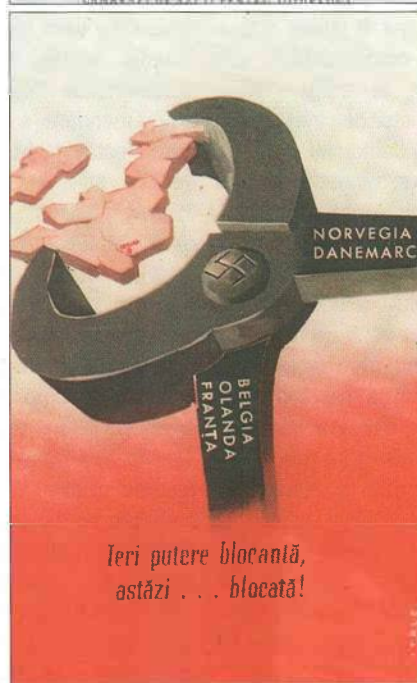
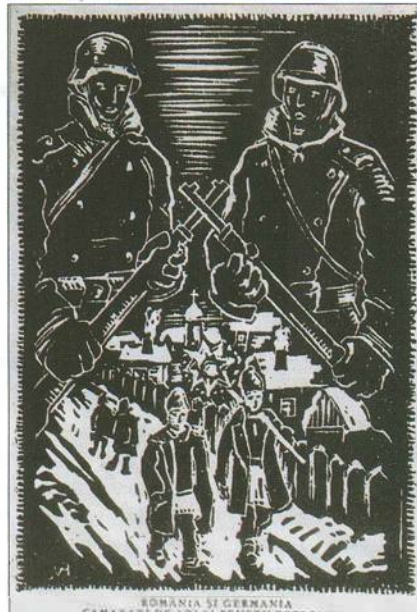
**Napoleon a fost
primul mare
propagandist
al lumii**

**Fie că o putem sau
nu defini, fie că o
acceptăm sau nu,
propaganda – adică
nevoia de a ne influența
semenii într-un
sens dorit anume – a
făcut și face parte
din natura umană. Cu
alte cuvinte, nu avem
cum să scăpăm de
propagandă. Vorba
lui Ellul, în mod para-
doxal propaganda ne
ajută să ne înțelegem
unii cu alții. Totul
ține de respectarea
unei anumite igiene a
comunicării și a
exprimării. Din
păcate, remi-
niscențele trecutului,
idiosincraziile prezen-
tului și limitele
educaționale indivi-
duale nu ne permit
totdeauna acest
lucru.**

și să-i continue practica și obiceiurile vechi de când lumea și pământul. Iată doar câteva expresii-concept folosite cu mult aplomb în sofisticata și adesea ipocrita retorică contemporană: comunicare publică/politică, diplomatie publică, management al percepțiilor, operații psihologice, operații informaționale, relații publice/informare publică etc.

Primul teoretician modern al propagandei a fost Gustave LeBon, cel care a scris la începutul secolului al XX-lea un studiu dedicat psihologiei mulțimilor, lucrare ce a stat la baza viitoarelor campanii propagandistice de masă. LeBon a formulat ceea ce el a numit legea psihologică a unității mintale a maselor, conform căreia „dispariția personalității conștiente și orientarea sentimentelor și gândurilor în același sens este prima trăsătură a mulțimii pe cale a se organiza”. Rezultă astfel câteva caracteristici distinctive ale mulțimilor, care la noi se confundă adesea cu noțiunea de gloate, vulnerabilități exploatate intens de propagandă printr-o serie de tehnici specifice. În primul rând, avem o diminuare a facultăților mintale, a gradului de raționalitate al maselor spre nivelul cel mai de jos al componentelor acestora. Această caracteristică este exploatată de propagandă prin simplificarea la maximum a mesajelor sale, construite de obicei pe un ton autoritar și imperativ implicând două atitudini extreme (alb și negru, bine și rău), precum și prin înlocuirea, pe cât posibil, a ideilor abstracte cu imagini simple și percutante. „Neputând gândi decât prin imagini, masele nu se arată impresionate decât de imagini. Numai acestea din urmă le înspăimântă, ori le seduc și devin mobilul acțiunii lor”, scria acum un secol Le Bon. Pe de altă parte, masele pot avea în mod spontan și excesiv reacții emoționale, ceea ce explică de ce propaganda bazată pe argumente emoționale este mai eficientă decât cea rațională. Chiar dacă pot afișa ostentativ un oarecare dispreț pentru anumite instituții și convenții sociale, mulțimile pot deveni foarte receptive la impulsuri altruiste, de sacrificiu de sine, la dezinteres față de profit, la o speranță pentru dreptate, ceea ce tehnicile propagandei exploatează prin sloganuri populiste sau patriotarde, prin apelul la un trecut eroic etc.

După ravagiile provocate de propaganda fără frontiere și limite morale din Primul Război Mondial, americanii au înființat în 1937 la Chicago un institut de analiză a propagandei. Au fost studiate diverse modele ale propagandei: ame-

ricanii au preferat modelul educațional, germanii naziști pe cel instinctual de tip freudian, iar sovieticii pe cel al reflexelor condiționate sugerat de Pavlov. După cel de-al Doilea Război Mondial, sociologul francez Jacques Ellul a reconsiderat propaganda și a considerat că aceasta este indispensabilă, având un rol integrator pentru societatea modernă.

Abia la 1622, catolicii, prin Sfântul Scaun, au consacrat termenul de propagandă prin înființarea „Colegiului de propagandă fide” pentru promovarea credinței catolice și contracararea protestantismului în Europa și în lume.

În sensul modern al termenului de propagandă, se poate spune că Napoleon a fost primul mare propagandist al lumii. Imperiul vremelnic pe care l-a creat practic deasupra aproape întregii Europe a fost rezultatul nu doar al victoriilor sale militare și al jocurilor politice, cât al unor inspirate și permanente campanii de propagandă începute pe câmpurile de bătălie din Italia și Egipt și terminate abia la Waterloo. Dincolo de marile sale realizări și eșecuri, micuțul corsican a reușit ca nici un alt predecesor sau succesor al său să-și galvanizeze trupele și cetățenii, să-i facă să creadă orbește în el. Se pot aduce drept probe convingătoare numeroase măsuri și decizii luate de Napoleon generalul, consulul sau mai ales împăratul a căror aplicare a condus la instaurarea unei drastice cenzuri, la o teroare anti-napoleoneană, la promovarea sistematică și prin instrumentele coercitive ale statului a cultului personalității, dar toate acestea nu pot explica totuși magnetismul vecin cu fanatismul generat de acest mare conducător, chiar mult și după dispariția sa.

Și mai enigmatic în succesul fulminant al propagandei sale a fost Hitler. Nimic nu putea prevesti o asemenea eficacitate a industriei de propagandă nazistă. Germanii – cei care l-au născut pe Kant, Hegel și Nietzsche – sunt un popor rațional și practic, iar propaganda lui Hitler a fost predominant irațională și instinctuală, generând un fanatism orb și o disciplină dusă până la absurd. Muzica populară germană este melodioasă, unii o numesc chiar dulceagă, dar oricum am considera-o, ea nu se potrivește cu suferințele și durerile provocate de germanii semenilor lor pe timpul regimului nazist. Germanilor le place berea, petrecerea colectivă, cântecul armonios și tocmai de aceea este greu de explicat spiritul de sacrificiu lent și supunerea oarbă. Dimpotrivă, rușii, cu spiritul lor mesianic, cu pasiunea lor pentru credință și iubirea lor pătimașă,

... și puțină
istorieNici în privința
lui Ceaușescu
lucrurile nu
sunt prea clare

împinsă până la extrem, fie și sub puternicul stimulent al beției, par să se recomande cu predilecție drept permeabili propagandei. Cu toate acestea, este greu de înțeles de ce, după ce a instaurat o cruntă teroare, după ce a trimis milioane de oameni la moarte în lagăre, pe front sau prin înfometare, Stalin a rămas obiect de venerație pentru mulți ruși și mai ales georgieni, chiar și după ce crimele i-au fost pe deplin dezvăluite. Propaganda sovietică din timpul lui Stalin a reușit performanțe remanente greu explicabile, astăzi ca și ieri, prin mult prea sofisticate teorii psiho-sociale.

Performanțele sau eficacitatea propagandei, chiar și într-o societate liberală din ce în ce mai emancipată, sunt mai mari decât suntem dispuși să acceptăm. Cu alte cuvinte, percepțiile sau impresiile noastre despre evenimente și lideri contemporani sunt foarte departe de modul adevărat în care s-au desfășurat lucrurile sau în care au reacționat respectivele personalități. Astfel, celebrul prim-ministru israelian din anii '70 Golda Meir a fost un om foarte bolnav chiar pe vremea exercitării funcției, luptând cu foarte mari eforturi împotriva unui limfom cancerigen, suferință care, spun medicii, i-a afectat serios puterea de judecată și decizională în momente dramatice ale statului evreu, precum cel al războiului cu arabii din 1973. Boala și tratamentele chinuitoare ale primului-ministru au fost păstrate în cel mai mare secret, fiind ascunse imensele stări de oboseală generate de tratamentele de cobalto-terapie, promovându-se în schimb imaginea înțelepciunii unui lider de fier, cea de care Israelul avea atâta nevoie.

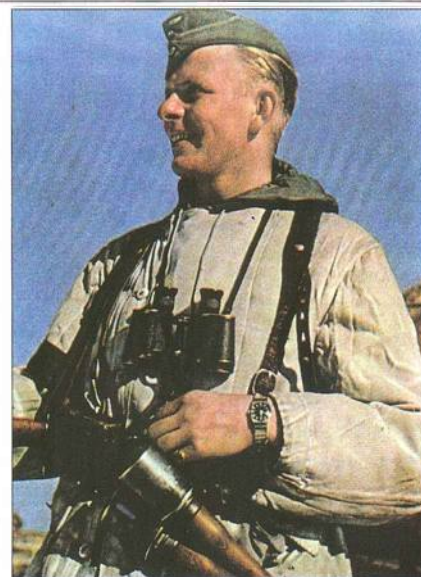
Încă din zorii civilizației, propaganda a fost una dintre principalele unelte de lucru ale oricărui conducător. Pentru a conduce politic, militar, economic, liderii au practicat, într-un fel sau altul, propaganda, adică au încercat, cu mai mult sau mai puțin succes, să-și convingă semenii să reacționeze într-un anumit fel dorit de ei. Pentru aceasta ei au recurs la cuvinte, imagini, gesturi concrete, toate încărcate în contextul epocii cu un mesaj menit să producă efecte asupra celor cărora le era destinat.

Cam același lucru se poate spune astăzi și despre cel rămas în istorie sub numele de „marele comunicator” – președintele american al anilor '80 Ronald Reagan. Fostul actor de cinema și guvernator republican al Californiei a avut într-adevăr o carismă și un har deosebit în a se adresa în direct oamenilor, în a le transmite în modul cel mai convingător cu putință mesajul dorit. Consacrarea expresiei „Imperiul Răului” referitoare la Uniunea Sovietică, la fel ca și „Războiul stelelor” (Inițiativa de Apărare Strategică) sau politica de îndiguire a expansiunii sovietice în lume, toate acestea poartă semnătura președintelui Reagan, cel care în epocă a fost foarte bun prieten cu Doamna de Fier a Marii Britanii, conservatoarea Margaret Thatcher. În realitate, cel mai bătrân președinte american a suferit încă din timpul primului său mandat de un cancer la colon operat în repetate rânduri, iar medicii au

semnalat încă din 1984 chiar și simptome ale bolii Alzheimer constând în modificarea intermitentă a dispoziției, prin somnolențe, rătăcirii intelectuale, pierderi de memorie etc., stări incompatibile cu cerințele și responsabilitățile uriașe ale celui ce are dreptul să apese butonul atomic. Procesul decizional al președintelui Reagan pe timpul celor două mandate a fost catastrofic, fiind grav afectat de bolile sale, dar proiecția imaginii sale de lider vizionar al Lumii libere a funcționat perfect atât în perioada exercitării funcției, cât și ulterior. Rămâne însă un mister de ce atât electoratul israelian, cât și cel american nu au văzut, nu au simțit, nu au înțeles uriașele, dar omenești slăbiciuni și neputințe ale celor doi lideri politici pe care i-au ales în poziții cheie, de forță, pentru națiunea lor.

Nici în privința lui Ceaușescu, despre care puțini știau că suferea de sechelele unui cancer de prostată, iar ulterior de afazia lui Broca, constând în pierderea momentană a limbajului și imposibilitatea tranzitorie de a-și exprima gândurile și sentimentele, lucrurile nu sunt prea clare: cum poate fi explicată furia oarbă,

ucigașă împotriva „geniului carpatin” din decembrie 1989, transferată ulterior în cvasi-exclusivitate asupra Elenei și îmbrăcarea generoasă a amintirii „odiosului dictator” într-o mult prea indulgentă nostalgie?

text: Călin Hentea

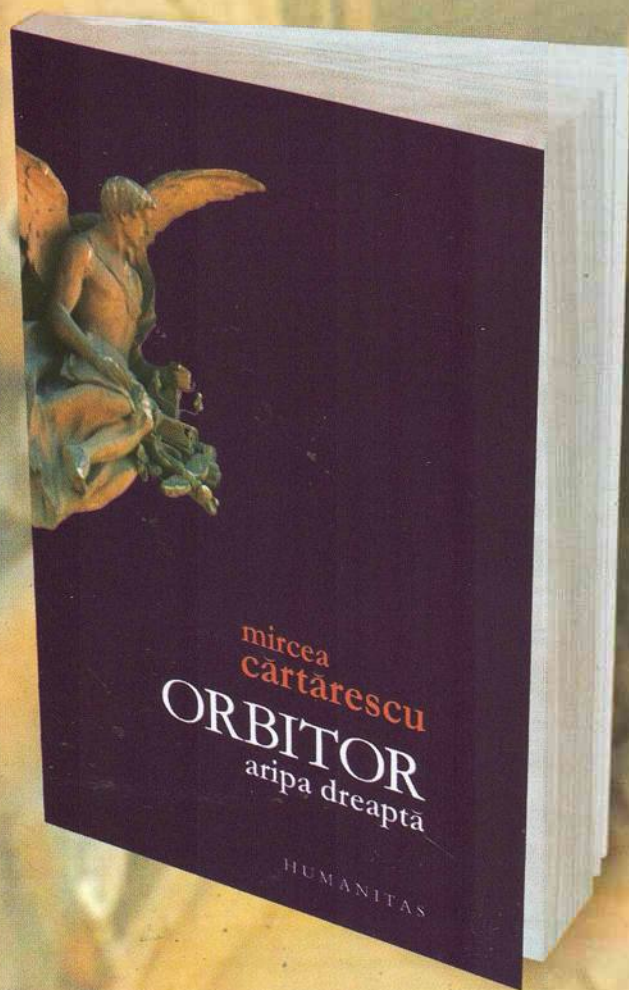
foto: arhiva Călin Hentea

HUMANITAS

mircea cărtărescu

ORBITOR

aripa dreaptă

Despre o carte frumos șlefuită,
despre o carte uimitoare
se spune că e „o bijuterie”.
Despre *Orbitor. Aripa dreaptă*
s-ar cuveni să se spună că
este „o vistierie”, pentru
că bijuteriile literare sclipesc
în fiecare fragment și pe
fiecare pagină.

Ioana Pârvulescu

www.humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro
Pentru comenzi prin poștă
021 311 23 30; cpp@humanitas.ro

Parteneri media:

SAPTE SERI
REVISTA LITERARĂ

ELLE

RADIO GUERRILLA
ELIBERADIO

Ana Maria Georgescu

„Am fugit de acasă la 17 ani!”

Vă mai amintiți de fetița ingenuă, de numai 14 ani, care obținea trofeul la Mamaia 2001 cu balada *Ochii tăi*? Nu se poate să fi uitat de cea care cânta cu atât de multă candoare această melodie! Dacă ați uitat-o, show-ul *Piața Divertisv* a adus-o din nou în atenție, ce-i drept, într-o altă postură, mult mai matură și parcă mai hotărâtă. Și asta nu doar din cauza rolului Julietei Căramidă și a celor 20 de ani împliniți! Nul Experiența a transformat-o pe Ana Maria Georgescu într-o femeie care știe cum să lupte pentru țelurile sale. Ce s-a întâmplat cu ea între aceste două apariții? Și-a învățat porția de lecție de viață, iar acum încearcă să-și ridice aripile pregătindu-se din nou pentru un zbor în universul muzicii.

La prima vedere, Ana Maria Georgescu pare încă o păpușă de porțelan fragilă, aci lăunuoasă, aci melancolică. Greu îi vine să zâmbească! Dar și când zâmbește e simpatică foc. Păstrează ceva din copilă de acum șase ani în urmă, și totuși! Ceva s-a schimbat! Pas de o întreabă despre viața personală și ai să vezi ițindu-i-se imediat o străfulgerare rece în ochi și va lua un aer bătăios. Apoi focul se potolește, iar povestea își urmează cursul.

„După ce am câștigat la Mamaia trofeul, am intrat într-un an de pauză. E un fel de blestem al celor care câștigă concursul la Mamaia. Artiștii premiați nu sunt foarte bine promovați. O problemă a reprezentat-o și faptul că eu nu m-am mutat imediat la București. Eram prea mică, aveam doar 14 ani, locuiam la Șimleul Silvaniei, nu am avut curaj să mă mut singură într-un oraș mare. Dar, până la urmă, tot am plecat de acolo. Simțeam că trebuie să se întâmple ceva cu viața mea muzicală, nu puteam sta deoparte. Am fugit de acasă la 17 ani, la Cluj. Atunci mi-am cumpărat o pianină din economiile mele și le-am spus alor mei: *vreau să mă duc să învăț să cânt la pian la Cluj*. Puși în fața faptului împlinit, nu prea au mai avut ce să spună. De mult le tot «cântam» eu chestia asta cu plecatul din Șimleul Silvaniei. Părinții mei întotdeauna găsiseră motive să mă întoarcă din drum. Nu și de data asta! A fost un șoc atât pentru ei cât și pentru mine, dar mi-am luat inima în dinți și am plecat. M-am dus la Cluj cu trei valize de cărți primite de la fratele meu, o valiză de haine și chitara. Pianina deja era la Cluj. Am locuit în gazdă, iar liceul mi l-am ales singură, căutând pe internet cel mai bun liceu din Cluj. Povestea asta se petrecea la sfârșitul clasei a X-a, în vacanța de vară, când practic locuri în clase nu mai găseai. Am vizitat mai multe licee și până la urmă m-am dus cu tupeu în biroul directorului Colegiului *Andrei Șaguna* din Cluj și i-am spus: *Vreau să vin să învăț în liceul dumneavoastră, știu că nu mai aveți locuri, dar...* I-am dat domnului director un album cu melodiile mele, i-au plăcut și până la urmă am urmat cursurile claselor a XI-a și a XII-a acolo. Tatăl meu a murit la șase luni după ce am plecat eu de acasă. Eram în înregistrări cu melodiile pentru un nou album, când tata ne-a părăsit. De aceea l-am și dedicat tatălui meu, intitulându-l *Cântece pentru tine*, povestește cu amărăciune și resemnare Ana Maria.

La *Divertis*, tânără artistă a ajuns din întâmplare. La aniversarea a 20 de ani – adică pe 17 ianuarie – a fost invitată la

**De la
Ochii tăi
la Julieta**

**Ana-
Maria, o
fată cu
principii**

**Un
portret
alcătuit
din cărți,
filme
și par-
fumuri**

emisiunea *Garsoniera lui Măruță*. Toni Greco, urmărind emisiunea, a constatat că aceasta e fata potrivită pentru a o încarna pe Julieta Cărmămidă din serialul *Felix și Otilia*. „Eu nu prea urmăream emisiunile *Piața Divertis*. Sunt genul de om mereu trist, adică râd foarte greu la comedii și trebuie să fie ceva al naibii de haios ca să mă facă să râd. Văzusem din spoturile tv că *Divertis* invita câte un artist pentru a juca un rol episodic în cadrul show-urilor sale, dar era vorba despre o apariție, cel mult două. Când Toni m-a sunat și mi-a spus că e vorba despre un sezon întreg, până se termină saga *Felix și Otilia*, eu i-am spus: *Eu nu sunt actriță, nu știu să joc, știu doar să cânt și atât*. El a insistat, am intrat pe platou, am cântat și am făcut treabă bună. M-am bucurat de fiecare clipă petrecută alături de ei într-o atmosferă fantastică. Au fost foarte deschiși cu mine, dacă treceam printr-o despărțire și veneam în platou plângând mă mângâiau, dacă mi-am căutat garsonieră m-au ajutat. A fost extraordinar și o plăcere să lucrez cu ei. În toamna trecută m-am mutat la București. Sunt studentă la trei facultăți: Regie, Jurnalism și Litere. M-am descurcat bine și cu școala, aveam repetiții săptămânale cu *Divertis*, iar de filmat, filmam din două în două săptămâni. Sigur, e mai greu în sesiune, dar am trecut totul cu bine. Am 20 de ani, dacă acum mă plâng că obosesc...”, povestește Ana Maria. În vacanța de vară pe lângă mici concerte, artista lucrează la un nou album care va conține zece piese, fără nici un remix, un album al cărui single speră să apară pe 15 octombrie, iar albumul propriu-zis la începutul anului următor. „Lucrez cu trupa hip-hop *Zale*. Este o provocare atât pentru mine cât și pentru ei. Așteptam demult acest proiect. Va fi un album mai comercial și mai adaptat vârstei mele, fiindcă până acum prea am cântat numai balade. Sunt foarte încântată să lucrez cu ei, mai ales că acești trei băieți sunt primii care m-au luat și mi-au spus: *OK, fată dragă, acum povestește-ne viața ta!* Și astfel cântecele de pe noul album au versurile inspirate chiar din viața mea!”

Apropo de viața Anei Maria în toți acești ani! Cum a fost? Artișta spune cu tristețe că nu i-a fost foarte bine, deși poate mulți o invidiază pentru ea. „Viața mea nu este o poveste cu final fericit până acum! Mi-am luat viața în piept și i-am simțit duritatea. Cred că abia acum am ajuns într-adevăr să-mi trăiesc vârsta pe care o am. Acum sunt femeie și încă una puternică. Așa a fost să fie! În clipa în care la 13 ani semnezi primul contract cu o casă de discuri faci un pas spre

maturizare. Apoi, când pleci la 17 ani singură de acasă într-un oraș mare, mai faci un pas, iar când la 18 ani îți moare tatăl e un alt pas. Cred că la 16, 17, 18 ani am uitat să-mi trăiesc vârstele. Tot timpul am fost preocupată să văd ce fac cu viața mea, cu școala, am ajuns la 20 și mi-am zis: OK, sunt mulțumită de tot ceea ce s-a întâmplat, am ajuns chiar și în grupul *Divertis*, am venit la București prin forțe proprii, trebuie să mă opresc și să-mi trăiesc viața. Sigur, Bucureștiul mi se pare o mare junglă, un oraș al compromisurilor. Aici toată lumea își vede de bucățica de viață proprie, iar când vii din provincie ești considerat un outsider. E greu să reușești aici fără compromisuri și cu toate principiile astea ardelenesti ale mele! Da, am principii: nu accept compromisuri de nici un fel, iubesc oamenii din jurul meu și mă aștept să greșească sau să-mi facă rău în orice moment, iert, dar nu uit. Vreau să am o familie, iar singurul lucru care contează în viața mea este DRAGOSTEA", susține tânăra artistă. Până acum însă, tocmai la acest capitol, Ana-Maria a avut de suferit. Dragostea i-a adus multe lacrimi amare. Prima dragoste a trăit-o la 18 ani, la Cluj, apoi a urmat relația cu Florin Chilian, soldată și ea cu un eșec, despre care nu dorește să vorbească. „Mă îndrăgostisem prima dată de un percuționist, student. A fost o relație de un an. Păcat că oamenii se dovedesc a fi cabotini! (*râde forțat!*) În momentul în care l-am pierdut pe tata, s-a creat o breșă în viața mea. Am pierdut singura protecție reală, singurul sprijin! Bineînțeles, o am pe mama și pe fratele meu la care țin foarte mult, dar tata îmi va lipsi mereu. Astfel, am încercat să

găsesc sprijinul în oamenii de lângă mine, în cei pe care am ales să-i iubesc. Mare țeapă! MARE ȚEAPĂ! După doi ani de încercări mi-am dat seama că de fapt singurul sprijin și singura siguranță se

afală în mine. Acum pot să intru întreagă într-o relație. Am așteptări, dar am așteptări în primul rând de la mine și mi-am format un radar foarte bun pentru a detecta oamenii!" Momentan este singură, dar Ana Maria se simte mai puternică decât oricând: „Sunt sensibilă în intimitatea mea, dar mi-am făcut un scut de protecție pentru a nu mai fi atât de vulnerabilă. Cred cu putere în oameni, dar nu orbește, sunt năbădăioasă și îngrozitor de încăpățânată, dar o spun cu sufletul împăcat: sunt o femeie puternică. Spun întotdeauna verde în față, nu sunt genul de om care să-ți plângă de milă. Dacă îmi ești prieten și ai ajuns jos, OK, sunt lângă tine și-ți spun fă asta sau asta, dar nu-ți plâng de milă! Te împing înainte de la spate, dar nu știu să susțin moral!", spune râspicat Ana Maria.

Când vorbește despre experiența sa de adolescentă, Ana Maria vorbește în egală măsură despre cărți, filme și parfumuri. „Filmul *Moulin Rouge* mi-a marcat vârsta de 14 ani când l-am văzut împreună cu fratele meu la cinema *Patria* în București. În acea perioadă fratele meu, fiind mai mare cu nouă ani, venea cu mine la București, era *tour-manager*ul meu și, dacă în copilărie trăgeam amândoi niște bătălii infernale, în adolescență am devenit prieteni cu adevărat. Cartea *De veghe în lanul de secară* mi-a marcat de asemenea perioada de prietenie cu fratele meu, de aceea ne și porecleam Phoebe – eu, iar el Holden. Eu încă am mai rămas Phoebe. Primul an de liceu a fost marcat de cartea *Romanul adolescentului miop* și de interviul luat de Gabriel Liiceanu lui Emil Cioran. Clasa a XII-a, la Cluj, a fost marcată de *Memoriile unei gheșe* – cartea și filmul, iar începutul acestui an mi-a fost marcat de filmul *Conversație cu Dumnezeu* respectiv cartea lui Mircea Eliade, *Nuntă în cer*. Acum perioada pe care o trăiesc e marcată de cartea Aurorei

Liiceanu, Alice Năstase – *Dincolo de bine, dincolo de rău. Despre iubire*. La 18 ani am primit *Organza* de la echipa fratelui meu care este polițist de frontieră, iar de la fratele meu am primit *Christian Dior – Hipnotic Poison*, pe care îl mai am și acum. Iarna trecută a fost marcată de *Flower by Kenzo*, iar acum *Dolce&Gabbana – Night Blue*." În rest, Ana Maria rămâne o tânără care adoră vara să meargă în Vama Veche să cânte și să iasă cu prietenii în cluburi. „Îmi plac mai ales cele două ore de pregătiri înainte de a ieși seara undeva, când ne machiem între noi și ne îmbrăcăm cu rochiile și vedem ce cu ce se potrivește. E haios! Dar, per ansamblu, nu mă consider atât o mare iubitoare de cluburi cât mai ales o vamaioasă convinsă", susține Ana Maria. Nu a uitat nici de Rădăuți, locul vacanțelor din copilărie la bunici și nici de Cluj, unde sunt toți prietenii ei.

text Alice-Claudia Gherman

foto Octavian Tibăr

Pentru Ana Maria, rampa de lansare a reprezentat-o emisiunea *Trupa de șoc* de la Timișoara, prezentată de Dan Negru. Până atunci participase la diverse concursuri muzicale pentru copii și obținuse mai întotdeauna locul întâi sau doi. Piesa *Ochii tăi*, semnată Sandi Deac (*Desperado*), i-a adus trofeul Mamaia în 2001 și titlul albumului din același an. Au urmat alte albume precum: *Vine seara de Crăciun* 2001, *Primul dans* 2002 și *Cântece pentru tine* 2005.

Ana Maria Prodan, cea m

„Mă îmbrac provocator? Iat

Ana Maria Prodan (35 de ani) este de departe sex-simbolul fotbalului românesc. Frumoasă, iute, curajoasă, luptătoare, Ana Maria a reușit să învingă dogmele absurde și să demonstreze că o femeie poate face și meseria de impresar. Călătorește cât pentru zece, își iubește ca pe lumina ochilor cele două fetițe, Rebeca și Sara, și vrea să ajungă cea mai vestită impresară din Europa de Est. Îi plac bărbații masivi și cu ceva în cap. La modă, negrul este pe primul loc. Parteneră de afaceri cu Adrian Mutu, Ana Maria Prodan este un model despre cum poate reuși o femeie în lumea fotbalului. Transferul lui Ovidiu Herea este ultima sa lovitură.

▼ **Știu că iubești enorm fotbalul.**

Tocmai de aceea ai devenit impresară. Până unde ajunge dragostea asta?

– Mi-a plăcut enorm fotbalul, care a devenit o a doua natură pentru mine. Îmi place la nebunie. Am acasă un televizor care stă deschis non-stop doar la... fotbal. Cred că asta spune totul legat de relația care există între mine și fotbal.

– Ai un nume legat mai mult de zona artisticului. Cum este în lumea fotbalului românesc, o lume plină de hațșuri, de necunoscut, de neprevăzut și de surprize nu mereu plăcute?

– Am avut noroc că am fost înestrată cu foarte mult simț al ridicolului și mi-am dat seama că în lumea mamei mele, a lonelei Prodan, a muzicii în general, nu pot să fac față. Am voce, am făcut 15 ani de pian, cânt de câte ori am ocazia pentru prieteni, dar n-aș fi putut să mă ridic niciodată la nivelul mamei mele. Am căutat să-mi găsesc un culoar al meu, care să mă reprezinte prin ceea ce fac și care să nu fie legat în nici un fel de numele și... renumele mamei. Toți îmi spuneau că sunt o fată de bani-gata, că oricum mă lansează mama în muzică și de ce m-aș omorî cu firea ca să-mi fac o altă carieră. Sunt o femeie extrem de ambițioasă și cred că am demonstrat că pot să-mi fac singură un drum în viață fără să folosesc faima mamei mele.

– Și totuși, numele Prodan te-a ajutat. Lumea știe cine ești și este mai amabilă cu tine. Așa este?

– Faptul că port numele Prodan m-a ajutat enorm de mult. Fără să vreau, am dat de o altă problemă, lumea crezând că sunt ori soția, ori sora lui Daniel Prodan, fostul internațional, component al „generației de aur” din anii '90. Le-am zis că suntem verișori, iar acum toți cred că el este vărul meu.

▼ **– Cât este provocare și cât este dragoste în ceea ce faci?**

– Cred că jumate-jumate. Am vrut să demonstrez tuturor că o femeie poate

ai sexy femeie-impresar: „A unul dintre atuurile mele!”

face carieră în fotbal. Poate am avut și noroc că am prins culoarul liber fiind prima femeie din fotbalul românesc care a reușit în cariera de impresar. Acum, după mine, poate să vină oricine, numai să poată ține ritmul pe care-l impun eu. Cred că îi va fi tare greu!

– A fi impresară în fotbal înseamnă a călători foarte mult. Deplasări, negocieri. Zile, săptămâni, luni pierdute. Chiar ani. Este vorba despre cele două fetițe, Rebeca (8 ani) și Sara (7 ani), este vorba de familie. Cum reușești să le îmbini pe toate?

– Călătoresc exagerat de mult, dar asta am văzut în familia mea. Mama era plecată în turnee cam opt luni pe an, în Statele Unite sau Australia. Am crescut practic fără ea. O vedeam rar, de obicei când avea spectacole în România. Practic, eu am crescut într-un regim spartan: „Trebuie să te descurci singură, trebuie să știi că mama muncește ca să aducă bani și că dacă mama ar sta acasă n-ai avea tot ce-ți trebuie...” Așa mi-am crescut și eu fetițele. Ele înțeleg că trebuie să plec. De multe ori cea mare, Rebeca, plânge să meargă cu mine. Am luat-o de câte-va ori. Ideea este că le-am educat așa cum au făcut-o ai mei cu mine. În viața asta te naști și mori singur. Vrei, nu vrei, trebuie să răzbați. Nu sunt de acord cu femeile care stau acasă. Mă deranjează statutul de „femeie întreținută”.

– Să înțeleg că una dintre fete ar putea să urmeze o carieră în fotbal? Poate chiar impresar?

– Sara are exact caracterul meu, deci poate face orice din ceea ce fac eu. Rebeca este însă o fire visătoare, o artistă. O văd în lumea modelingului, pe un podium de prezentare defilând în aplauzele invitaților.

– Ești parteneră de afaceri cu Adrian Mutu la Universal Sport Management. Ai avut cea mai fulminantă ascensiune în lumea impresarilor din fotbalul românesc. Cum s-a întâmplat?

– Adrian este unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Ba chiar cred că am depășit această fază. Pentru mine, Adrian este familia mea. El nu este manager, el este fotbalist. Fotbalul e viața lui și cred că va juca la cel mai înalt nivel cel puțin patru ani de acum încolo. La *Universal Sport Management*, Adrian Mutu este doar acționar. Despre tot ceea ce se întâmplă în această firmă discutăm, ne consultăm, vorbim ore în șir la telefon, dar deciziile le iau eu. Nu-mi doresc ca numele lui să fie implicat în scandaluri, așa cum s-a întâmplat de curând în cazul Gabriel Tamaș. Repet, în această firmă eu iau toate deciziile și fac cum mă taie pe mine capul.

– A reprezentat colaborarea cu Adrian Mutu o rampă de lansare?

– În nici un caz! Totuși, sunt mândră că, dintre toți impresarii din România, Adrian Mutu m-a ales pe mine pentru a-i fi asociată. La început s-a vrut a fi un cartel al impresarilor. Au fost invitați la Florența manageri importanți din fotbal. De multe ori răd cu Adi atunci când îl întreb de ce m-a ales tocmai pe mine. Pentru că are încredere în mine, pentru că știe cât de mult muncesc și cât de mult mă zbat pentru fotbaliștii mei. Dintre toți impresarii din România am câțiva care îmi sunt tare dragi, printre care Dumitru Tudor și Florin Iacob.

– Cum vezi relația impresar – fotbalist?

– Eu cred că impresarul trebuie să lucreze pentru fotbalist, nu fotbalistul pentru impresar. Mă deranjează când cineva vorbește urât despre fotbaliștii cu care am contract. Intru repede în conflict pentru că sunt o fire arțăgoasă și mă aprind repede. Nu suport sub nici o formă ca fotbalistul să fie înșelat. La nivelul *Ligii 1* cred că jucătorii pe care-i reprezint au cele mai mari salarii. De exemplu, Iulică Tameș a plecat de la *Dinamo* la *FC Argeș* pentru un salariu de peste o sută de mii de euro. La fel și Schumacher, care a ajuns la *Ceahlăul*. Chița a plecat de la *FC Argeș*

la *UTA*, unde are și el un salariu de peste o sută de mii de euro. Cu Mircea Ilie au fost ceva discuții când a semnat un contract cu mine. Ei bine, băiatul a ajuns la *UTA* pentru un salariu care sare de sute de mii de euro.

– Să înțeleg că aveți și obstacole în meseria de impresar? Ați tulburat apele liniștite ale unor colegi de breaslă?

– Toate chestiile astea mă distrează. Eu sunt o persoană controversată și asta e lesne de observat. Fac exact ceea ce vreau și nu trăiesc după șablon. Cred că problemele vin din cauza mentalității unora și au la bază ideea că sunt femeie. Unii impresari din România nu înțeleg că și femeile pot să facă transferuri, chiar mai bine decât ei. Femeile sunt mult mai meticuloase, mai riguroase, mai ordonate. Am foarte multe piedici din această privință. Chiar și la *Federație*, unde toți se

„Ador fotbalul”

„Mă deranjează
statutul de
«femeie
întreținută»”

„Nu suport ca
fotbaliștii să fie
înșelați”

„Sunt
conștientă că
arăt bine”

„Îmi plac
fotbaliștii
robuști, gen
Karambeu“

„Mă îmbrac
sexy și în
negru“

Întreabă cum de reușește Ana Maria Prodan să semneze contracte cu jucătorii echipei naționale. Una peste alta, toate aceste bețe-n roate mă distrează teribil și mă îndârjesc și mai tare. Deh, unii colegi de breaslă nu prea știu să piardă...

– **Ești văzută drept sex-simbolul lumii fotbalului românesc. Bărbaților le place cum te îmbraci, cum vorbești, cum te comporți. Să fie asta o frustrare pentru cei care te tot șicanează în meseria de impresar?**

– Clar este frustrare! Normal. Pentru mine este o mândrie. Știți cum vine asta? Mi s-a reproșat că mă îmbrac provocator când semnez contracte. Păi, asta este unul dintre atuurile mele. Sunt conștientă că arăt bine. În același timp, sunt mândră când primesc complimente, sunt mândră când mi se fac avansuri, pentru că este de datoria bărbatului să încerce. Cred că în lumea fotbalului o femeie de tip „acritură“ nici măcar n-ar fi băgată în seamă, indiferent de cât de deșteaptă ar fi. Dacă mai e și frumușică, și mai are și ceva în cap, atunci se schimbă situația. Poate că din acest motiv am un avantaj în plus față de colegii mei, dar asta e viața!

– **Care este povestea celebrului tatuaj de pe brațul stâng cu steaua cu cinci colțuri și codul de bare? Ce reprezintă?**

– Codul de bare nu are... numere. Așa că, e clar că nu am preț și că nu pot fi cumpărată de nimeni cu nici un ban din lume. Legat de *Steaua lui David*, pot spune că ador cultura ebraică și că iubesc poporul israelian. Culmea-culmilor este că nu am vizitat niciodată Israelul deși prietenii mei tot încearcă să mă ispitească prin propuneri care mai de care. Nu am timp. Poate la iarnă. Eu nu am timp să ajung acasă, în Las Vegas, dar să mai și plec într-o excursie în „Tara Sfântă“ e deja prea mult! Cel puțin în perioada care urmează... Mai am și alte tatuaje. Broaște. Pe abdomen și pe spate. Cred că într-o viață anterioară am fost broască. Pe vremea copilăriei, la Dăbuleni, pe malul Dunării, mă jucam cu broaștele. Poate de atunci le iubesc.

– **Care e genul de bărbat care te răvășește? Există un model?**

– Eu am jucat fotbal ca fundaș central. Îmi plac bărbații care știu ce vor, nu „păpușile“ gen David Beckham. De exemplu, îmi place Christian Karambeu. Ador bărbații puternici, impunători, care atunci când intri cu ei undeva se face liniște. Să aibă ochii albaștri, părul puțin creț, corp de zeu și musai ceva mai multe în cap. Și dacă își face și meseria la cel mai înalt nivel, atunci chiar nu mai scapă de mine. Eu cred că, dacă nu ai nimic în cap, nu poți să joci fotbal de performanță și mai mult

decât atât.

– **Cine ia campionatul?**

– Indiscutabil, *Dinamo*! Sunt o dinamovistă înrăită. După mine, Mircea Rednic este cel mai valoros antrenor din *Liga 1*. Apoi conducători ca la *Dinamo* mai rar. Cornel Dinu este unul dintre idolii mei. Ce să mai discutăm, *Dinamo* are trupa cea mai tare, iar Nicolae Badea este cel mai calm și deștept președinte.

– **Ai dat lovitură cu impresarierea lui Herea. Un transfer de peste un milion de euro este o performanță pentru *Liga 1*.**

– Chiar sunt mândră că m-am implicat în acest transfer, dar asta n-are nici o legătură cu faptul că eu țin cu *Dinamo*. Simplu, nu?

– **Care sunt culorile preferate?**

– Când mă îmbrac, negrul este la mare cinste. Negrul rămâne pentru mine culoarea eleganței. Mă îmbrac sexy și în negru.

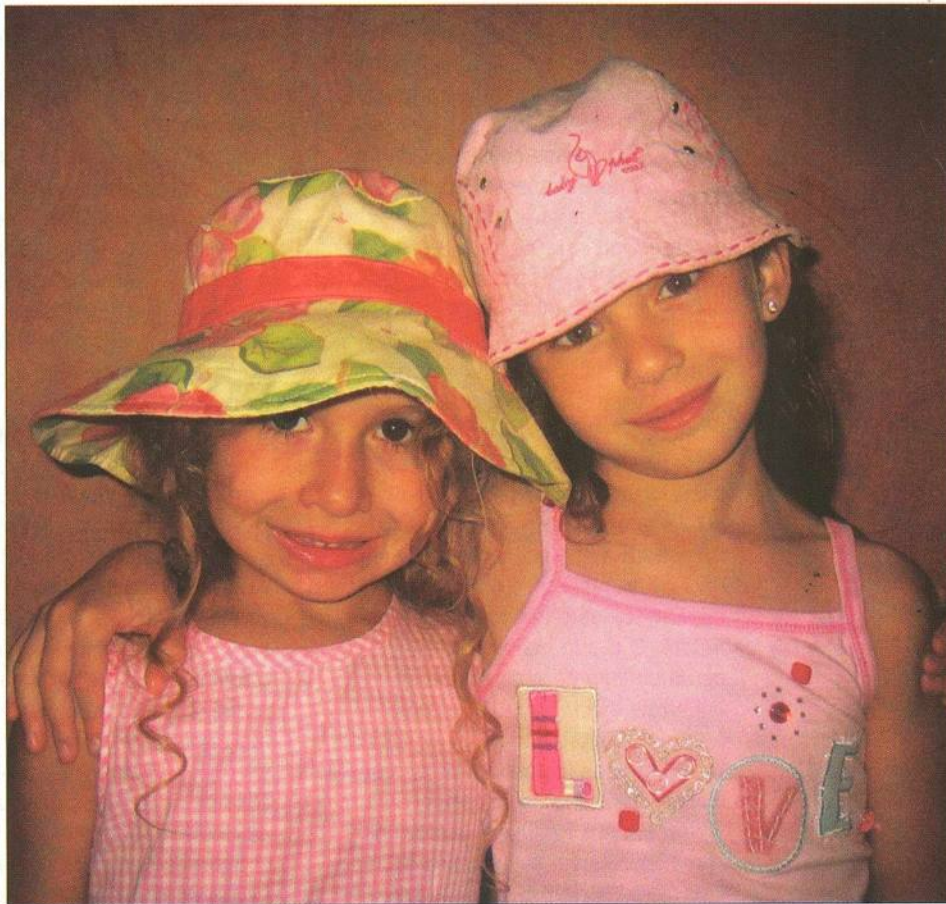
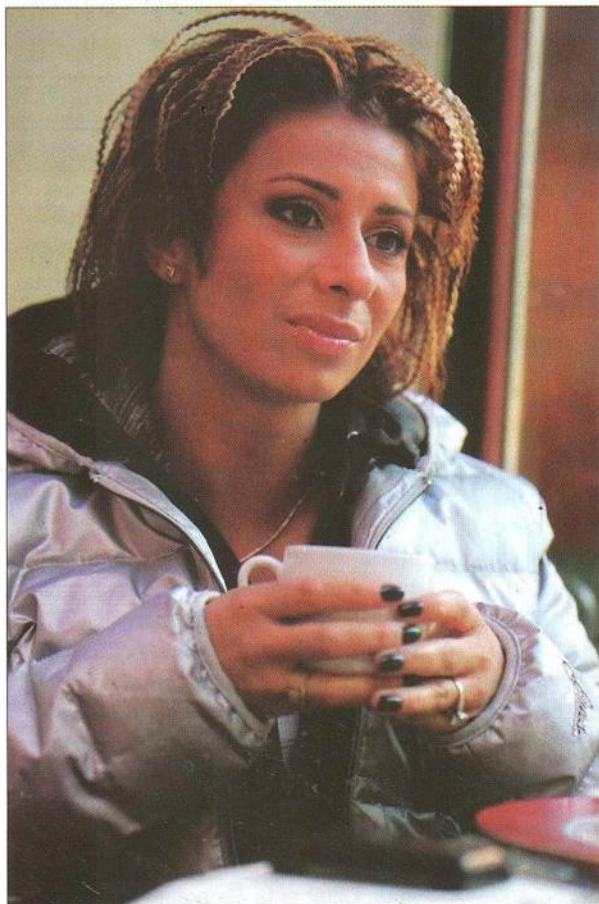
– **Dar la lenjeria intimă, tot negrul este pe primul loc?**

– Categorical. Să fie neagră și foarte sexy. Restul vine de la sine...

– **Am ajuns la final. Pentru cititorii revistei *Flacăra* ai un mesaj incendiar?**

– Sunt mult prea bună și curajoasă ca să ajung la mâna cuiva!

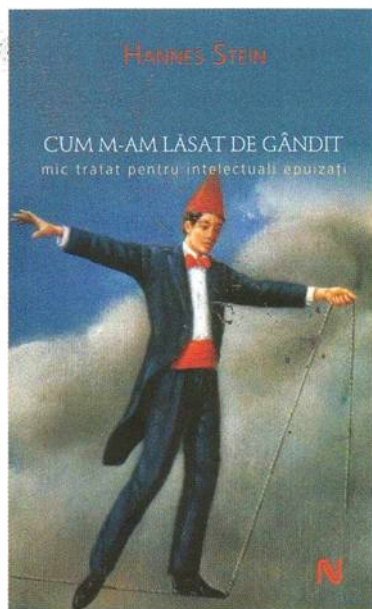
interviul realizat de Nicolae Predeșel

HANNES STEIN

Cum m-am lăsat de gândit. Mic tratat pentru intelectuali epuizați

traducere din limba germană de Mihai Moroiu

Viața este o impertinență solitară și, de fapt, totul se reduce la un truism: gândirea scade forța de atracție erotică și însingurează. Cine și-ar dori să facă amor cu un monstru inteligent și cu ochelari groși sau să stea sub același acoperiș cu alt monstru care se îndoieste tot timpul? De la trezire până la culcare, de la răsărit până la apus, viața este o gigantică aglomerare de mărunte necazuri și umilințe. Prin urmare, cine își propune să supraviețuiască lumii moderne trebuie să se lase de gândit, și poate reuși fără greș urmând pașii riguros descriși de Hannes Stein. Cine și-ar fi închipuit una ca asta, să ajungi să înveți cum să nu mai înveți!

„Decât o frunte îngândurată, mai bine riduri de expresie.”

HANNES STEIN

O bijuterie scânteietoare de eseistică a epocii contemporane, un pamflet polemic swiftian dedicat rațiunii critice, un perfect portret miniatural al ignoranței feroce.

REPORTER: Se pare că există oameni care încă nu au auzit numele Hannes Stein. Ne puteți spune, pe scurt, cine sunteți?

HANNES STEIN: Sunt un om care și-a greșit meseria într-un mod interesant: adică sunt

jurnalist. M-am născut la München, cu patru ani înainte de prima aselenizare (1965) și cu douăzeci și patru de ani înainte de căderea Zidului Berlinului. Am crescut la Salzburg, în Austria...

REPORTER: Nu s-ar zice, după accent...

HANNES STEIN: Din fericire. Am studiat la Hamburg, anglistica fiind obiectul de bază, dar și americanistica, pe lângă puțină filozofie, pentru uz domestic. Am fost și am rămas anglofil, până peste urechi. La un moment dat, prin anii optzeci, am descoperit că mă amuză să-mi notez părerile și observațiile și în schimbul lor să obțin bani. [...]

REPORTER: Sunteți un om cu gândire politică.

În ce categorii v-ați situa: stânga, dreapta sau centru?

HANNES STEIN: Consider rasismul o boală mentală și cred că politica imigraționistă europeană este antediluviană. Prin urmare aș putea fi un radical de stânga. Dar mă situez de partea democrației liberale și a capitalismului, varianta *laissez-faire*, deci aveți de-a face cu un liberal. Îmi plac și Statele Unite și Israelul, adică aș putea fi un conservator de forță. Consider abominabile avorturile, în cele mai multe cazuri, și întotdeauna decesul asistat activ, prin urmare aveți înaintea dumneavoastră un reacționar întruchipat. *You take your choice!*

REPORTER: Există texte scrise de dumneavoastră mai lungi decât un articol de ziar?

HANNES STEIN: *Cum m-am lăsat de gândit. Mic tratat pentru intelectuali epuizați*, cartea mea apărută în 2004. Unii critici sunt de părere că ar fi vorba de un pamflet polemic dedicat rațiunii critice, în stilul lui Jonathan Swift. Modestia mă împiedică să comentez. Și *Enciclopedia lucrurilor care mă sâcăie zilnic – mic tratat pentru intelectuali suprasolicitați*, și *Profeți ai sfârșitului sau Ofensiva antioccidentaliilor*, împreună cu Richard Herzinger.

REPORTER: Cunoașteți limbi străine?

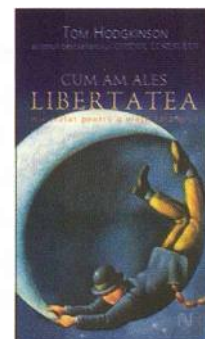
HANNES STEIN: Engleză destul de bine, ivrit destul de prost și puțin idiș, *a bissale Jiddisch!* Am mai învățat pe deasupra greacă veche și latină. Dar cea mai străină este germana: mi se pare deosebit de dificilă.

TOM HODGKINSON

Cum am ales libertatea

mic tratat pentru o viață fără griji

traducere din limba engleză de Gabriel Stoian

Viața e absurdă. Dumnezeu înseamnă iubire. Suntem liberi cu toții. Și atunci: încetați cu văicăreala, alungați plictiseala, relaxați-vă, fiți boemi, evadați din temnița dorințelor consumeriste, uitați de guvern, uitați de pensie, eliberați-vă spiritul! SUNTEȚI LIBERI!

JOHN LLOYD & JOHN MITCHINSON

Cartea ignoranței

mic tratat pentru cei care știu că... nu știu

traducere din limba engleză de Iris Manuela Gitan Anghel

În cazul în care încă mai credeți că numele Americii vine de la cartograful italian Amerigo Vespucci, că francezii au inventat șampania, că George Washington a fost primul președinte al Statelor Unite, că Bangkok este capitala Thailandei, aveți cel puțin două sute de motive pentru care ar trebui să citiți această carte.

Ghidul misoginului

mic tratat de calomnii

Tot misterul femeii e în imaginația bărbatului.”

F. DE CROISSET

O antologie de maxime despre femei, cu autori din Antichitate până în zilele noastre. Dintre personalitățile celebre, ale căror păreri sunt prezentate în acest volum, îi amintim pe: Voltaire, Honoré de Balzac, William Shakespeare, Montesquieu, Alexandre Dumas-Fiul etc.

De la *Ukiyo-e* la *Manga*

Stampe japoneze și benzi desenate

Nimic nu te surprinde în Japonia mai mult decât faptul că totul pare o reprezentare. Picturalul și fotograficul ocupă un loc major în această civilizație de la capătul lumii. Aruncă doar o privire la scrierea japoneză, apoi la desenele fine ale kimonourilor sau la liniile delicate ale unui aranjament floral *ikebana*. Este numai o pregătire pentru când vei debarca la Tokyo și vei vedea asaltul de panouri cu reclame, ecranele care transmit publicitate și știri nu numai pe străzi, dar și în unele linii de metrou, toate semnele cu care este ornat orașul, semne simple sau simbolice, și, în general, tot peisajul urban japonez. Vei cunoaște apoi mai mult Japonia și, printre altele, îți vei da seama că japonezii nu sunt numai *workaholic*, ci și mari consumatori de filme și literatură. Banana Yoshimoto și Haruki Murakami bat toate recordurile la vânzările de carte din această țară. Dar, ceea ce este poate mai curios, este că forma literară cea mai populară nu este romanul ci incredibil de variata și înfloritoare *manga*.

Simple benzi desenate?

Nu. Este suficient să călătorești o dată cu metroul la Tokyo sau la Osaka pentru a realiza importanța acestui fenomen cultural. Vei vedea mulți salarimani sau *office ladies* întorcându-se de la muncă și devorând cu nesat diferite benzi desenate, cu personaje din lumea urbană contemporană sau personaje mitice, cu conținut umoristic, dramatic, sexual sau violent. *Manga* apare în secțiuni din importante reviste sau ziare, cât și independent, sub formă de cărți de *manga*. Multe dintre ele sunt renumite în toată Japonia, ating cote impresionante de vânzări și, adeseori, sunt adaptate în seriale pentru televiziune. Nu există japonez sau chiar străin rezident în Japonia care să nu fi auzit de Sazae-san, gospodina simpatică, dintr-o familie tipic japoneză, locuind într-o casă tipic japoneză, sinonimă în ochii niponilor cu femeia japoneză comună care este fie mamă, fiică, soră, prietenă sau vecină. Nu există de asemenea japonez care să nu fi citit vreodată dintr-o carte cu Crayon Shin-chan, copilul de grădiniță, precoc, cu preocupări și obsesii inclusiv sexuale, care a făcut să rădă generații.

Mai nou, *manga* își întinde tentaculele în lume. Foarte tânărul meu amic bucureștean A., de-abia trecut în a opta, nu a citit nimic din Caragiale încă, dar este nu numai fan, dar și un adevărat specialist al seriei *Naruto*. Aici eu sunt deja pe dinafară și depășită așa

Înapoi
la Hokusai

Shunga

Hentai

că îi cer explicații. A. susține că Masashi Kishimoto, creatorul acestei *manga*, este un adevărat geniu. Povestea sa, personajele sale și întâmplările lor sunt demne de tot interesul. A fost odată ca niciodată când demonul vulpe cu nouă cozi a atacat tărâmul Konohagakure. O singură lovitură de coadă a puternicului demon putea provoca un *tsunami*. A adus haosul pe Pământ și a ucis mulți oameni, până când șeful Satului Frunzei – al patrulea Hokage – l-a învins sacrificându-și propria viață pentru a pecetlui demonul înăuntrul unui nou-născut, pe nume Naruto Uzumaki. Povestea care descinde este însă lungă și cei interesați de această dramă japoneză gen *Stăpânul inelelor* pot ataca net-ul.

Altă vârstă, aceeași țară. Studenții la japoneză au și ei o *manga* favorită, anume *Coarda aurie*, creația lui Yuki Kure. Ei sunt la curent cu toate detaliile legate de personaje și acest b.d. pentru adulți le preocupă o parte importantă din studiul ciudatei literaturi japoneze.

Hm... Trebuie că sunt cu adevărat depășită. Eu rămân fana lui Crayon Shin-chan și a celui gen special numit *neko-manga*. Realizarea acestuia din urmă implică operațiunea de fotografiere masivă a pisicilor și apoi crearea unui *story comic* bazat pe viața pisicească. Dar fiecare generație cu gusturile sale. Important de reținut este faptul că o necunoaștere a fenomenului *manga* este o eludare a unui aspect principal al culturii japoneze.

Cuvântul *manga* ca atare a început să fie folosit la sfârșitul secolului al XVIII-lea odată cu publicarea lucrărilor *Mankaku zuihitsu* a lui Suzuki Kankei și *Shiji no yukikai* a lui Santo Kyoden. Dar cele mai renumite au fost *Hokusai manga*, lucrările faimosului artist de *ukiyo-e* Hokusai. Primele *manga* au fost așadar adânc îngemănate cu/și influențate de stampele japoneze. Mai vechi chiar decât *ukiyo-e*, *giga*, reprezentări umoristice ale oamenilor și animalelor, datând din secolul al XII-lea, sunt considerate a fi primele origini ale *manga*. Cred că pot afirma cu siguranță că țara în care au apărut primele benzi desenate a fost așadar Japonia. Iar celebri *mangaka*, realizatori de *manga*, precum Rakuten Kitazawa, Ippei Okamoto, Osamu Tezuka ș.a. de la începutul secolului al XX-lea au intrat în istoria acestui cât se poate de respectabil gen artistic.

Shun – primăvară și *ga* – pictură este termenul care denumește stampele

erotice japoneze, primăvara fiind un eufemism pentru sex ca și în *bai* – *shun* – *fu* – „om care vinde primăvara”, adică prostituată. *Shunga* au existat încă înaintea *ukiyo-e*, avându-și originile în China, anume în manualele medicale și în creația pictorului erotic al dinastiei Tang, Zhu Fang. Așadar, întâlnim *shunga* în Japonia încă din perioada antică și acesta pare un tipic oriental, dar nu este. Oricine a văzut frescele cu picturi pornografice de la Pompei știe că antichitatea romană era chiar mai *cool*. Ce ne arată însă *shunga*? De obicei acte sexuale hetero, dar și homo sau lesbi, organe genitale mărite, care se văd de obicei prin faldurile kimono-urilor. Personajele din *shunga* sunt de regulă curtezane sau actori de kabuki, câteodată străini portughezi sau olandezi. Kitagawa Utamaro, renumitul artist *ukiyo-e* cu portretele sale de curtezane, este, evident, și un celebru autor de *shunga*, alături de Hishikawa Moronobu, Miyagawa Issho, Yanagawa Shigenobu, Suzuki Harunobu ș.a. Iar, dintre renumitele *shunga*, cea mai expresivă este de departe cea intitulată *Vișul soției pescarului*, în care o femeie este pătrunsă de o caracatiță. Imaginația pictorilor nu avea limite.

Ce s-a întâmplat însă cu *shunga*? Există și în zilele noastre? A dispărut? Vechea artă s-a contemporaneizat de fapt sub forma benzilor desenate erotice.

Ceea ce vezi cel mai adesea în metrou sunt salarimani între două vârste citind *manga* erotice, *hentai*. Acestea reprezintă de cele mai multe ori interacțiuni heterosexuale, prescurtate *het*, dar și *yaoi* – interacțiuni homosexuale – și *yuri* – lesbiene. *Hentai* cuprinde diferite elemente artistice care descriu toate fetișurile sexuale precum *bakunyuu*, femei cu sâni mari, *BDSM*, cu diferitele sale ustensile, *lolicon*, sex orientat asupra adolescențelor, *lactație erotică*, *sex tentacular* etc. Imaginația nu are limite în tot ceea ce ține de sex în Japonia. Este interesant de reținut că în această țară reprezentarea clară a organelor genitale este de regulă interzisă și de aceea se recurge adeseori la reprezentări mult mai porno, precum un cap de elefant în locul genitalelor masculine. *Storyul* de asemenea este demn de cel mai elucubrănt vis erotic. Dacă te uiți în prezent pe un *Playboy* japonez nu vei fi deloc impresionat: un *Playboy* românesc sau american în variantă niponă, adeseori cu aceleași coperti. Dacă dai însă peste un număr mai vechi, de

Obiceiul japonez al chikan

colecție, probabil nici nu vei înțelege că este vorba de *Playboy*: titlul este scris în *katakana*, subtitlurile de obicei în *kanji*, iar fotografia reprezintă un portret feminin oărecare. Dacă deschizi însă revista – în manieră japoneză bineînțeles, adică de-a-ndoaselea, de la ceea ce la noi este ultima copertă, vei avea la început câteva pictoriale cu japoneze în costum de baie, nici măcar topless. La sfârșit, sunt câteva poze nud, considerate artistice, ale unor femei albe, căci acestea, spre deosebire de japoneze, se pot dezbrăca. Între cele două secțiuni, ai o serie de articole, o serie de episoade de romane pornografice și o sumedenie de *manga*. Ei bine, tocmai din cauza acestor *manga*, varianta aceasta de până în 2000 a fost interzisă în Japonia, acceptându-se cea străină, cu nuduri, considerată mult mai cuminte. Ce era însă atât de porno în acele benzi desenate? Dacă privești pozele, nu înțelegi mare lucru. Dacă știi ceva japoneză, nu înțelegi nici atunci mare lucru, căci povestea se bazează pe multe jocuri de cuvinte și onomatopee. Încerc totuși să povestesc o astfel de bandă desenată.

Seria *super Nonsense Gag Theater* este de departe cea mai porcoasă. Una dintre poveștile sale sună astfel: *Supaa*

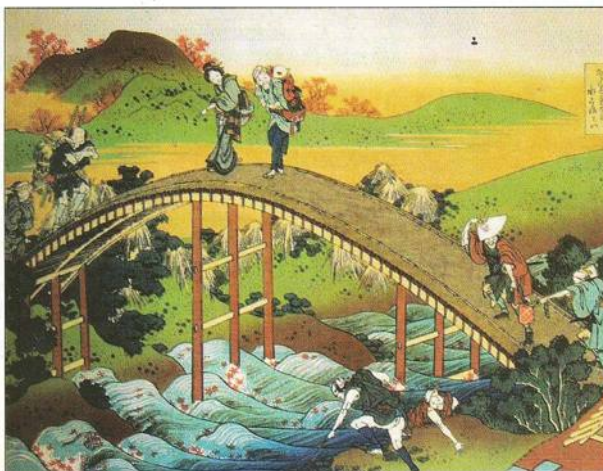
fude shogun, adică shogun-ul super pensulă, „pensulă” fiind un argou pentru „penis”. O fetiță, Achako, își anunță la început disponibilitatea de a se combina cu băiețelul cu cel mai mare penis din lume. Trei băieți pleacă așadar într-o călătorie inițiată de cultivare a mărimii penisului. Se întorc după o lună și cel care a câștigat competiția este Mushinosuke, al cărui penis atinge Luna. Achako este impresionată dar, în culmea fericirii, cei patru cad toți în *Infern*. *Voilà* un *hentai* tipic. Mai trebuie să atrag oare atenția asupra faptului că personajele sunt copii? Neimportant. Este ceva cât se poate de comun pentru ludicul *hentai* japonez.

Este o seară ca oricare alta, în jur de ora zece. Circul cu linia de metrou Yurakucho care este destul de aglomerată căci n-am găsit loc pe banchete și stau în picioare. Japoneze îmbrăcate în costume scrobite, culori pastel, sau gri ori negre, cu ciorapi, în ciuda căldurii de afară, citesc *manga* ori ultimul roman al lui Banana. Una adoarme cu nasul în carte și pică peste vecinul care pare deranjat, dar nu foarte. Salarimani sunt ori beți criță și dorm – vor ajunge probabil cine știe pe unde la mama dracului în această

noapte – ori relativ sober, cufundați adânc într-un *hentai*, de a cărui citire în public nu se sfiesc deloc, ba chiar uneori se ling pe bot și scot sunete porcoase. Simt deodată o mână care-mi pipăie adâncitura dintre cele două fese. Îmi sare muștarul, mă întorc brusc și-i trag o palmă zdravănă oricui mi-ar fi fost în spate. Odată cu aplicarea palmei îl văd pentru prima dată pe individ. Este mult mai scund decât mine, are vreo șaiszeci de ani și poartă ochelari. S-a dedat și el cât se poate de acceptatului obicei japonez al *chikan*, adică pipăirea în metrou a unei gagici. Roșește acum brusc în urma palmei, pare să se facă și mai scund vrând să intre probabil sub șine, căci întregul vagon a izbucnit în hohote de râs. Se aud de peste tot comentariile *hen-na jiji*, „tataie pervers”, și *gaijin*, „străina”. La prima stație individul coboară, căci râsetele nu s-au oprit.

Linște în vagon. Fiecare a revenit la activitățile sale de dinainte. Un tânăr salariman se trezește din beție și începe să latre. La propriu. Hm. Nimic foarte surprinzător. Un caz cât se poate de comun în Japonia de nebulie în urma stresului vieții metropolitane și al muncii. E timpul să cobor.

text **Claudia Golea**

It's only Rock'n'roll (but I like it)

Și ce dacă sonorizarea nu a fost chiar perfectă?

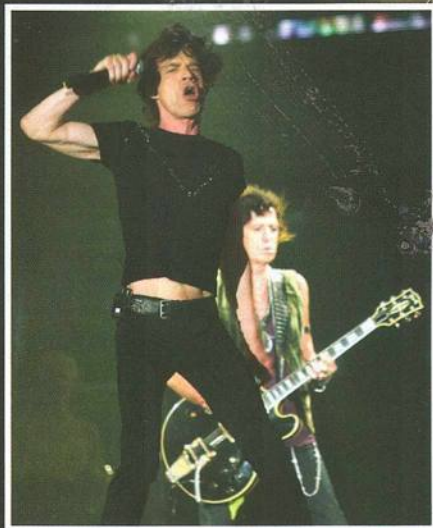
Au fost doar *Rolling Stones*!

Și ce dacă am transpirat ca un cazan sub presiune în presiunea generală a mulțimii? Am venit doar pentru *Rolling Stones*! Ce mi-aș fi dorit mai mult?

Poate doar o sticlă de apă, din aia de plastic necondent și nici chiar foarte rece. Dar m-am răcorit cu „cool blues” cu *Rolling Stones*!

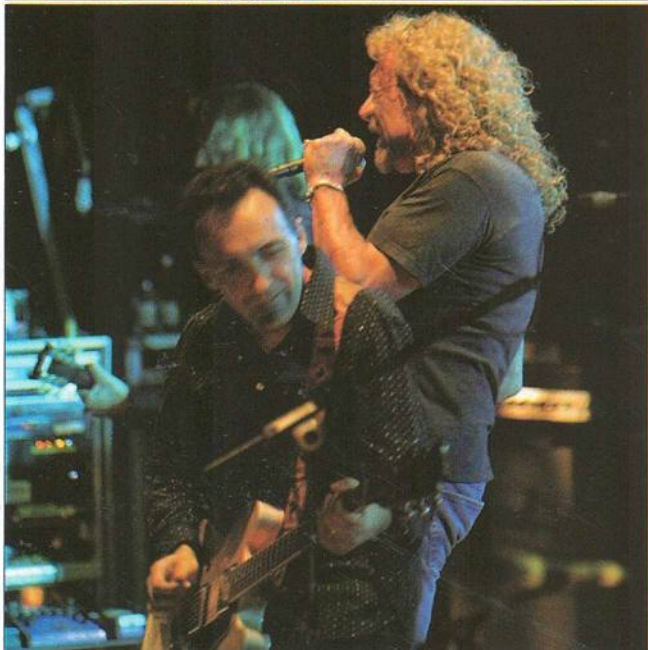
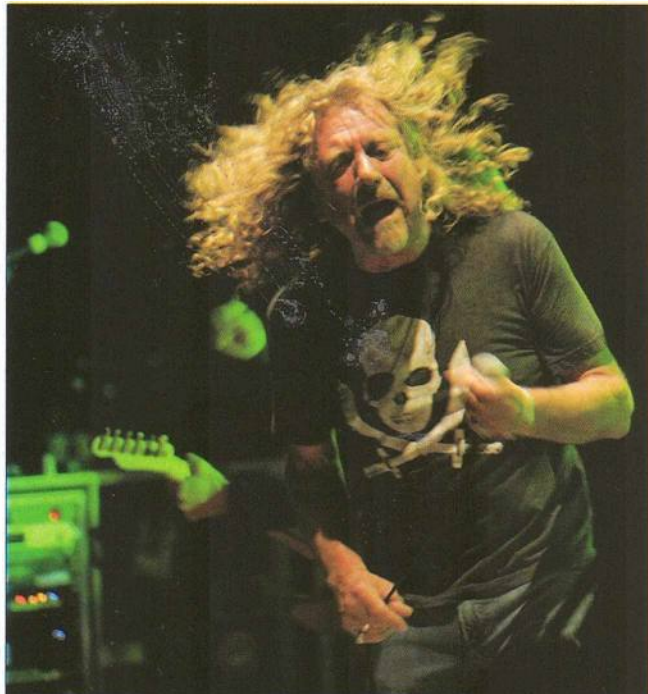
Și ce dacă nu am găsit loc de parcare decât la jumătatea drumului dintre casă (nu de bilete) și stadion? Restul a fost Golgota spre *Rolling Stones*! Și ce dacă ei nu sunt decât niște muzicanți mediocri, dar desăvârșiți muzicieni? Ei tot *Rolling Stones* rămân! Și ce dacă aș fi dorit să-i văd acum 30 de ani? Au fost acum, la bătrânețea mea, nu a lor, *Rolling Stones*! Și ce-mi pasă că alții nu găsesc pricină? Eu cred totuși că audiția este o experiență personală, spectacolul însă trebuie împărtășit, căci au fost chiar *Rolling Stones*! Și ce dacă am toată discografia lor mai puțin concertele *live*? I-am văzut acum pe *Rolling Stones* cât de vii sunt! Și ce dacă timpul concertului s-a comprimat în senzația eternității? Este doar confirmarea că apa trece și *Rolling Stones* rămân! Și ce dacă, ajuns acasă, am simțit nevoia să ascult Mozart, la vremea sa considerat și el „pop”-ular și „trecător”? *It's only Rock'n' roll...* și-mi place de mor!

text Daniel Ionescu

ESTIVAL B' FESTIVAL

România se pare că a intrat în sfârșit în circuitul turneelor internaționale ale marilor artiști, în concerte individuale ori în cadrul unor festivaluri. Lunile de vară au debutat deja cu câteva nume mari: **George Michael, Al di Meola, Faithless, Pink, Hooverphonic, Alice Cooper, Marilyn Manson, Robert Plant, Tori Amos, Rolling Stones**. Deja concertomanii au obosit alergând prin călduri toride de la un spectacol la altul.

Intenționat eclectic prin asocierea mai multor artiști cu stiluri muzicale diferite, B'estivalul a adunat la un loc și bune și rele, și penibil dar și sublim. Au cam lipsit criteriile de selecție în alegerea artiștilor, ori nu am înțeles eu sensul conceptului de B'estival. Senzația pe care am avut-o a fost însă de bălci, de unde posibil că vine și „B”-ul alocuit. De la ceața de fum intensă a grătarelor cu mititei și atmosfera pestriță, la tribuna VIP-urilor autohtone cu pretenții de gală, de la afonismul puicuțelor în viteză la manelismul tarafului Damian, de la răgăielile dislexice hiphop la lascivul britpop post punkist, a cam fost de bălci. O tocăniță acrită în soarele dogoritor a mai multor ore de energie consumată și o alterare a esteticului. Au fost însă și plusuri (*Faithless, Hooverphonic, Reamonn, OCS, Zdob și Zdub* și, evident, *Alice Cooper* și *Marilyn Manson*) care au salvat doar pe jumătate intenția unui festival total. *Alice Cooper* cât și *Marilyn Manson* au glisat și ei între penibil și sublim. Primul – cu teatralismul său forțat, al doilea – cu exhibiționismul său ofensator, la actul artistic valoros și unic, cu adevărat sublim.

Se estimează că aproximativ două miliarde de oameni au fost părtași, în fața scenei sau în fața televizorului, la una dintre cele mai ample manifestări mondiale extinse pe șapte continente, timp de 24 de ore, la care au participat aproximativ 150 de artiști. Inițiată de fostul vicepreședinte american *Al Gore*, *Live Earth* este o campanie mondială, care are drept scop lansarea unui semnal de alarmă pentru necesitatea găsirii unor soluții de combatere a actualei crize globale climatice.

Deși nelistată în programul oficial al evenimentului, România s-a solidarizat cu acest proiect prin evenimentul simultan *Un concert pentru o lume mai curată*. *Fun Time Production*, deținătorul licenței de transmisie *Live Earth* și organizatorul acestor concerte în România, a difuzat pe un ecran de 80 mp din parcare C a Complexului *Romexpo*, selecții din concertele paralele desfășurate în alte locuri ale lumii.

Sâmbătă, 7 iulie, Bucureștiul a rezonat cu alte nouă orașe de pe mapamond prin concertul maraton *Live Earth* de la

Romexpo. În timp ce la New York au concertat *Roger Waters, Police, Smashing Pumpkins, Bon Jovi*; la Londra, *Red Hot Chili Peppers, Madonna, Duran Duran, Genesis, Metallica*; la Johannesburg, *UB 40*; la Rio de Janeiro, *Lenny Kravitz*; la Tokyo, *Michael Nyman* și *Linkin Park*, la București recitalurile au fost susținute de *Compact, Direcția 5, Volta, Iris, Holograf* și *Phoenix*.

Pe o temperatură toridă, trupele noastre au susținut recitaluri la cote fierbinți, dar, firește, *Phoenix* a strălucit printr-un concert exploziv, așa cum ne-au obișnuit de fiecare dată. Flerul lui *Nicu Covaci* de a aduce pe scenă noi muzicieni s-a dovedit și de data aceasta inspirat. Cubanezul *Will Guillermo*, care l-a înlocuit pe *Mani Neuman*, a adus cu el un exotism și o culoare inedită concertului *Phoenix*. Am ascultat o variantă nouă la *Negru Vodă* în manieră *country west* pigmentată cu tente cubaneze. Să sperăm că acest recital al phoenicșilor nu va fi și ultimul din această vară și că proiectul lui *Nicu Covaci* de a marca 45 de ani de activitate *Phoenix* va fi susținut financiar și se va realiza.

În extensia acestui eveniment corelat la *Live Earth*, duminică, 8 iulie, a concertat *Robert Plant*, vocea inegalabilă a legendei rock *Led Zepellin*. În deschidere a cântat trupa *Taxi*. Este pentru a doua oară când *Robert Plant* concertează în România, prima oară în cadrul turneului de promovare a albumului *Walking Into Clarksdale*, alături de *Jimmy Page*.

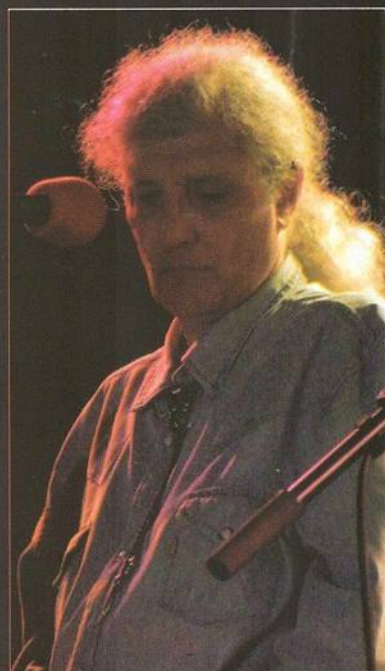
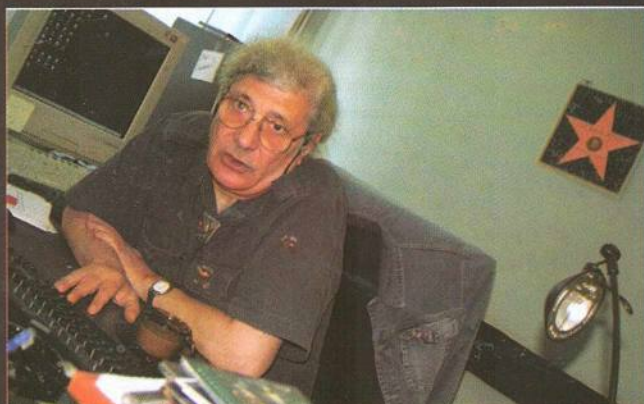
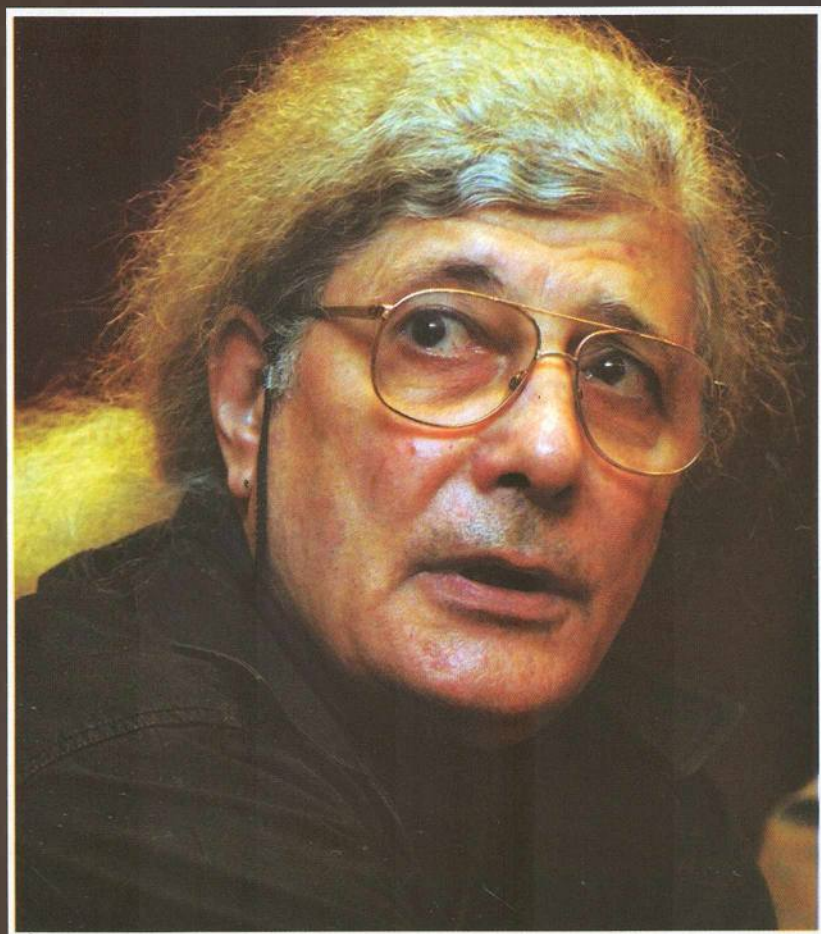
Chiar dacă anii s-au așternut peste *Robert Plant*, muzica sa este atât de proaspătă, surprinzătoare și provocatoare, de o vitalitate debordantă, încât nu poți crede decât că rock-ul este elixirul tinereții veșnice. Nu numai că legendele rock nu mor, dar nici măcar nu îmbătrânesc. În fața unui public nu excesiv de numeros, dar cu certitudine avizat, vocea lui *Plant*, glisând între exploziv și delicatețe plină de tandrețe, a învăluit cu pasiune și rafinament piese atât din repertoriul *Led Zepellin*, dar și de pe discografia solo. *Strange Sensation* este mai mult decât o simplă trupă de acompaniament pentru *Plant*. Calitățile muzicale ale componenților ei chiar merită aplaudate.

text Daniel Ionescu

Remember Pittiș:

„Hei, ce ploaie și ce vânt”

Florin-Silviu Ursulescu, care a călătorit și a lucrat alături de Pittiș chiar la *Radio3net.ro*, îl păstrează viu în memorie:

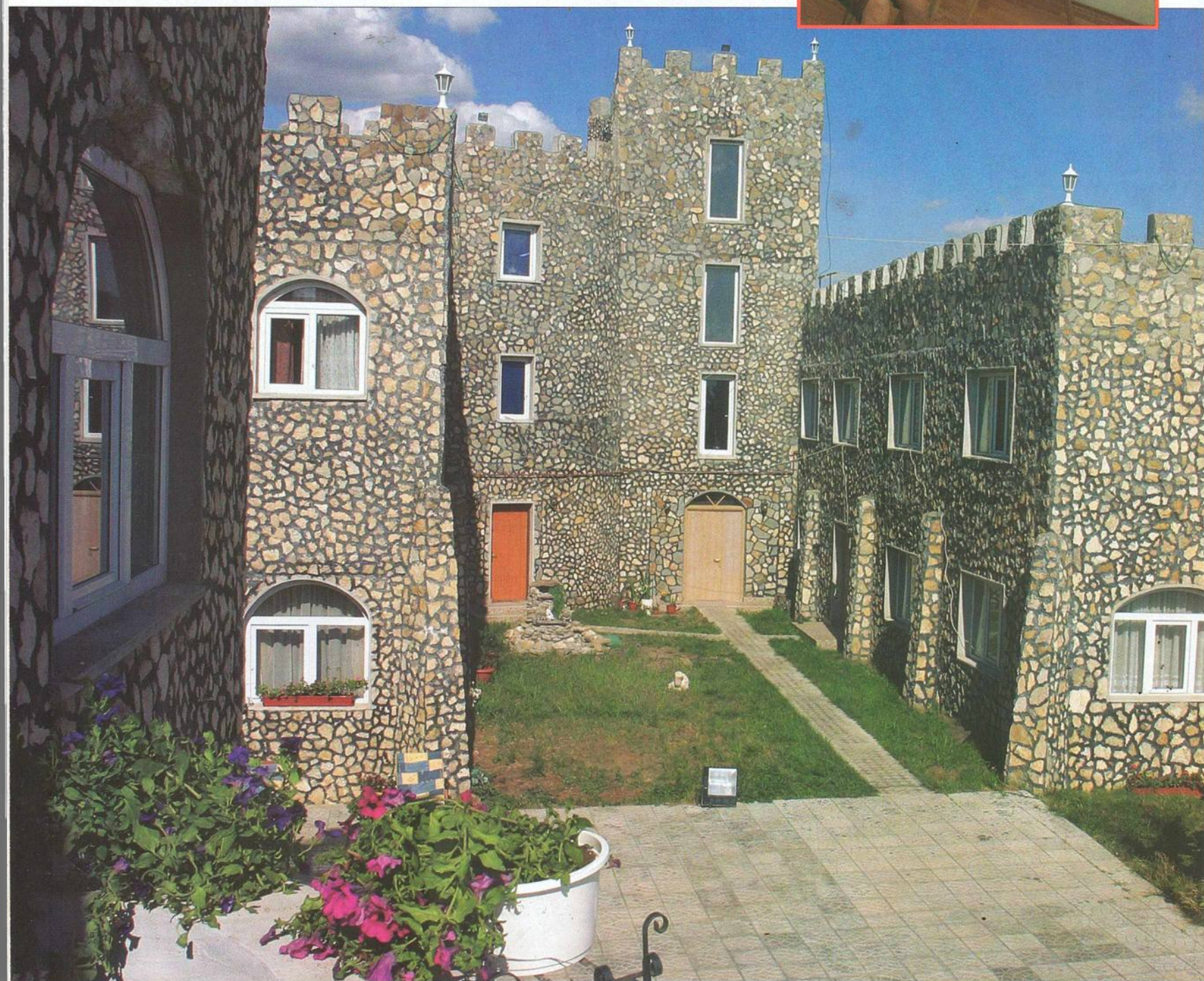
„Două momente speciale îmi vin în aceste clipe în minte. Primul se referă la vizita pe care i-am făcut-o în casa sa veche din str. Cazărmii (Uranus), acolo unde am descoperit un Florian Pittiș înconjurat de discuri muzicale, cărți. Ținea foarte mult la casa aceea fiindcă ea reprezenta vechiul București și a suferit foarte mult din pricina demolării ei. O a doua amintire legată de Pittiș se referă la vizitele mele pe care i le făceam în cabina strâmtă a actorilor la Teatrul *Lucia Sturdza Bulandra*, sala Grădina Icoanei. Deși corpul neînsuflit al lui Moțu a fost depus la Sala Izvor a Teatrului *Bulandra*, lumea trebuie să știe că marile împliniri ale actorului Florian Pittiș s-au realizat pe scena de la Grădina Icoanei și nu la Izvor. Îmi aduc aminte cum ne provoca la discuții despre muzică, teatru, probleme civice și nu puteai sta indiferent în fața lui. Nu aveai voie! Pe de altă parte, avea un simț al umorului foarte dezvoltat. Eram într-un cerc de prieteni și, la un moment dat, unul dintre noi s-a supărat pe un altul și a aruncat cu o casetă video după el lovindu-l în cap. Pittiș, în loc să spună: *Vai, i-ai dat cu caseta în cap!*, a spus: *Hei, ce era pe casetă?* Am râs cu toții copios. Am lucrat împreună cu Florian Pittiș la *Radio3net.ro*. Era un om extrem de pasional în tot ceea ce făcea. Greu să exprimi un punct de vedere contrar în fața sa. Ținea foarte mult să te convingă de dreptatea a ceea ce spunea. Adesea chiar avea dreptate, după cum, adesea, renunțai la punctul tău de vedere. Florian intrase în lumea calculatoarelor și asta îl făcuse mult mai minuțios. Devenise dintr-un artist, un manager (redactor-șef) și un pasionat al computerului, iar asta îi dădea o exactitate atât în calcule, vorbe cât și în argumente.”

A consemnat Alice Gherman

Într-un castel „construit” din 134 de tablouri domnește

Prințesa din Fundeni

Malul Lacului Fundeni. Trei corpuri de clădire aducând bine a castel medieval. Poate că, la vederea lor, mulți arhitecți ar spune, strâmbând din nas: kitsch. Contează mai puțin ce spune gura lumii, când la mijloc e o poveste care începe cu... „A fost odată ca niciodată... și mai este încă, fiindcă dacă n-ar fi, nu v-aș povesti.” A fost odată o copilă de patru-cinci ani, pe nume Mariana Calfa, care visa să fie prințesă în propriul castel. Și-l picta mereu, îl construia în nisip și nu rata nici o ocazie să le reamintească părinților că asta își dorește cel mai mult pe lume. Copila a crescut, dar „nebunia” nu i-a trecut, cum au crezut părinții. Mariana Calfa are 36 de ani, este pictoriță, și și-a văzut visul împlinindu-se. De mai bine de doi ani ea locuiește aici cu prietenul ei, cântărețul Gheorghe Gheorghiu, într-un castel la propriu.

De mergi pe șoseaua Fundeni spre Pantelimon, vezi pe marginea Lacului Fundeni o clădire cu fațadele din piatră de râu, unde flutură două steaguri: al României și al Uniunii Europene. Sediul de ambasadă aici? Nu. Firmă? Nu. Castel? Da. E pur și simplu un castel cu metereze, contraforturi, turn și toate cele. Mai că zărești un arcaș pitit după metereze. Ah, nu, a fost doar o părere! Și apoi castelul nu are șanț de apărare. Nu-i nimic, suntem în secolul al XXI-lea, nu mai sunt războaie medievale. Iar dacă vrei neapărat apă, o găsești chiar în fața porții, în Lacul Fundeni. Un castel adevărat, dar totuși unul modern, căruia nu-i lipsesc geamurile de termopan. Edificiul e înconjurat de un gard gros care imită meterezele, numai poarta înaltă e din zăbrele de fier forjat, negru. Un vis împlinit după un proiect făcut și refăcut timp de 30 de ani.

Sunați la sonerie și vă va răspunde un majordom-femeie. Nu vă așteptați totuși să

fie îmbrăcată în costum de epocă, dar așteptați-vă să fiți invitați politicos să luați loc sub umbră că domnița vine îndată. Până atunci, puteți admira castelul. Veți constata că sunt trei corpuri de clădire cu fațadele din piatră de râu. Unul dintre corpuri e separat de celelalte, iar celelalte sunt legate între ele prin două turnuri. Sunt o mulțime de camere, toate au geamurile către curte și, uitându-vă mai bine, veți descoperi o piscină, dar și o fântână arteziană. Gata, ați ajuns la castel! Pregătiți-vă pentru poveste. Vine Stăpâna locului, Mariana Calfa.

Pictorița Mariana Calfa și-a dorit încă din copilărie să locuiască într-un castel. Dar *Branul* era ocupat, *Peleşul* indisponibil, *Pelișorul* închis. Neam de sânge albastru nu era, comunismul oricum n-ar fi lăsat-o să fie prințesă. Mariana le spunea părinților că vrea să devină pictoriță când va fi mare, dar ei îi replicau: *ce faci cu pictura, vrei să mori de foame?* Când le povestea despre castelul pe care îl va avea odată și odată, ei îi zâmbeau blând zicându-i: *lasă, că ai să-ți schimbi tu ideile!* Dar Mariana s-a îndârjit. A așteptat să crească mare, să vină revoluția și să plece în Germania unde, fiindcă avea talent, a pictat cu sânge și, din vânzarea tablourilor, a strâns banii necesari pentru a-și face propria casă. Pardon! Propriul castel. Mariana Calfa, absolventă a Școlii de Artă – secția pictură și a Facultății de limbi străine – secția engleză-germană, a depus toate eforturile cât a locuit în Germania între 1991 și 2001 pentru a susține financiar castelul. Specializată în pictură abstractă pe lemn, piatră, sticlă, dar și grafică ori nuduri, Mariana a avut expoziții la Frankfurt, Zürich, Pontarlier sau București. În toți acești ani a reușit să vândă 134 de tablouri. Mai mult, a făcut creație vestimentară, ba chiar a lucrat și la circ numere de acrobație și iluzionism. Totul pentru a face posibilă existența proiectului ei de suflet. Și a reușit. „M-am bucurat foarte mult când am cumpărat acest teren, pe marginea Lacului Fundeni. Iar când a început construcția propriu-zisă eram în culmea fericirii. Am adus piatră de râu din zona Pietroasele, din județul Buzău, pentru a amenaja fațadele. Practic, jumătate din construcție este din piatră de râu, iar restul din materiale moderne, în special cărămidă. Sigur, era ideal să pot face totul din piatră, dar costurile erau uriașe. Nu doresc să vă dau suma exactă cât m-a costat. De ce ar interesa acest lucru pe cineva?! Până la urmă, castelul reprezintă o investiție sentimentală și asta e tot ceea ce contează. Am încercat să îmbin în această construcție stilul modern cu cel vechi. Mă bucur că e amplasat pe malul unui lac, într-o zonă liniștită, fără zgomot de mașini, tramvaie etc. Nu e în centrul orașului, dar e în oraș, pot, și chiar mi-am și organizat aici expoziții de pictură. Seara am un impresionant cor de

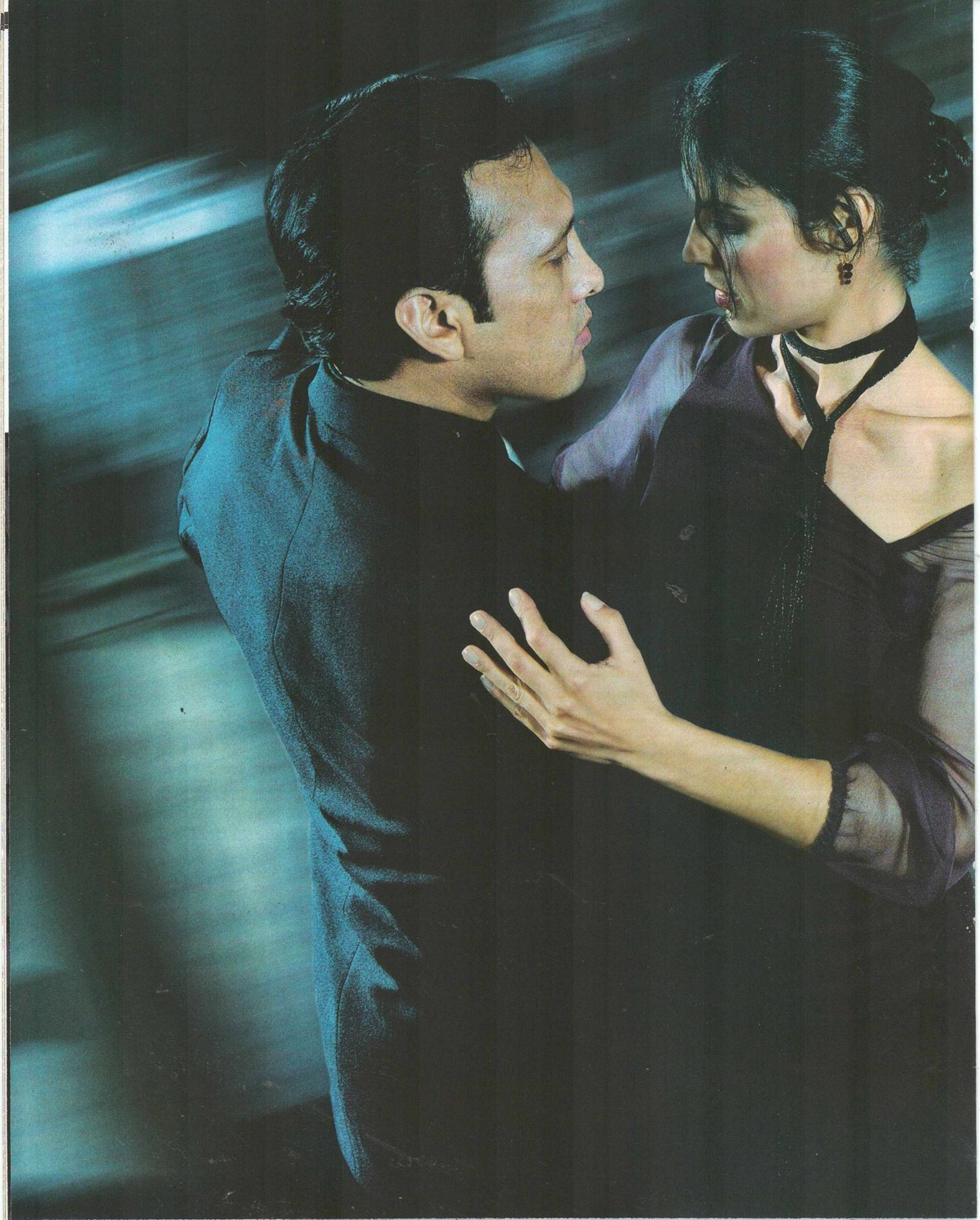
broscuțe și greierași. Pe scurt, e colțul meu de rai unde reușesc să pictez în pace!”, spune cu mândrie Mariana Calfa.

Dacă treci pragul celor trei corpuri de clădire descoperi într-adevăr în camere o îmbinare inedită de mobilă veche de peste o sută de ani cu pardoseli de gresie modernă, balustradă din fier forjat, draperii cusute de Mariana însăși și candelabre stil *Empire*. Sufrageria de la parter este decorată cu picturi semnate Mariana Calfa, cele mai îndrăgite tablouri ale tinerei pictorițe, iar la etaj se află un dormitor și atelierul de pictură al Mariane. La castel sunt multe dormitoare, așa că Mariana schimbă de la o lună la alta dormitorul, alegând mereu o altă aripă din castel pentru a dormi. Pe terase, sus, se ajunge pe scările interioare, dar terasele și turnurile încă mai trebuie amenajate.

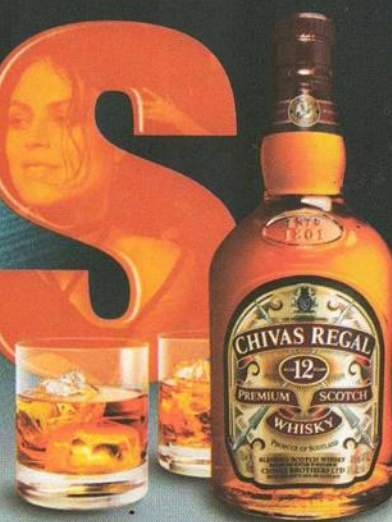
Chiar dacă interioarele din castelul Mariane Calfa nu sunt atât de somptuoase ca ale unui castel din Franța, ele îmbină elementele de mobilă stil vechi cu decorațiunile și finisajele moderne.

text **Alice-Claudia Gherman**

foto **Octavian Tibăr**

THE
CHIVAS
LIFE

Un experiment turistic grandios:

Benidorm, Manhattan-ul Spa

De vreme ce există cărți, filme, muzică și internet, n-ai să vezi o zonă din lumea asta care să-mi fie total străină. Sigur că ador călătoriile pe bune, dar nici cele imaginare nu sunt de lepădat. Confruntarea dintre un loc „construit” de mine, din sursele amintite, și locul real, dacă am norocul să-l vizitez, îmi este cel mai frumos dintre jocurile posibile. Uneori câștig detașat, alteori pierd „la greu”. Dar nu mi s-a întâmplat niciodată să fiu total paralelă cu subiectul. Și să nu am ce compara. Până luna trecută, în Benidorm!

Înainte de-a pleca în Spania, așadar, mi-am convocat imaginația la o sedință fulger. L-am combinat pe Don Quijote cu Almodovar (*why not?*), ilustrația muzicală Paco de Lucia, timp de-o fiesta, să zicem, sau de-un flamenco. A ieșit o imagine chiar frumoasă! Un loc special, cu nostalgii medievale, numai bun de explorat. Încântată, nevoie mare, hai la drum! Mai exact, la aeroport. Când am ajuns în Benidorm, însă, nici urmă de Spania mea. Mărturisesc, cinstit, că n-am înțeles nimic din ceea ce era în jurul meu. Cel puțin la prima vedere. Mă aflu într-un fel de Manhattan, cu hoteluri subțiri, cam zgârie-nori, astfel încât anulau

orice dimensiune orizontală. O risipă de vertical grandioasă, la o adică, dar și puțin cam năucitoare. Când am privit prima oară Mediterana, din *Grand Hotel Bali*, „casa” mea pentru o săptămână, de la etajul 48, s-a declanșat, automat, „butonul” de autorăutate primară. Biata mea imaginație n-a fost niciodată atât de umilită: „Păi, vezi, deșteapto, că nu te-a dus inteligența la așa ceva?”

A doua zi aveam întâlnire cu doamna Rosa Villacanas, director *Serhs Tourism*, partenerul local al agenției *Prestige Tours*, din București, care ne-a invitat în Benidorm. Ne-am împrietenit imediat, că n-am avut încotro. Este genul de om pe care n-ai cum să

aniei

Emblema
plajelor din
Costa Blanca

Pe ulițele
copilăriei lui
Julio Iglesias

nu-l îndrăgești. Caldă, modestă, cu mult simț al umorului și cu... mult bun simț. Prima dată am întrebat-o ce-i cu Manhattan-ul ăsta aici. Și uite-așa am aflat că imaginația mea nu este, totuși, chiar idioată. Doar că nu luase în calcul și faptul că spaniolii se mai joacă, uneori, de-a zgârie-norii. Benidorm-ul este denumit chiar Manhattan-ul Spaniei. Un concept turistic modern, gândit pe verticală din cel puțin două motive. Primul ține de spectacol, o pădure de coloși, pe malul mării, având, într-adevăr, un anume efect cinematografic. Al doilea motiv este practic, de-a dreptul. Numai un complex de clădiri-gigant (întins pe verticală, că la sol nu prea mai e loc) poate face față valului turistic aflat mereu în creștere. Anul trecut, de pildă, peste patru milioane de turiști și-au petrecut vacanța aici. Benidorm-ul este, de departe, emblema plajelor din Costa Blanca și vedeta estivală a Spaniei de est.

După ce am înțeles toate astea, a urmat și întrebarea de baraj: „Dar unde este, totuși, Spania?” Simplu, în spatele blocurilor. Și printre, dincolo, peste ele. După o *paella* cu fructe de mare, stropită cu un pahar de *sangria*, la unul dintre cele peste o mie de

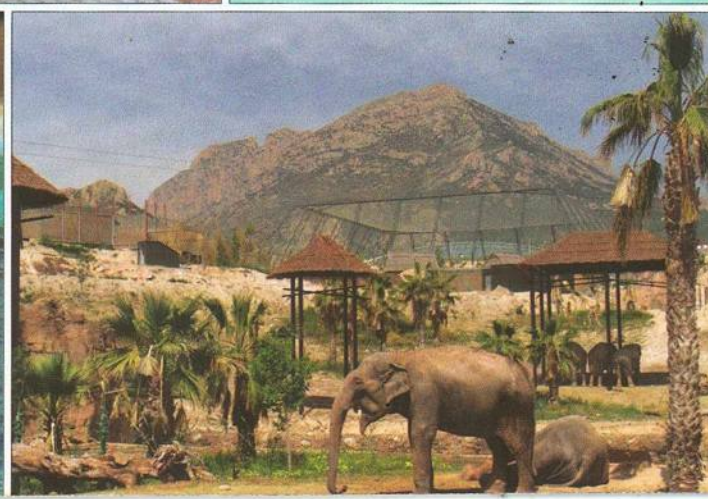
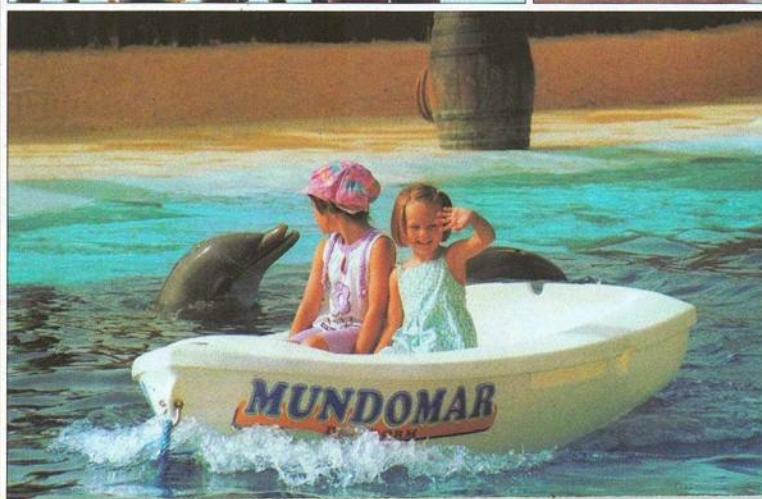
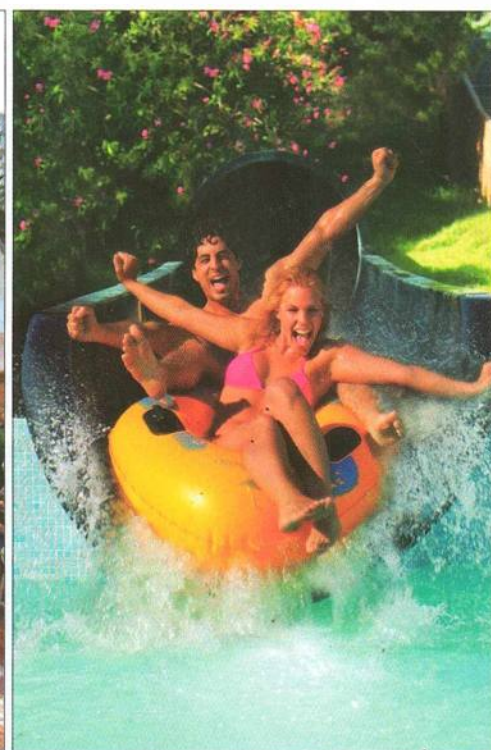
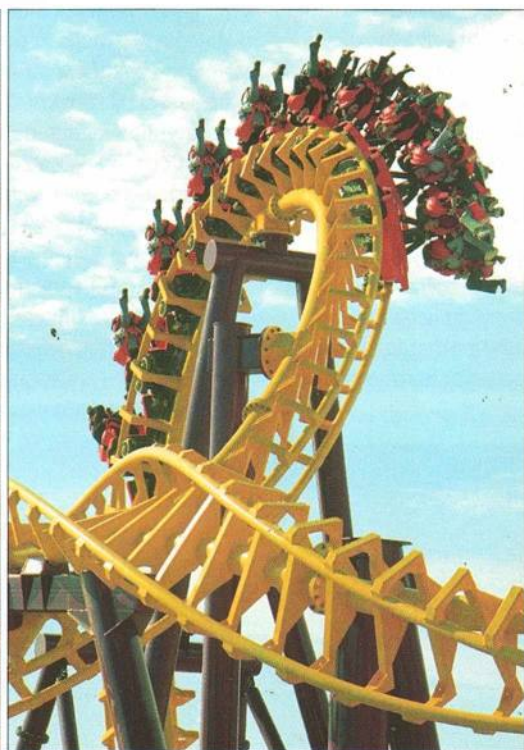
restaurante din zonă, și, mai ales, după o plimbare prin orașul vechi, medieval, încă, în toate cele (și în care, apropo, s-a născut Julio Iglesias), chiar am început să-l fericesc pe turistul din Benidorm. Are la dispoziție tot ce și-ar putea dori într-o vacanță. Mediterana în față, munții în spate, cazarea în Manhattan, masa în Indonezia sau Italia (restaurante cu specific). Cât privește posibilitățile de distracție, mi-ar trebui o revistă doar ca să le enumăr. Într-un fel sau altul, Benidorm este o lume în miniatură. Azi vrei să mergi în Egipt, de pildă, nici o problemă! *Terra Mitica* te așteaptă. Un parc tematic senzațional, un fel de tunel al timpului și al spațiului care te duce urgent în Grecia antică, Roma sau Islanda. Măine poțtești în Africa, nimic mai simplu! *Terra Natura*, un fel de grădină zoologică modernă, cu peste 1.500 de animale, aproape în libertate, îți oferă o adevărată aventură. Dacă mai rezști la atâtea senzații tari, *Mundomar*-ul, un alt parc tematic, te ademeneste cu prietenia delfinilor, focilor sau a păsărilor *flamingo*. Apoi jocurile de apă din *Aqualandia*, prea multe și spectaculoase ca să le epuizezi într-o zi. Și uite-așa se duce sejurul, mereu prea scurt. Ca să ai iluzia că-l

lunguești, cumva, poți folosi și noaptea. În discotecă, peste 30 la număr, într-o croazieră, cu sau fără insula Tabarca, ori în Torrejo, o piață-spectacol, cu artiști de tot felul, puși pe „artă în direct”. Noaptea cele mai spaniole, însă, se petrec în *Tapas bars*, niște localuri tradiționale în care se mănâncă un fel de sandvișuri mici, cu diverse specialități din carne sau pește, și se bea *sangria*, din greu, la mese și pe (sub) scaune de regulă sub formă de butoaie.

Pentru și mai multă Spania, desigur, trebuie să ieși din Benidorm. Chiar dacă te doare sufletul să mai sacrifici încă o zi-două de plajă. Dar poți să nu vezi Valencia, de pildă, când ești la doar 100 de kilometri de ea? Nici vorbă, nu mi-aș fi iertat-o niciodată! Apoi orașele Alicante și Calpe, satele medievale Guadalest și Agres, cascadele din Callosa d'en Saria, livezile de *nisperos*... Adică Spania aceea aurie și tânguitoare, tandră și obosită de atâtea frumusețe, din imaginația mea. Dacă tot am găsit-o, la locul ei, Manhattan-ul din Benidorm mi-a devenit chiar simpatic. Da, un experiment turistic grandios. Și, mai ales, al naibii de reușit!

text **Liliana Petruș**

foto **arhiva Serhs Tourism**

Stonehenge de Malta

Templele megalitice d

Cine n-a auzit de Stonehenge? Dar că în Malta ar exista temple megalitice de (aproximativ) aceeași generație știe, probabil, mult mai puțină lume. Templele megalitice din Malta au, însă, întreaga „rețetă” pentru a atrage turiști cu ghiotura: sacrificii, deocamdată animale (nu au fost probate și sacrificii umane), vechime, lucrări științifice care lansează cele mai vii speculații asupra construcției lor. Un story cu adevărat de senzație, pe care *Flacăra* vi-l oferă în exclusivitate: am fost acolo și am văzut pentru dumneavoastră!

**De la
venerarea
Soarelui la cea
a zeiței
fertilității**

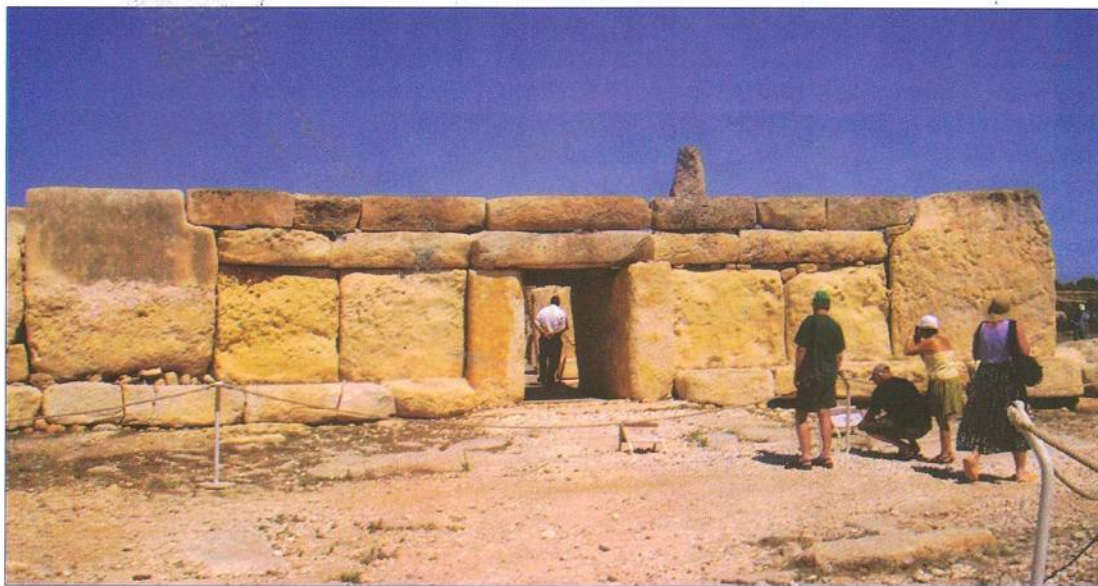
Ca să ajungi la Hagar Qim, de la Melieha, unde ne-am cazat, nu facem mai mult de o oră, cel mult două, cu autocarul. Locurile se află cam la aceeași distanță de capitala malteză, La Valletta. Primul lucru care te șochează la Hagar Qim este arhitectura stranie a locului. „Pietrele”, ceva mai mici de înălțime decât Stonehenge-ul autentic (pe care nu l-am văzut, dar m-am „documentat” cât de cât asupra lui) sunt dispuse ciudat. Seamănă cu un puzzle. Un mozaic care, pentru noi, oamenii de peste milenii, și-a pierdut sensul. Relevanța. Dar nu și însemnătatea. Ele trebuie decodificate ușor-ușor, cu ajutorul unui ghid meticulos, cum este Ciprian Fanaca, de la *Malta Travel* (www.malta.ro). „Aceste construcții, spune Ciprian, sunt mai vechi decât piramidele. Au peste cinci mii de

ani.” Și, deja, gândul îți zboară la toate acele ipoteze copleșitoare privind Atlantida și civilizațiile atlantiților. Tot Fanaca ne spune că pietrele, imposibil de cărat cu obişnuitele mijloace primitive, au fost aduse acolo de *rolling stones*. Este o butadă, bineînțeles că nu e vorba despre faimoasa formație de muzică rock, ci de pietrele rostogolitoare, rotunde, care le țineau loc de roți megalitilor și deplasării lor. O altă ipoteză pretinde că pietrele de mare greutate au fost cărate cu ajutorul animalelor uriașe care, pe atunci, mai populau insula. Era epoca marilor reptile, a elefanților/mamuți uriași, a unei faune de mult dispărute. Dar acel *Jurassic Park* a funcționat, pe bune, în această insulă ciudată, atipică, aflată exact la mijlocul acelei elipse care configurează contururile Mării Mediterane.

Pe lângă templele de la Hagar funcționează, astăzi, mai multe asociații. *Earth Foundation Society* își propune chiar, ca obiectiv de ființare, „promotion and awareness of the heritage of the Megalitic Temples of Malta”. *Grup Arkeologiku Malti*, în traducere liberă *Archaeology Group of Malta*, are cam același scop. Unul dintre numerele revistei tip magazin de la *Smithsonian* dedică un spațiu amplu aceluiași subiect. „Cataraioale” malteze au stârnit lucrări care mai de care mai extravagante, în lumea bună. Ele au ca subiect, de obicei, fie venerarea Soarelui în acele temple arhaice, fie evoluția mitului zeiței fertilității în timpurile preistorice. Aici ar fi mai mult de discutat. Atât ghidul maltez cât și cel român ne-au transmis informații în premieră despre ce înseamnă acea figură neobișnuită care este asimilată zeiței fertilității și care apare la Hagar. Are brațe groase, de bărbat – și un tors asemenea. Chiar pătrășos, de culturist. Dar șoldurile sunt, la rândul lor, și ele extrem de ample, ca de femeie. Pe ansamblu pare mai degrabă un simbol hermafrodit. Spre deosebire de pietrele de la Stonehenge, cele din Malta sunt amplasate în apropierea mării, chiar pe culme. Toate măsurătorile au dus la concluzia că acei oameni preistorici știau cu precizie calendarul, fazele Lunii, erau în armonie și deplină cunoaștere cu cosmosul. Savanții au ajuns, de asemenea, la concluzia că forma templelor era în concordanță cu organele omenești ale vorbirii: gât, gură, limbă etc. Asemeni lor, coardele vocale și buzele provoacă vibrația aerului, vibrație amplificată ulterior. Cavitățile rezonante ale abdomenului preiau și dau

le la Hagar Qim

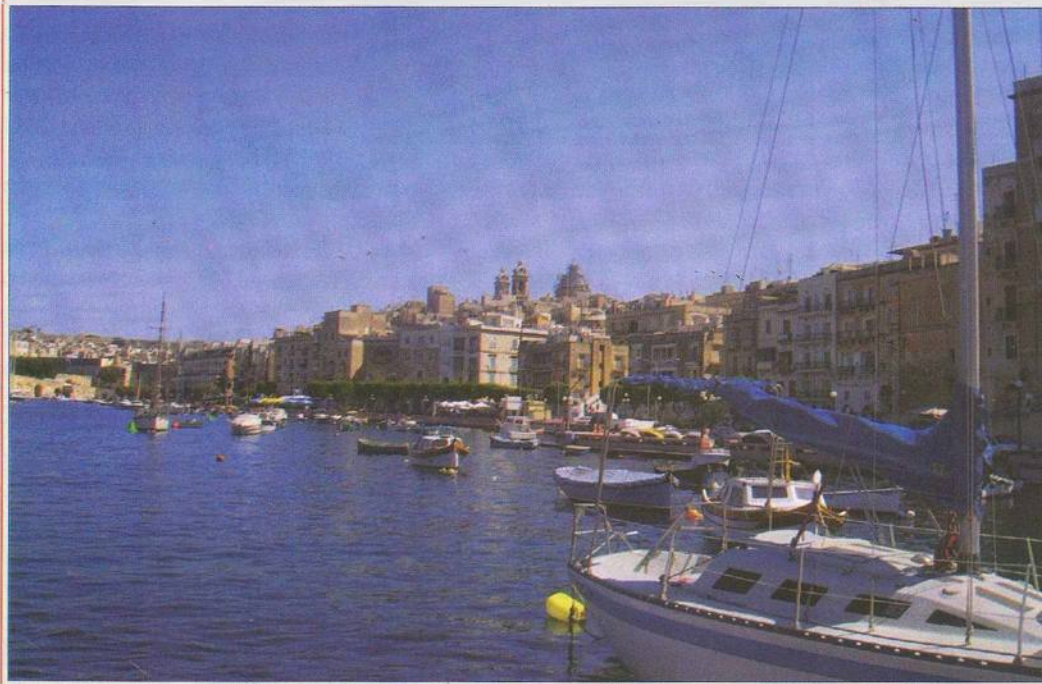
amplitudine sunetelor. „Motivul prezent în decorarea templelor este cel al spiralei, dar să nu uităm că el era folosit, pentru prima dată, și la ceramica de Cucuteni – și la Ripiceni, pe Prut“. Dovadă că era un simbol universal valabil. Civilizația care a construit templele Hagar-ului a fost, consideră specialiștii, una dintre primele civilizații foarte avansate de pe Pământ. Pe lista *World Monuments Funds*, templele sunt printre cele mai periclitate o sută de situri. Unul dintre cercetătorii interesați de Hagar Qim a elaborat deja o teorie despre efectele acustice în interiorul pieselor templului. Totul, de aici încolo, este divagație. Se poate specula la nesfârșit asupra populațiilor preferențiale ale Maltei. Asupra acestei limbi bizare pe care o vorbesc localnicii și care, până de curând, nici măcar nu avea un scris al ei. Asupra maltezilor înșiși, care par un popor coborât din *X FILES* sau *Amintirile despre viitor* ale lui Erick von Daniken. Despre faptul că aceeași cultură de la Stonehenge a replicat aici, la mijloc de mare închisă, megalitiții din insulele britanice. Este un mister care cere o pipă plină cu tutun parfumat și o seară cu un documentar amplu, de două ore, pe *DISCOVERY*.

Text și foto: **Mihail Gălățanu**

Do & don'ts in Malta

Dacă tot ați ajuns în Malta e bine, credem, să țineți cont de câteva sfaturi:

- Să nu... faceți cumpărăturile în euro. Deși moneda este acceptată în magazine. Restul vă va fi dat, invariabil, în monede malteze, iar rezultatul este că, la început cel puțin, vă veți incurca fără doar și poate.
- Să... preferați peștele quiului, mai ales peștele local, preparat în feluri tradiționale. Este un pește fără oase, foarte alb, gelatinos, care aduce la gust și consistență cu fructele de mare. Poate (tocmai) de aceea este și minunat la gust. Veți obține un prânz excelent.
- Există iepure maltez. Adus pe insulă, ca material didactic pentru vânatoare, de către cavaleri, acum vreo cinci sute de ani. Dacă întâlniți vreunul, puneți-i, repede, sos. Va fi gustos. E bine alergat. Deci, bine fezandat. Mai ales pentru copii, va fi o delectare.

- Gustați lichior de cactus. E foarte interesant. Noi am luat o sticlă pentru acasă. Nu sunt sigur că merge cu iepure, dar merge cu o femeie. La sigur. 3,70 lire malteze. Din shop.
- Atenție la lira malteză! Este una dintre cele mai puternice monede ale lumii. Se trage din ruda ei îndepărtată, sterlina. Acuși, face vreo 80.000 de lei vechi de-ai noștri. Nu o subestimați. Când primiți restul cinci sau zece cenți, vă dau un sfat: fiți zgârciți și nu-i aruncați pe jos. Gândiți-vă că niște „amărăți“ patruzeci sau cincizeci de cenți pot face cât o bere sau mai mult.
- Aveți grijă de fiecare firicel de apă! În insulele malteze, râurile au secat complet! Mai există un singur izvor, pe Gozo. Apa, deci, se aduce, ÎN TOTALITATE, din Italia. Este, în consecință, foarte prețioasă. Și destul de scumpă.
- Nu ratați *LA FESTA*! Poate vom avea, în numerele următoare – ori în *almanah*! – posibilitatea de a scrie despre asta. Este ceva tipic maltez. Puteți să vă furișați să vedeți cum, noaptea, sfinții & ingerii se furișează și se pun singuri pe soclu.

CREIERE CARE NE COAF

Toba lui Manolo

N-aduce anu' ce-aduce Terzianu'!

Despre Emanuel Terzian, omul care până de curând era coordonatorul secțiunii sportive de la *Realitatea TV*, se poate spune că este un împătimit al fotbalului. *Manolo*, cum îi spun colegii, a fost pasionat de acest sport încă din copilărie, de aceea tot ce mișcă în lumea care gravitează în jurul fotbalului constituie un punct de maximă atracție pentru el. Chiar dacă a renunțat la conducerea buletinului de știri sportive, Emanuel Terzian rămâne omul care vă dă întâlnire săptămânal la *Realitatea sportivă* la 22.30, informându-vă despre Adrian Ilie sau Viorel Moldovan, despre Adi Mutu sau dramele și succesele sportivilor români în țară și străinătate.

▼ Ați demisionat din postul de coordonator al știrilor sportive de la *Realitatea TV*, rămânând totuși colaborator la o emisiune săptămânală. Ce perspective și obiective aveți acum? Ați primit deja oferte? Unde?

– Prima ofertă pe care am primit-o a venit chiar de la *Realitatea TV* și a constat în continuarea emisiunii *Realitatea sportivă* din postura de colaborator. Am acceptat-o. După cum am acceptat și invitația *Eurosport* de a comenta meciurile din *Premier League* proaspăt achiziționate. Și nu numai... Ofertele pe care le-am refuzat n-are rost să le mai amintesc, iar pe cele care or să vină am să le ascult.

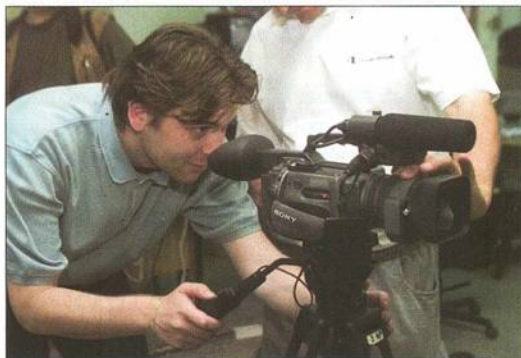
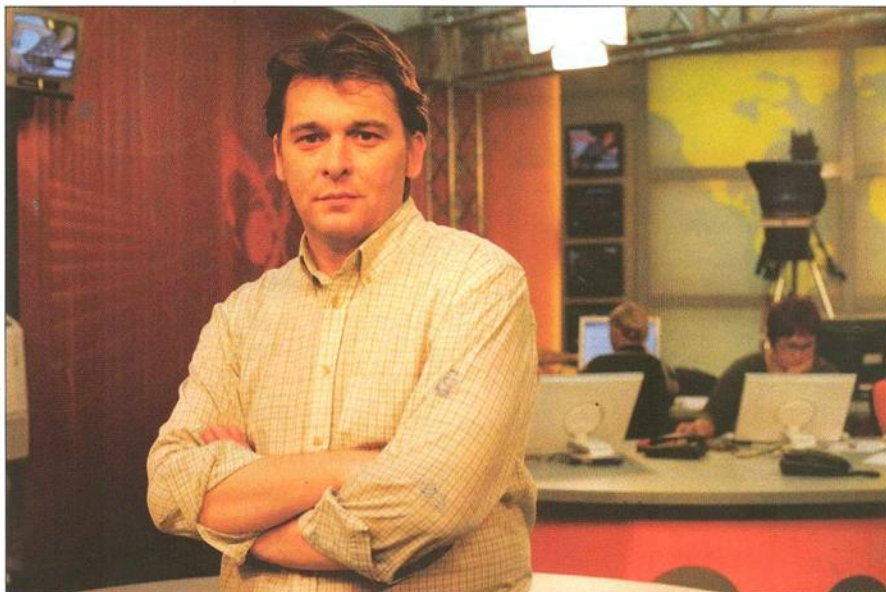
– Privind în general la jurnalele sportive, am impresia că fotbalului îi sunt rezervate cele mai multe minute într-un buletin de știri, celelalte sporturi abia dacă există, de ce se întâmplă asta?

– Televiziunile sunt finanțate de capital privat și se supun regulilor oricăror societăți comerciale: funcționează pentru a genera profit. Profitul este adus de audiență. Iar fotbalul face audiență mai mare decât celelalte sporturi. Ca un alt sport să facă audiență trebuie investiții majore. În ultima vreme se încearcă asta în handbal și baschet, dar, ca orice început, e timid.

– Dv. v-ați motivat renunțarea la postul de coordonator al știrilor sportive din cauză că buletinul sportiv era ciuntit mai mereu în

„Sunt trei factori care califică un subiect în jurnal: performanță, interes și bani. În celelalte sporturi performanțele sunt pe o pantă descendentă (nu vreau să mă gândesc cu ce bilanț ne vom întoarce de la Olimpiada de la Beijing...), sălile și stadioanele celorlalte sporturi sunt aproape goale (cu mici excepții), iar banii reprezintă măruntș pe lângă cei din fotbal. Făcând media, vedem de ce fotbalul își taie partea leului în jurnale.” – Emanuel Terzian.

favoarea altor știri. Cum vedeți dv. un buletin de știri sportive ideal?

– Buletinul ideal poate avea și cinci, și 25 de minute. E ca la o revistă. Dacă ai două pagini pentru un material ți-l gândești într-un fel, dacă ai patru îl structurezi altfel. Dar dacă îl faci de patru și intră numai două, nu mai înțelegi nimic din material. N-are cap, n-are coadă, n-are logică. Asta se întâmplă la RTV. Sigur că, la un canal de știri, în care guvernează zeul eveniment, se poate întâmpla să se taie dintr-un program sau altul. Dar aceea reprezintă excepții. La *Realitatea*, excepția devenise regulă.

– Cum ați defini meseria de ziarist sportiv?

– Oameni gen Florin Călinescu, care a și afirmat-o public, cred că suntem numărători de cornere și de ofsaiduri, iar jurnaliști adevărați sunt numai cei care au transmis din Irak, Afganistan sau de pe alte teatre de război. Dar el n-a fost urmărit niciodată pe autostradă de suporterii *Rapidului* după un meci la Pitești. În fine... Ziariștii nu pot fi împărțiți în ziariști de sport, de politic, de social etc., ci în ziariști buni și ziariști proști.

– Ce deosebește ziaristul sportiv de întreaga breaslă a ziariștilor?

– Poate doar programul. Când Președinția, Parlamentul, ministerele se închid, adică pe la ora 18:00, în redacții mai rămân doar jurnaliștii de pe eveniment și cei de la sport. Pentru că parlamentul lor, *stadionul*, își deschide porțile la 18:00, 20:00 sau chiar 21:45, cum e în *Liga Campionilor*. După meci, conferința de presă și declarații în zona mixtă, adică mult după miezul nopții, el vine în redacție și își scrie știrile. De aceea nu-l veți vedea niciodată la opt la birou. Pentru că nici n-are ce face la ora aia.

Mihail Gălățanu

mihail.galatanu@revistalacara.ro

Cumanii & gugumanii

– Care sunt calitățile pe care trebuie să le aibă ziaristul de presă sportivă?

– Aceleași pe care trebuie să le aibă orice jurnalist plus pasiunea pentru sport. Adică, în ordine, corectitudine dusă la extrem, putere de muncă exprimată prin disponibilitate și inițiativă.

– Cum ați ajuns să prezentați știri și emisiuni sportive?

– Când am preluat departamentul sport de la RTV, acesta era compus din cinci reporteri și doi producători. Eram foarte puțini și, cum eu aveam cea mai mare experiență profesională, m-au aruncat în studio pentru câteva scurte ediții speciale. Se pare că i-am mulțumit pe managerii postului, care apoi au decis să-mi încredințeze emisiunea *Realitatea sportivă*.

– Ce proiecte media aveți în gând?

– Mi-ar plăcea să scriu o carte, dar încă sunt la stadiul în care citesc. Nu vreau să ajung precum cei care au scris mai multe cărți decât au citit.

– Foarte multe televiziuni prezintă la buletinul de sport mai mult mondenitățile din lumea fotbalului și nu informații sportive reale. Chiar și ziarele alocă mult spațiu mondenităților sportive tinzând către tabloidizare. De ce? Care este explicația?

– La început a fost termenul de *infotainment*, știri care distrează. Acum s-a mers și mai departe, iar știrile nu sunt decât un alt fel de program de divertisment. Fiind stilul practicat de către televiziunile importante, avem tentația de a generaliza. Dar nu e așa. Cei care fac asta au în vedere apetitul foarte dezvoltat al publicului pentru așa ceva. Dovada vine din presa scrisă: *Libertatea* vinde cât *Evenimentul zilei* și *Gândul* la un loc.

– Se scrie la ora actuală în România presă sportivă reală, de bună calitate?

– Se scrie presă amestecată. Lângă un editorial excepțional al lui Geambașu poți găsi o știre cu erori sau lângă o analiză admirabilă a lui Vochin un material despre nu știu ce zână-prezentatoare a știrilor sportive. Se mai scrie presa pe care o cere publicul și se scrie o presă puțin mai bună decât cea generalistă, care, apropo, a mai redus în ultima vreme distanța care o separa de cea sportivă.

– Ce zăriști de presă sportivă admirați?

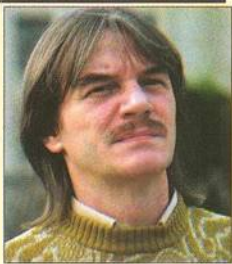
– Cătălin Tolontan. Și nu numai ca jurnalist. Omul ăsta, indiferent de ce meserie se apucă, ajunge tot numărul 1.

Nici n-am știut, vreodată, că ne tragem din cūmani. Nici nu mi-am închipuit. Măine, o să aflăm că ne tragem din pecenegi. Istoria glisează sub ochii noștri. Eu, unul, mi-am închipuit, întotdeauna, că ne tragem din gugumani. Pen' că gugumanii sunt peste tot. Mari farsori, mari gugumani. Noi, românii, ne tragem din farsori. Nu dăm cumani și pecenegi. Nu dăm Decebal & Traian s.r.l. Păi, dacă te uiți, pă oriunde, numa' gugumani, frățioare! Numa' și numa' dăm ăștia. Care știe or nu prea știe limba română. Adicătelea pot să pronunțe corect Bordei, dar nu și almanache. Oricum, almanache sună așa, puțin, a dandanache. A aldămașe. A nivele de trai. Păi cum să crezi altfel, dacă vezi scandalu' cu Parcu' lu' Bordei? Că ca asta e toată politica românească: între bordei și bordel. Sau, cumva, tot pă drumu' ăsta. Să aliară, nene, liberalii, iară, cu pesedeii (spun pesedei, așa cum aș spune, bunăoară, decreței) să le-o tragă la ăia democrați. Să i-o tragă lu' Videanu. Iar biet peticul ăsta de pământ a ajuns axis mundi. Bă, frate, auzi la ăștia, capete luminate, asta e problema națională a României: parcul Bordei! Pe care cei optșpe-doujdămilioane dă oameni din afara Capitalei nici nu știu unde să-l plaseze pe hartă. Asta e culmea stupizeniei. Aici s-a atins culmea politizării. Măine, o să ne trezim că Parcul Bazilescu devine cestiune națională. În rest, ce să mai zici, ți se întoarce stomacul pe dos: suntem o națiune de vladmunteni, dă claudiinuclești, dă dianemuntene, țate & coțofene. Dă elenebăsesciene & andreihrebenciuci. De-aia zic, io, frate, că-l cred pe Djiuvaierul istoriei românești! Mai lipsește mâine să vină și Andrei Pippidi să demonstreze că ne tragem din vizigoți. Din vizi nu cred, da, parcă, din hoți... A apărut, mânca-ți-aș, și la televizor, ăsta, Neagu, cum îl mai cheamă, de-a explicat cum e cu cucu, cucu ăia, cum îi mai cheamă! Cine pușca mea mai știe cine erau cocomanii ăia? De asta zic: de acolo vine niamu nost: de la cucumani, așa s-a iscat cu rădăcina arborelui ginecologic expresia asta: cocomani, iar pân secolul optșpe, pă la Caragiale, or agiuns GUGUMANI. Așa cred că devine chestia. Păi, cum să crezi altfel, când asta suntem: o țară de gugumani?! În ce țară, răspundeți-mi, le mai cade copiilor salmonela-n vine de fac pe ei, când se duc în tabără la mare? În ce țară mai vecuiește autostrada lui pește prăjit și papură vodă, în care ard miriștile, dă parcă aplicăm tactica pârjolirii în fața dușmanului, da' turcii nu dau decât cu tirurile... Și de asta mor unu, doi, trei oameni. Iar autostrada e ca dăn epoca de piatră, e autostradă pentru locuitorii dăn paleozoic, de n-are nici de unele: nu tu semnalizări, nu tu veceuri, de-ți uzi brăcinarii care-cum-apuci. Da, așa e: neam de gugu. Că mani vine, pesemne, din engleză, dă la apelativu': hei, *man!* Gugu-mani, orto-mani. Ortomani, da' cam fără cultură. Și cam așa, jemanfiști. Limuzinierii limuzinei oficiale dă la nunta secolului (nu, nu aia care se desparte, la trei luni, spre deliciul orgasmelor multiple ale paparazilor de Dâmbovița!), ailaltă, uitară asta cu motoru cu airu condiționat de merse toată slujba și pe urmă nu mai mergea nimic nici motoru', asta da nuntă că de fapt de aia e nunta secolului pen' că e vorba dă proștii secolului. Că de asta prostu gust e frate cu rumănu, așa, cam ca și codru. Numa vrăjitoarele ce ne salvează, fiica Omidei și-a tras dăn ăsta, cum îi zice, blog dă discuții, care ce să discute ele acolo decât mesmerizarea maselor, hait? Că, dacă Omida ne e mamă, așa merităm. Dăn ăștia suntem, cu ăștia defilăm. Ce, cică America e țara posibilităților, poate ăla o fi continentu lu toate posibilitățile, da noi suntem țara tuturor posibilităților pă bune. Țara agramăților, aelenelordeconsilierelacroceni, a președințilorbetivitranspirați, a guzganilorrozalii, a pamfletagiilor dălabutimanu (un alt discierat cu forcepsul din naștere), a michiloșpăguță... Țara lu Tanacu și a țărăilor spălați de justiție, că bunii nu mai au decât un singur dor: să fie făcuți degrabă, ingeri.

text, Alice-Claudia Gherman

foto, arhiva Realitatea TV

Tudor Călin Zarojanu

Care este

Traian Băsescu scapă foarte ușor din mână hăturile limbajului civilizat, râde grosier și are un discurs emfatic-populist. Nicolae Văcăroiu vorbește într-un fel amuzant, abuzând de „părerea mea” și „ce se-ntâmplă”. Călin Popescu-Tăriceanu joacă rolul gentlemanului, dar a distrus aproape cu totul PNL și guvernarea de dreapta. Adrian Năstase e infatuat, scortșos, supărăcios și face eforturi ridicole de-a avea umor. Dan Voiculescu se trezește din când în când spunând niște lucruri de rămâi cu gura cășcată și vorbește de parcă ar conduce un partid. Cozmin Gușă a trădat două partide și face pe moralistul. Ion Iliescu e tributar comunismului și accentuează cuvintele de parcă ar fi la catedră, în fața unor elevi retardați. Adriean Videanu aude voci care-i zic să anunțe transformarea Bucureștiului în Sydney și se află în concediu în orice moment dificil al orașului. Mircea Geoană e de pe altă lume, chiar crede că e liderul celui mai mare partid. Nu e cum i-a zis Iliescu, ci doar caraghios. Emil Boc e o păpușă agitată a lui Traian Băsescu. Viorel Hrebenciuc e un combinagiu. Vasile Blaga nu există ca om politic. Marian

Vanghelie e un personaj al periferiei ajuns conjunctural în centru. Singurul lucru remarcabil la Cristian Adomniței este că nu știe câte stele sunt pe drapelul UE. După cum Elena Udrea nu știa că Norvegia e regat. După cum Adrian Severin nu știa cât hidrogen și cât oxigen sunt în apă. Bogdan Olteanu îi cântă-n strună lui Tăriceanu orice-ar fi. Ca și toți ceilalți membri PNL care au căpătat o funcție. Theodor Stolojan crede că lumea a uitat că a naționalizat valuta, l-a promovat pe Iliescu și a lăsat Alianța DA în aer pentru un motiv nebulos. Cornelii Vadim Tudor s-a plictisit și el de hăhăielile lui. Marko Bela încasează miliarde pentru poezii încă nescrise și se dă cu oricine e la putere. Laszlo Tokes a compromis revoluția română. Ca și Dan Iosif sau Dumitru Dincă. Dincă a compromis și Piața Universității. Ca și Marian Munteanu. Emil Constantinescu s-a retras scârbit din politică și s-a întors în ea tot scârbit. E singurul om din lume care consideră că tot ceea ce era de rezolvat și de lămurit s-a rezolvat și s-a lămurit sub mandatul lui.

Acestea și încă vreo două sute sunt clișeele

consacrate care ne oferă justificarea de a vorbi despre nivelul execrabil al clasei politice românești post-decembriste. O mare parte dintre judecățile noastre despre politicienii zilei sunt pe deplin justificate, altele mai puțin, câteva sunt de-a dreptul aberații, rezultat al unor extrageri din context, caricaturizări, simplificări grosolane și materializări ale principiului „Calomniați, calomniați, tot va rămâne ceva!” Ce contează? Important e că impresia generală e jalnică și, în linii mari, corectă. P-ăștia-i avem, cuăștia defilăm.

Dar restul? Restul de zece-cincisprezece milioane? Adică noi. Noi cum suntem? Și, în particular, noi,ăștia care scriem despreăștia, cum suntem? Pe de altă parte, noi, românii morali, deștepți, culti și competenți – de ce nu-i înlocuim peăștia imorali, proști, inculti și incompetenți? Al, avem altă treabă, avem slujbe (prea multe bune nu pot fi, că atunci nu ne-am mai plânge atâta), avem familii, avem lucruri serioase de făcut. Păi, atunci las' să facă politică totăia care au făcut-o și până acum! Clasa asta. Care este.

Țară săracă, dar...

Disputa asupra măririi pensiilor, mai exact asupra surselor de finanțare, a scos la iveală o cifră interesantă. Ministrul Economiei și Finanțelor a anunțat intenția guvernului de a elimina limita (stabilită când, de cine și de ce?) dincolo de care suma reținută pentru CAS nu mai este proporțională cu venitul, ci „îngheață” la procentul aplicat acestei limite. Care este de 7.500 de RON lunar. Or, Varujan Vosganian a anunțat că în această situație deocamdată privilegiată se află 20.000 de persoane. Reformulând, douăzeci de mii de români au salariul de peste 2.400 de euro. Cum e vorba doar despre salarii înscrise în cartea de muncă – nu și despre cele „din mână”, plus sporuri, indemnizații, redevențe, dobânzi, colaborări, chirii, bani negri și alte surse de venit – s-ar zice că nu stăm chiar așa de rău.

A fost odată...

„Traiane, eu o tai!” – pare să fie replica din această imagine, căci tradiția mioritică „bun la ei, rău la noi” s-a confirmat cu vârf și îndesat în cazul Monicăi Macovei. Lăudată în repetate rânduri de către reprezentanții UE, în schimb huiduită de toate partidele, cu excepția PD, fostul ministru al Justiției n-a pierdut vremea după ce – odată cu colegii democrați – a fost nevoită să părăsească fotoliul ministerial, fiind desemnată drept consilier anticorupție al premierului macedonean Nikola Gruevski. Într-un comunicat oficial al Guvernului de la Skopje se afirmă că măsurile anticorupție luate de Monica Macovei au fost „cruciale” pentru aderarea României la UE.

Rămâne cum am stabilit

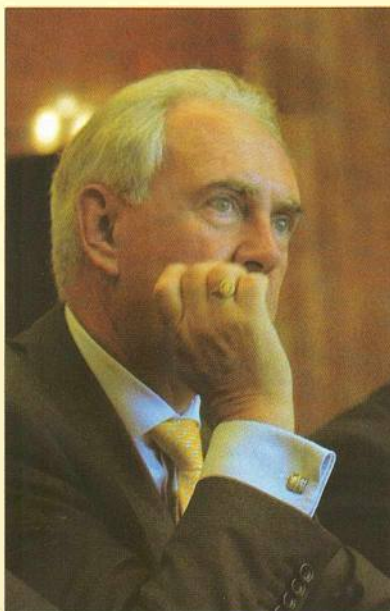

Dana Năstase are toate motivele să fie veselă: Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate invocată de avocatul soților Năstase în procesul Zambaccian. Mai exact, s-a considerat că nu

e corect să existe discriminarea demnitar – fost demnitar. De discriminarea fost/actual demnitar vs. simplu cetățean Curtea Constituțională nu pare preocupată. Drept urmare, procesul va fi oprit. Și gata. Cum rămâne cu „țepe în Piața Victoriei, băieți”? Păi, rămâne cum am stabilit.

Demaraj american

Compania americană Ford (în imagine, John Fleming, președintele Ford Europa) a depus singura ofertă pentru preluarea pachetului de 72,40% din capitalul social al *Automobile Craiova*. De ce n-au mai depus și alții, mai ales că își anunțaseră intenția? Noi n-o vom ști-o poate niciodată, vorba poetului. Sud-coreeni am avut, vom avea americani – ne mai trebuie niște nemți, vorba altui poet.

Ceai, poloniu, expulzări, avioane

Norberto Andrade, barmanul care i-a servit un ceai lui Aleksandr Litvinenko, a declarat că i-a fost distrasă atenția în momentul în care presupusul ucigaș a pulverizat poloniu radioactiv în băutura fostului agent rus. Acesta se întâlnise la *Pine bar*, din incinta Hotelului Millennium din Londra, cu Andrei Lugovoi (foto) și Dmitri Kovtun. De aici a început nebunia: Marea Britanie a cerut extrădarea lui Lugovoi, om de afaceri (cum altfel?), Rusia a refuzat, invocând Constituția, britanicii au expulzat patru diplomați ruși, Moscova a reacționat simetric, Londra i-a propus să modifice Constituția, Putin a zis că astea-s reflexe coloniale, iar aviația engleză a interceptat două avioane rusești deasupra zonei arctice! După cum se vede, Lugovoi e departe de-a fi timorat. Sigur știe ceva ce noi nu știm.

Supărare

În vreme ce se enerva pe Londra în cazul Litvinenko, Moscova (în imagine, Anatoli Antonov, șeful delegației ruse la Conferința CFE) s-a supărat și pe Washington din motive de scut spațial deasupra Europei. Drept care s-a retras din Tratatul CFE, care gestionează limitarea forțelor militare convenționale pe bătrânul continent. Teoretic, asta înseamnă că poate porni hai-hui cu tancurile, cum a mai făcut-o. Practic, acum e ceva mai complicat. Totul e să înțeleagă și ei asta.

Basil Ștefan

Bumerangul Clearstream

Vara politică franceză este înfierbântată peste măsură de evoluția scandalului Clearstream, intrat acum în faza judiciară, prin inculparea fostului prim-ministru Dominique de Villepin, de către judecătorii d'Huy și Pons, pentru „complicitate la denunț calomnios, tăinuire de abuz de încredere, tăinuire de furt și complicitate la uz de fals”. Lui de Villepin i s-a comunicat că îi este interzis să se întâlnească cu Jacques Chirac și cu alte șapte persoane implicate în acest scandal. Convocat și el la domniile d'Huy și Pons, Chirac a refuzat deocamdată să compară, poate și fiindcă el trebuie să dea deja cu subsemnatul și într-o altă afacere – privind posturile fictive de la Primăria Parisului, din vremea când era edil șef al capitalei franceze.

Scandalul își trage numele de la o bancă de compensații din Luxemburg. În ianuarie 2004, dl de Villepin, pe atunci ministru de Externe, i-a solicitat generalului Rondot din serviciul secret extern, celebru pentru rolul cheie jucat în capturarea faimosului terorist Carlos, să verifice autenticitatea unei liste de conturi secrete de la numita bancă, listă pe care i-o procurase un anume Gergorin, numărul 2 de la concernul

EADS, producătorul Airbus. De Villepin voia, chipurile, să cunoască adevărul despre eventuala implicare a unor politicieni francezi în vânzarea unor fregate franceze către Taiwan. După un timp, Gergorin i-a prezentat o a doua listă de acest fel, pe care figura și numele Nagy-Bocsa, asupra căruia de Villepin insistă în mod deosebit și care era, de fapt, patronimicul lui Nicolas Sarkozy.

Superspionului Rondot acest lucru i s-a părut suspect, mai ales că, extinzându-și investigațiile și în Elveția, constatase că în realitate o bună parte din conturile de pe acele liste pur și simplu nu existau. În pofida dubiilor lui Rondot, de Villepin a început să strecoare în presă, încă din vara lui 2004, afirmații cum că Sarkozy „are o afacere urâtă” și că „nu va supraviețui acestei afaceri”. Probabil se considera deja descotorosit de cel mai puternic rival. Se bucura însă prea devreme, căci Sarkozy s-a decis să înainteze plângere în justiție contra acestor acuzații. Și cu toate că mai poate spera la un verdict blând în justiție, de Villepin a pierdut partida politică, renunțând să mai candideze la președinția Franței. Bumerangul s-a întors, deci, împotriva sa.

Franța celei de a cincea Republici a cunoscut numeroase asemenea comploturi politice vizând demolarea adversarilor politici. Unele reușite, altele eșuate. În 1968, „afacerea Markovic” (poze dezvăluind, chipurile, „orgiile” doamnei Pompidou), sugerată probabil de însuși generalul de Gaulle, nu a avut succes, Pompidou neputând fi stopat astfel din drumul spre Elysée. Dezvăluirile din 1971 – 72 despre evaziunea fiscală de trei ani a premierului Jacques Chaban-Delmas i-au distrus acestuia, în 1974, orice șanse la președinția Franței, care a revenit lui Valéry Giscard d'Estaing, autorul probabil al acelei bombe de presă. Dar din cauza „Diamantelor de la Bokassa”, nici Giscard n-a mai avut parte de un al doilea mandat.

Interesant mi se pare faptul că, până acum, aceste comploturi politice au primit rezolvarea tot în plan politic, la urne. Acum este prima dată când justiția este cea care demontează un complot politic. Când vom trăi și în România o asemenea situație vom putea spune că am intrat într-o nouă eră, când demnitatea e la mare preț și în viața politică, iar justiția, cu adevărat independentă.

JACK DANIEL'S
TENNESSEE WHISKEY
vă recomandă

Zerillo's,

stil până la sofisticare

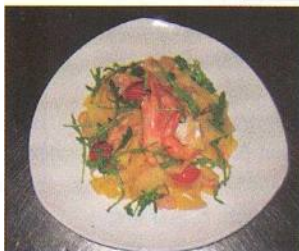
De zece ani în Piața Lahovary, restaurantul **Zerillo's** este considerat un local italian, cu meniu napoletan, de înaltă clasă. Patronii restaurantului, frații Joshua și Ciro Castellano, au adus cu ei parfumul și aromele sudului Italiei pe care le regăsești în preparatele din lista de meniu sau în vinurile servite aici. Cât despre spiritul și inima sudului, pe acestea doar interpretul de muzică tradițională napoletană, Francesco Sommonte, le poate cânta. Cele două saloane ale **Zerillo's** răsună adesea de melodiile sale, fie că se află în România și cântă live, fie un CD de-al său se aude în surdina.

Asfaltul se topește sub razele soarelui de vară. 37° C potrivit meteorologilor, dar aerul din plin centrul Bucureștiului atinge 52°C. Să scapi de tot de caniculă, asta e dorința! Să pleci din București, dar nu ești în concediu. O soluție tot există! Să te ascunzi de fierbințeală măcar pentru două-trei ore la prânz sau alte două-trei ore seara într-un loc unde e plăcut! Un refugiu excelent este restaurantul **Zerillo's**. Aici nu numai că au aer condiționat ca în orice local respectabil, dar ambianța este plăcută și răcoroasă ca briza mării tireniene amestecată cu mirosul îmbietor al preparatelor din pește și fructe de mare pe care le poți gusta la **Zerillo's**. Decorat cu machete ale unor ambarcațiuni, ceasuri vechi din bronz masiv, balanțe, faianță pictată de mână și tablouri reprezentând Vezuviul, Napoli sau zona Castellammare di Stabia – locurile natale ale patronilor localului, frații Castellano – **Zerillo's** reprezintă un amestec fericit de bun gust și rafinament culinar la noi, în Capitală. Arhitectul Stefano Pozzi a încercat din răspuț să dea saloanelor un aspect napoletan autentic și să aducă genul clasic de restaurant de la poalele Vezuviului în miezul topitului nostru oraș. **Zerillo's** este locul unde vin echipa națională de fotbal a României, echipa clubului *Dinamo*, Florin Piersic jr., Adriana Bahmuțeanu ș.a. La **Zerillo's** au luat masa Armand Assante, Pink, John Travolta sau Jean-Claude Van Damme. Ai putea spune că e un restaurant de fițe! Și totuși! Îți poți

sfaltul se topește sub razele soarelui de vară. 37° C potrivit meteorologilor, dar aerul din plin centrul Bucureștiului atinge 52°C.

Pappardelle rucola e gamberi

Ingrediente pentru două porții: pappardelle di Gragnano 250 g, ulei de măsline extravirgin, 4 creveți mari, 60 g creveți mici, peperoncino, usturoi, cognac, sare și piper, roșii cherry. Se spală creveții și se scoate coaja. Se trage la tigaie usturoiul în ulei de măsline și, treptat, treptat se adaugă creveții, și mari și mici. Se lasă două minute la foc după care se adaugă roșii cherry, coriandru. Se mai ține câteva minute pe foc și se stinge totul cu cognac. Pappardellele se fierb 10 – 12 minute după care se pun în altă tigaie și se adaugă sosul cu creveții peste ele. Se montează pe farfurie și se pune rucola deasupra.

organiza aici nunta sau ziua de naștere cu un meniu plecând de la 150 de lei/personă.

Deschis de la 12.00 la 24.00, **Zerillo's** – denumit astfel în amintirea bunicului fraților Castellano – vă întâmpină cu un bar care deservește atât salonul de

la parter cât și pe cel de la etaj. Dacă vrei să luați prânzul sau cina atunci sunteți invitați fie în salonul de la parter, o încăpăre cu o capacitate de 85 de locuri, dispuse în format tip vagon, fie în salonul de la etaj, 75 de locuri, printre ramurile de yucca unde amplasarea meselor e un pic mai răsfirată, iar încăpărea mai luminoasă, cu vedere direct către ramurile copacilor și cerul liber. Din meniul cu specific italian și napoletan aveți ocazia să alegeți *bufalina* – salată antipasto Caprese, roșii cu mozzarella de bivolită specifică zonei, *linguini alla putanesca* – paste cu roșii cherry, măsline negre de Gaeta, capere și sos picant,

specialitatea casei *calamata* – paste tradiționale în formă de calamar și servite cu calamar la care puteți asocia un vin *Pinot Grigio de Santa Margarita*, un vin *La Guardianse* sau unul *Santi*. Nu vă speriați de prețuri, nu sunt foarte mari, *bufalina*, *linguini alla putanesca* – 20 lei, *calamata* – 33 lei. Cu vinurile, lucrurile sunt ceva mai complicate: cele italienești costă între 45 de lei sticla de *La Guardianse* și 260 de lei un vin casa *Santi*, dar puteți opta și pentru un vin românesc. La capitolul dulciuri, pe lângă deserturile casei, sunt deserturile *Binali* – No.1 în Italia – torturi, înghețate, ciocolată etc., costă în jur de 15 lei porția. Sigur că la sfârșit merge un digestiv gen *Costiera Sorrentina* ori un *limoncello Di Leva* la 12 lei/paharul. Pe lângă meniul specific napoletan cu paste, dar și pește și fructe de mare aduse de două ori pe săptămână din Italia, la **Zerillo's** puteți servi o pizza delicioasă la un preț situat între 15 și 25 de lei, dintre care pizza napoletana face furori.

text, Alice-Claudia Gherman

foto, Octavian Tibăr

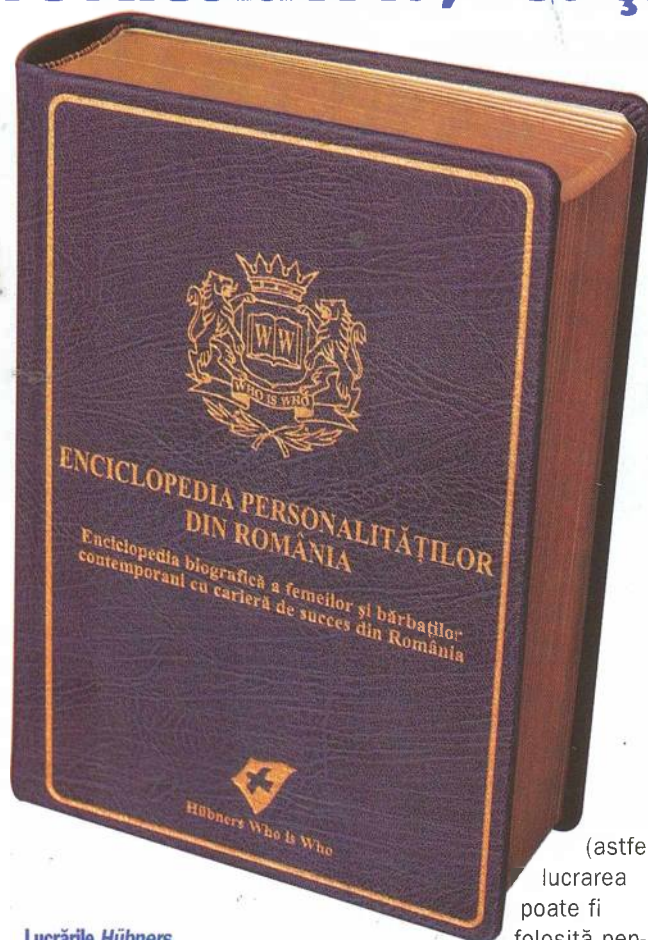
Enciclopedia Personalităților din România

Tot ceea ce ați dorit să știți dintotdeauna despre Nicolaescu, Leu și Voinescu!

În prima ediție din *Enciclopedia Personalităților din România*, apărută în decembrie 2006, au fost publicate peste 4.000 de biografii ale personalităților din toate domeniile vieții publice. Puteți afla de exemplu cu ce ordin a fost decorat **George Cojocaru** și ce hobby-uri are **Neagu Djuvara**. Puteți afla câte limbi străine vorbește **Cristian Mandeal** sau ce carieră profesională a avut **Ovidiu Ioanițoaia**. Poate că doreați să știți dintotdeauna totul despre **Sergiu Nicolaescu**, **Mihai Leu** sau **Valentin Voinescu**?

Lucrarea legată în pânză sau în piele cu încrustații aurii împodobește orice bibliotecă. Biografiile personalităților române de seamă publicate în cele 996 de pagini constituie un avantaj comunicațional important, iar CD-ROM-ul cu opțiuni de căutare în tot textul dă posibilitatea unei cercetări eficiente și garantează găsirea rapidă a acestor informații.

Pe lângă datele importante despre educație și carieră, cititorul primește în formă standardizată o imagine asupra arborelui genealogic

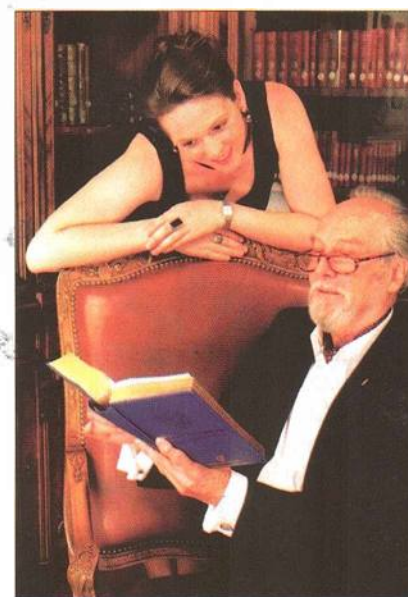
(astfel lucrarea poate fi

Lucrările Hübners Who is Who oferă acces la istoria timpurilor moderne, facilitează comunicarea de azi și sunt o bază de preț pentru lucrări științifice și publicistice.

trău cercetarea strămoșilor), hobby-uri, limbi străine vorbite, adresa e-mail și website (pentru contact).

Pe lângă biografia personalităților de succes găsiți:

- O listă actuală a ambasadelor importante pentru România
- Profile de firmă ale societăților

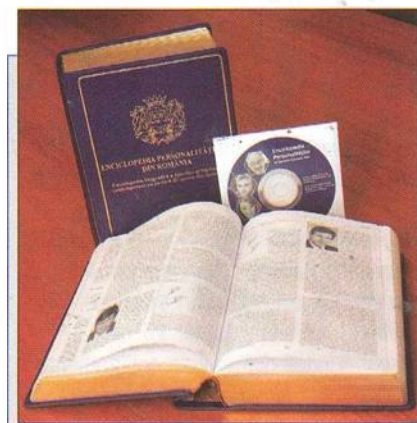

de top din țara noastră

- și multe altele

Apreciată internațional, *Hübners Who is Who* a putut convinge oameni din zece țări pentru ideea colectării acestor informații valoroase sub formă de biografii. De aceea, lucrările din seria *Hübners Who is Who* apar regulat nu numai în România, ci și în Austria, Germania, Polonia, Cehia, Ungaria, Slovacia, Grecia, Rusia și Turcia.

Majoritatea biografiilor preluate în prima ediție a *Enciclopediei Personalităților din România* acoperă domeniile știință și cercetare (27%), artă, muzee și mass-media (22%) și liber profesioniști (20%). Domeniile biserică și justiție sunt reprezentate mai slab.

Știați că ...

- Tenorul Ionel Voineag iubește câinii și pisicile mai mult decât orice?
- Actorul Gheorghe Dinică a înregistrat patru discuri cu muzică țigănească?
- Botanistul Ovidiu Bojor vorbește în total șapte limbi străine?
- Pianistul Nicolae Licăreț este un pasionat jucător de bridge?
- Fondatorul concernului RTC Holding Octavian Radu are cinci copii?

Fiat 500 se întoarce!

Fiat a lansat pe 4 iulie, la exact 50 de ani de la primul model, o nouă încarnare a legendei italiene **500** cu care dorește să redevină cel mai bun creator de autoturisme de mici dimensiuni.

Lansarea unui nou model nu putea fi sărbătorită de italieni mai fastuoși de atât: 1.000 de jurnaliști, 3.000 de dealeri și aproape toată populația orașului Torino, toți nerăbdători să conducă modelul descris de oficiali drept „cel mai important vehicul italian produs vreodată”.

Fiat 500, Cinquecento, a fost produs inițial între 1957 și 1975. Lansat sub denumirea de *Nuova 500*, acest model a fost creat pentru a oferi o alternativă în orașele italiene aglomerate. Cu o lungime mai mică de trei metri și propulsat inițial de un motor în doi cilindri de 479 centimetri cubi, acesta a redefinit ideea de mașină mică și este considerat unul dintre primele automobile de oraș.

În ciuda dimensiunilor și a puterii de doar 13 cai, *500* s-a dovedit extrem de practic și popular în întreaga Europă. Constructorul italian a lansat în cei aproape 20 de ani de producție șase variante pentru micuțul *Fiat 500*.

Pentru Proiectul *500*, lansat anul acesta, *Fiat* a revoluționat implicarea publicului în dezvoltarea unui model de serie. Pentru prima oară în industria auto, numeroși entuziaști, din toată lumea, au fost implicați direct, prin intermediul internetului, exprimându-și dorințele referitoare la viitorul model *500*. Aceste sugestii au fost colectate de designerii și inginerii de la *Fiat*, care le-au transformat apoi în obiective de atins, cu soluții stilistice și echipamente ce au fost create pentru a face față așteptărilor potențialilor clienți. În plus, acesta este singurul automobil din clasa sa care permite jumătate de milion de combinații între

culori, tapiterie, jante etc. pentru alegerea mașinii dorite. Pentru cei mai mulți cumpărători, atracția constă în imaginea senzațională a acestui model. De la lansarea noului *Mini*, nici un alt model nu a reușit să readucă magia originalului cu atâta succes. Drăguț și totodată serios, corpul rotunjour stă bine pe șosea datorită plasării roților în fiecare colț al caroseriei. *500* este un model *hatchback* cu trei uși, ce măsoară 3,55 m în lungime și oferă suficient spațiu pentru patru persoane.

Detaliile cromate adaugă un aer de calitate și chiar și echipările mai sărace par bine finisate. Exteriorul poate fi personalizat cu 11 culori metalizate sau nemetalizate și una perlata. Interiorul, vopsit în culori prelate, și acoperișul panoramic aduc un plus de confort destul de rar în această clasă. Scaunele din față sunt confortabile, dar cele din spate oferă confortul limitat caracteristic dimensiunilor mici ale caroseriei. Portbagajul nu este nici el foarte generos, dar suficient pentru necesitățile unei citadine. Bancheta se rabatează fie pe jumătate, fie în întregime și oferă, în caz de necesitate, un spațiu de până la 500 litri.

Fiat 500 vine cu o gamă de propulsoare formată din trei motoare cu performanțe bune dar și cu un consum scăzut de combustibil. Toate trei sunt prietenoase cu mediul înconjurător (îndeplinesc normele Euro 5) și combinate cu transmisii manuale cu 5 sau 6 trepte. O transmisie automată a fost anunțată pentru anul viitor. Cele două propulsoare pe benzină au capacități de 1,2 și 1,4 litri și dezvoltă 69 CP și respectiv 100 CP. Ambele au echipat și alte modele și s-au

dovedit foarte fiabile. În gama diesel este oferit motorul Multijet de 1.3 litri 16 V cu filtru de particule DPF ce dezvoltă 75 CP.

Odată cu *Noul 500*, *Fiat* relansează și marca *Abarth* care reprezintă imaginea sportivă a mașinilor *Fiat*.

Astfel este de așteptat ca *Fiat 500 Abarth* să fie echipat cu propulsoare turbo pe benzină, cu puteri de 135 CP și 150 CP. Vârful gamei este un fenomenal *Abarth 595 SS* de 200 CP. Viteza maximă a acestui model este apreciată la 240 km/h.

Lansat într-o perioadă când siguranța este în prim-planul oricărui producător auto, noul *Fiat 500* poate fi echipat cu până la 7 airbaguri în dotarea standard. *500* este foarte bine dotat și din punct de vedere al siguranței active: ABS cu distribuție electronică a frânării, ESP (stabilitate electronică) și ASR (sistemul antipatinare). În plus, se oferă sistemul *Hill Holder*, ce ajută șoferul la plecarea din pantă și asistare la frânarea de urgență. Suspensia independentă de tip *McPherson* pe față și semi-independentă interconectată cu bară de torsiune pe spate asigură o bună manevrabilitate și confort.

Pe principalele piețe europene, noul *Fiat 500* va fi oferit în patru variante (*Naked*, *Pop*, *Sport* și *Lounge*), trei motorizări, 12 culori exterioare, 9 tipuri de jante (7 din aluminiu) de 15" sau 16". La acestea se adaugă numeroase echipamente și accesorii care ridică numărul de combinații posibile la 500.000. Clienții își pot personaliza

automobilul folosind abțîbilduri, o capotă cu dungi sau oglinzile cromate. Campania de promovare fără precedent a acestui automobil (care, din nefericire, nu s-a făcut simțită și la noi) a pus accent tocmai pe posibilitatea de a-ți crea propriul automobil, unul care să te reprezinte și care să fie unic (sau aproape unic).

Prețul Noului 500 începe de la 10.500 de

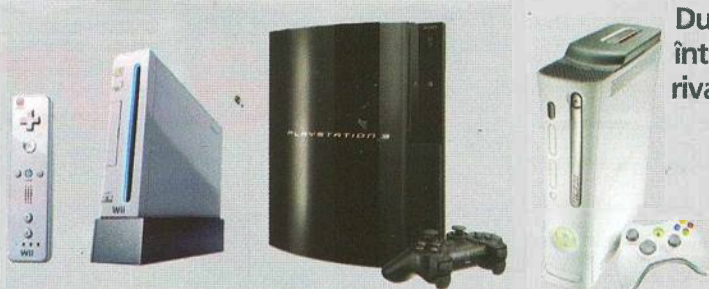
euro în Italia și este ceva mai mare decât al concurenților (*Peugeot 107*, *Toyota Aygo* etc.), dar este foarte mic dacă stai să te gândești că îți permite să te sui la volanul „celui mai important vehicul italian produs vreodată”.

text **Mugurel Mărgărit**

Miliarde de dolari pentru producătorii de console video

După doar opt luni pe piață, consola **Nintendo Wii** a fost vândută în întreaga lume în 9,27 milioane de unități și se apropie vertiginos de rivalii de la **Microsoft** care au un an de avans pe piață.

Deși, în România, consolele video nu au ajuns încă la un nivel de popularitate care să atragă atenția unui public mai larg, la nivel mondial acestea se bucură de un succes extraordinar. Conform *PricewaterhouseCoopers*, doar în SUA, până la finele acestui an, se vor vinde jocuri în valoare de 37,5 miliarde dolari, valoare ce depășește pentru prima oară vânzările din industria muzicală. Profiturile nu se obțin din vânzarea echipamentului *hardware*, care cel mai adesea este mai ieftin decât prețul de producție, ci din vânzarea jocurilor video. Cu toate acestea, nivelul vânzărilor de console este o garanție pentru volumul de jocuri care se va vinde în următorii ani.

În acest moment, prima poziție este deținută de cei de la **Microsoft** care au reușit să vândă Xbox 360 în 11,6 milioane de exemplare de la lansarea care a avut loc în noiembrie 2005. Consola îți permite să te conectezi la internet fără fire, are posibilitatea de a reda DVD-uri și CD-uri și acceptă până la patru jucători. **Microsoft** se confruntă însă cu unele probleme de fiabilitate și a fost nevoită să extindă garanția consolelor sale de la un an la trei ani pentru a permite repararea unor console ieșite din perioada de garanție. Prețul Xbox 360 în România este de aproximativ 1.250 RON, iar un joc este 240 RON.

Pe poziția a doua se plasează o consolă mult mai puțin dotată din punct de vedere *hardware*, dar care a revoluționat industria prin controlerul intuitiv care răspunde la mișcări. Totodată, **Nintendo** a reușit să atragă o categorie mult mai largă de consumatori spre produsele sale. *Wii* se adresează tuturor membrilor familiei și este o consolă excelentă pentru petreceri. Vânzările de 9,27 milioane de unități în doar opt luni sunt o dovadă clară în acest sens. Din nefericire, tocmai aceste vânzări neașteptate sunt cauza pentru lipsa consolei din magazinele de pe cele mai importante piețe. În România, *Wii* se găsește la aproximativ 950 RON și, dacă la începutul anului era dificil de găsit o consolă în stoc, acum lucrurile au intrat în normal. Jocurile pentru *Wii* costă aproximativ 200 RON.

Cea mai avansată tehnologic apariție de pe piață este fără îndoială consola celor de la **Sony**, *PlayStation 3*. Cu o dotare *hardware* ce rivalizează și depășește cele mai puternice computere dedicate jocurilor, *PS3* oferă cele mai realiste jocuri, imagini senzaționale și, în plus, are capacitatea de a citi discuri *BlueRay* (unul din standardele viitoare pentru DVD-uri). Lansată în aceeași perioadă cu *Wii*, consola vine însă la un preț dublu și s-a vândut în doar 3,38 milioane de unități. Prețul său de bază tocmai a fost redus la 500 dolari în SUA, dar se estimează că producerea unei unități costă **Sony** aproximativ 800 dolari. Se pare că tocmai acest insucces l-a forțat pe președintele diviziei *Computer Entertainment*, Ken Kutaragi, să demisioneze.

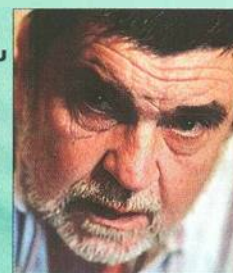
În România, prețul unui *PlayStation 3* este de aproximativ 2.000 RON, iar un joc se găsește la 240 RON.

by
oriflame

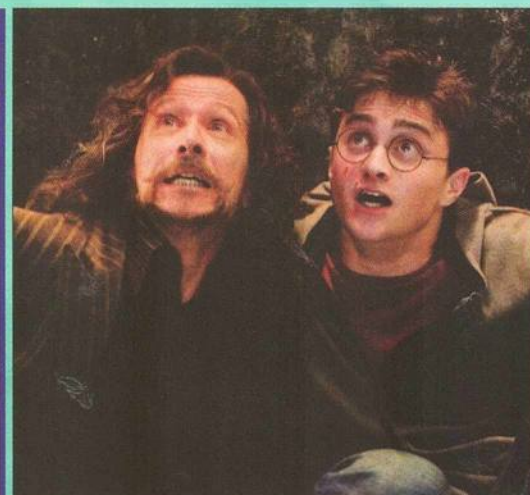
natural swedish cosmetics

Harry Potter și Ordinul Phoenix

Horia Pătrașcu

Harry Potter and the Order of Phoenix, S.U.A., 2007 – 136 de minute
Distribuit de: „INTERCOMFILM DISTRIBUTION S.A.”

Așa vre

Because I Said So, S.U.A., 2007 – 105 minute
Distribuit de „MEDIAPRO DISTRIBUTION”

Într-o lume scrâșnită (care, adică, a început „să scrâșnească din dinți”, suportând, nedumerită, durerile secolului, în loc să-și scoată naibii măselele stricate de istorie, religii și războaie pentru a-și înlocui dantura cu

Cea de-a cincea ecranizare a seriei de romane *Harry Potter*, aparținând autoarei (celebră de acum, cel puțin în milioane de dolari!), **J.K. Rowling** – și lansată cu un tâmbălu mediativ internațional greu de imaginat!) – continuă aventurile fără sfârșit ale eroului: fiind pe cale de a fi eliminat din școala de la Hogwarts, tânărul vrăjitor își formează un grup de elevi-adepti pe care îi învață cum să lupte împotriva „Forțelor Răului”; urmează, așadar (pe parcursul a două treimi din film!), o crâncenă „bătălie” realizată pe calculator, cu explozii nenumărate și focuri de artificii, cu obositoare reveniri de situații identice, în care „negativi” sunt distruși... reînvie însă... sunt din nou distruși... din nou reînvie... ș.a.m.d. (?! – n.a.).

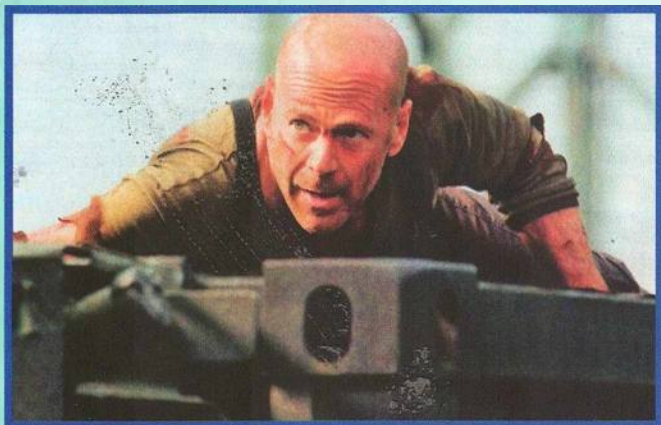
Mărturisesc, am o lacună: nu am reușit să citesc nici unul dintre volumele seriei! Ca filme, însă – primele episoade m-au cucerit: erau într-adevăr niște producții pentru copii mai ales, având însă și un farmec al narațiunii – o prospețime a eroilor! – absolut cuceritoare. Treptat, se pare, echipa de realizatori a obosea – interpreții s-au maturizat, au devenit niște adolescenți respectabili – iar pofta de a face, totuși, bani în continuare, și-a spus cuvântul. Cel puțin acest ultim episod este de o platitudine exasperantă...!

Dacă, după un film bun, ești tentat să-l revezi o dată... poate chiar și a doua oară! – de data asta rezisti, greu, chiar și până la sfârșitul primei vizionări...

Greu de ucis - 4

Die Hard - 4, S.U.A., 2007 - 135 de minute
Distribuit de: „INTERCOMFILM DISTRIBUTION“

același număr de zerouri atașate plăților unor înalți mari mähări români ce-și dorm burțile prin fotoliile Parlamentului României, sau fac din politica partidelor un troc din care realizează miliarde - putrezi ca trecut întunecat și abjecți ca luminoasă prezență publică! - bag sama că „performanța financiară” a lui Bruce Willis este una *absolut normală*: într-o societate, însă, în care

În prima parte a seriei *Greu de ucis*, realizată în 1988, interpretului principal i-a revenit *modesta* sumă de 5 milioane dolari; pentru a doua, comisă în 1990 - doar 7,5 milioane; pentru cea de-a treia, născută în 1995 - *abia* dacă a strâns 15 milioane de dolari!...

Pentru „cea de-a patra” - cea de care ne ocupăm în aceste rânduri - nu se știe încă exact ce sumă anume i-a revenit lui **Bruce Willis** (pentru că despre el este vorba!), dar oricâte *zerouri* ar include aceasta, gândindu-mă, nu știu de ce!?, la

munca și *valoarea individuală* este respectată indiferent de prestețe (fizică sau intelectuală) - și *nu ca la noi*, unde performanța țăranului (câtă mai e!) e considerată o prostie, cea a muncitorului un viciu de procedură, iar cea a intelectualului o măgărie elitistă lipsită de cel mai elementar bun simț!

Dar să revenim: dacă nu doar simpaticul, dar mai ales profesionistul actor de film BRUCE WILLIS mai avea o brumă de păr pe cap în primul episod, astăzi un început de mândră chelie îi

by
oriflame

natural swedish cosmetics

lucește creștetul la cei 52 de ani împliniți! Încă agil și mai ales imprevizibil în rolul polițistului McClane - eroul său - Bruce are de înfruntat de data asta nu o gașcă de infractori violenți, ci o organizație teroristă ce a ajuns să controleze sistemul energetic al S.U.A., punând în pericol însăși existența statelor... (mă rog, cinematografia americană se zbate crunt în ultimii ani între a mai arăta, totuși, ce se întâmplă în țara asta - și a eșua în subiecte aparent SF, dar care se rezolvă tot ca „acasă”; adicăteala, cu pumnul și pistolul...! - n.a.).

Oricum, filmul este plăcut și mai ales realizat în limitele decenței. O grămadă de cascadorii - care mai de care mai năstrușnice! - dar și pline de umor - fac pelicula cu atât mai agreabilă... iar dacă mai aflăm că unul dintre cascadori (Larry Rippenkroeger) a ajuns în spital, iar Bruce a întrerupt filmarea pentru a-l vizita acolo - deși el însuși „a avut coapsa vânătă până la genunchi” - iată cum se face un *film de acțiune*!

Un bun film de acțiune...!

au eu!

o elegantă și igienică placă dentară din plastic - o anumită teorie științifică susținând că, spre deosebire de oasele umane depuse în cimitir, plasticul rezistă sub pământ, intact!, între 50 și 500 de ani!), apariția oricărei pelicule cinematografice cu pretenții de *comedie* nu poate fi decât salutară.

Este și cazul acestei pelicule (purțând un

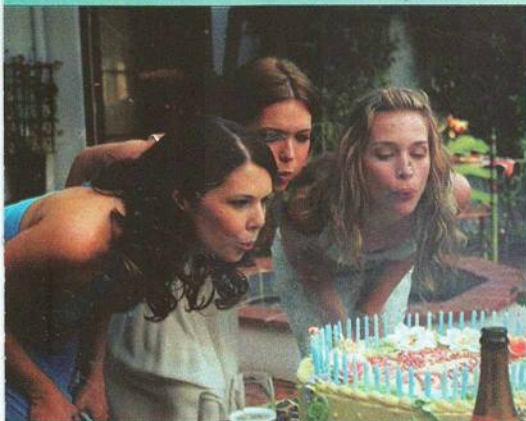
titlu nu neapărat „comercial”, dar cel puțin „cretin!”), în care două remarcabile actrițe de peste Ocean (este vorba de **Diane Keaton**, mama, și de **Mandy Moore**, fiica ei cea mică), se întrec în a face glumițe pe marele ecran; dintr-un anumit punct de vedere, *comicul* se naște din însăși această relație. După cum vom vedea:

Disperată că fata ei cea mică întârzie să se mărite, mamei i se pune pata pe aceasta: fără știrea mezei, dă un anunț la *Mica publicitate*, îndemnând astfel amatorii la un mariaj reușit. Printre cei ce răspund la apel: un arhitect... un

rocker... ș.a. Începe o întreagă nebulă, din care biata fată nu mai înțelege nimic - dar împrejurările dictate de scenariu o duc să se culce ba cu unul, ba cu altul... până la rezolvarea situației; însăși mama ajunge să se culce cu... TATĂL rockerului (având, aici, parte de o scenă de SEX absolut monumentală): cei doi, pe un divan și încălecați-rostogolindu-se, dau din fund sau își saltă genunchii încolăciți, gemând și urlând de plăcere... atâta doar că ambii parteneri poartă pantaloni, ba chiar, din mișcările lor, înțelegem perfect că prohabul pantalonilor lor este închis irevocabil...

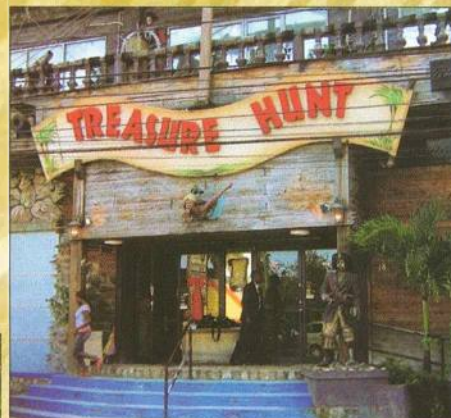
Sînt chiar mai multe scene de un comic nebun, precum cele două - e drept, plasate la începutul și sfârșitul filmului! - în care un puști nostim de cinci-șase anișori, indicând mijlocul femeilor cu degetul arătător (întâi fiica, apoi mama), le zice, doct: „Tu ai vagin...!”. Iar imediat apoi, strecurându-și același deget între picioare, conchide ferm: „Iar eu am penis...!”

O „comedie” irezistibilă..!

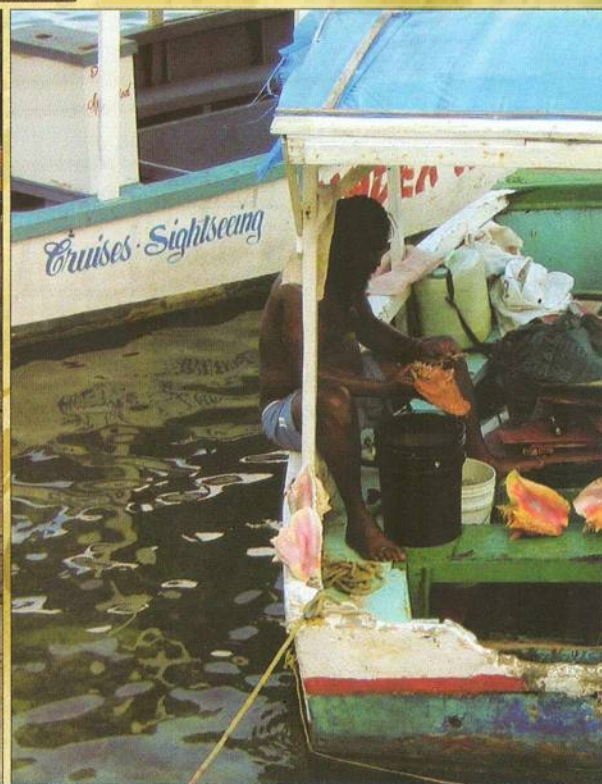
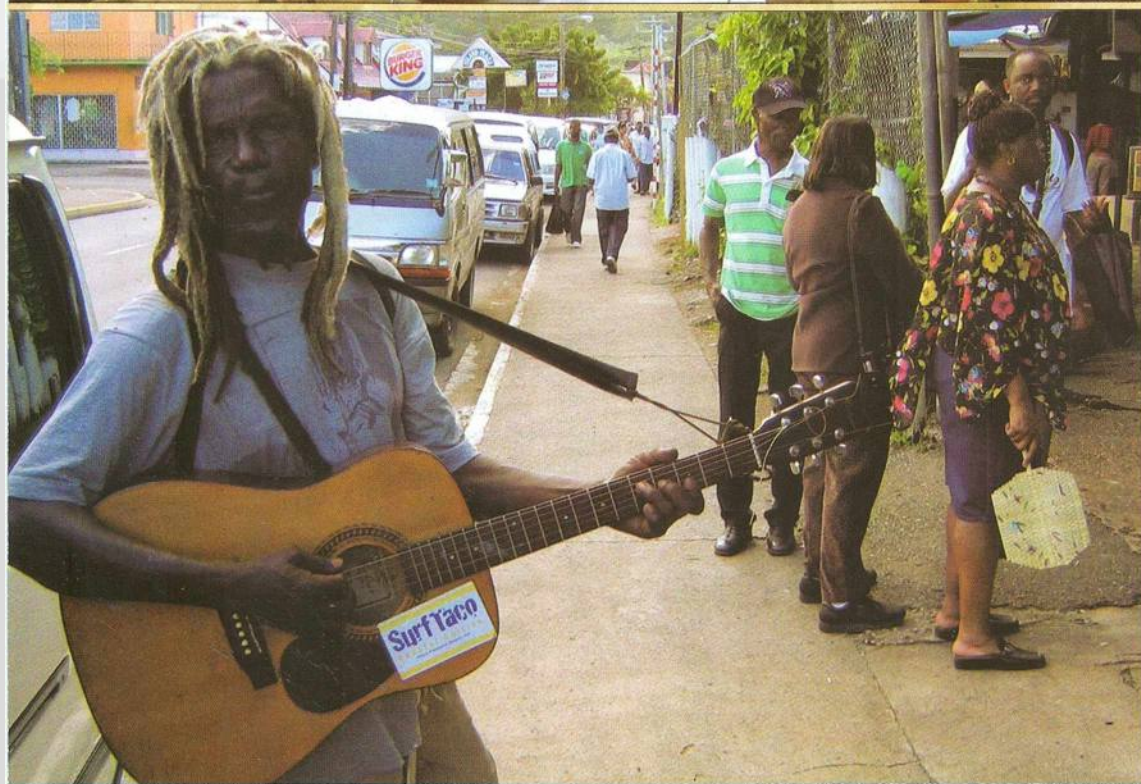

Căutându-l pe Bob Marley în Jamaica

De prin anii '30, când Errol Flynn și prietenii lui hollywoodieni au descoperit însoarta Jamaica, toți călătorii se gândesc la ea ca la una dintre cele mai seducătoare insule din Caraibe. Plajele, munții, apusurile ei carnale și roșii apar, în mod regulat, în broșurile turistice care promit... Paradisul.

Spre deosebire de celelalte insule vecine, Jamaica îi satisface și pe leneșii care nu-și mișcă fundurile de pe plajă și pe tinerii căsătoriți. Dar vacanța perfectă are nevoie de câteva ingrediente. Să zicem că te cazezi într-una dintre minunatele vile cu plajă privată, departe de lumea dezlănțuită... sau, de ce nu?, într-o stațiune aglomerată, cu party-uri la ordinea zilei (mă rog, a nopților). Ce urmează? Să te arunci în toilul vieții de pe insulă și să experimentezi cei trei R: (muzica) reggae, romul și răsăriturile de după petrecerile nebunești. Recunosc, eu n-am avut parte decât de reggae și de rom, ambele din belșug, pentru că am staționat în Jamaica doar o zi, atâta cât *Navigator of the Seas*, vasul de croazieră pe care mă aflu, a oprit motoarele în Ocho Rios. Localizat în nordul coastei jamaicane, cel de-al doilea punct de interes turistic al insulei, Ocho Rios este un obiectiv favorit al vaselor de croazieră de lux care navighează prin Caraibe.

Când unul dintre imensele orașe plutitoare își aruncă ancora în adâncurile de lângă țărm, totul se schimbă în orașel. Nici nu ajunge bine vasul, că străzile care duc spre centru se aglomerează cu turiști îmbrăcați colorat, care mai au cel puțin două lucruri în comun: portofelele generoase și chefurile de ceva aventuri. Unii coboară de pe vas doar ca să bea un rom ori să cumpere suveniruri, alții, mai norocoși, se duc până la *Cascadele Dunn's River*. Foarte aproape de port e o plajă publică îngrădită. Ca să intri, trebuie să dai vreo trei dolari. Nu plătești ca să stai pe plajă, plătești să stai... liniștit pe plajă. În acest fel, șmecherășii din port, obsedați de buzunarele tale, au acces numai la visele lor de îmbogățire.

Nu departe, pe strada principală, există o piață măricică, unde localnicii încearcă să vândă tot felul de statuete, tablouri, papagali din lemn, genți din paie de palmier, pălării, sandale din piele etc., toate făcute manual, dar și tricouri sau șepci jamaicane (din care iese, în aceeași bani, un soi de perucă imitând coafura unui cântăreț de muzică reggae). Nu o să aveți prea mare succes la târguit, negrii din bazar sunt convinși că pasagerii vasului cu 14 etaje își permit și luna de pe cer. Mare lucru nu-i de făcut în Ocho Rios, mai ales dacă nu știi să te bucuri de simplul fapt că ești în patria lui Bob Marley. Dacă, totuși, ești genul care prețuiește fiecare minutel, e suficient să mergi la *McDonalds*, să-ți iei o cola *Elephant* și să privești de jur-împrejur. O să ai surpriza să descoperi lumea aia pe care sigur ai văzut-o prin filmele unde joacă doar personaje negre: grupuri de copii gălăgioși își mănâncă cake-urile teribile de asemănătoare cu negresele noastre, adolescente cu codițe lipite de cap te privesc rușinate, povestindu-și impresiile și râzând cristalin, mame Dolores, cu trupuri

de femei din corurile *gospel* își trag de mână copilașii către coada la care se servește deocamdată micul dejun... Pe stradă, furnicar. Femeile sunt frumoase, cu nasul în vânt, îmbrăcate curat. Majoritatea au unghii lungi, date cu oă. Bărbații sunt bine făcuți, mulți au codițe gen Bob Marley, unii te invită la o porție de marijuana. Dacă ai ceva mai mulți bani, poți merge prin mall-ul din centru. Sunt destul de multe magazine cu bijuterii fine și scumpe, buticuri încărcate cu suveniruri. Undeva la intrare, dacă e decembrie, o să vezi un Santa Claus, o ciudățenie ținând cont de căldurile de afară și de palmierii care-l umbresc. Dar, cum spuneam, e decembrie, iar Moșul nu ține cont de gradele din termometru.

Dacă vrei neapărat să bifezi ceva în agenda cu opționale jamaicane, poți merge la *Dunn's River Falls*, un lanț de cascade miciute, frumușele, care pot fi escaladate de oricine. Durează cam 30-40 de minute, dacă începi de pe plajă și urci până în vârf, senzația e unică. Dacă te apucă foamea în timp ce urci, poți să te oprești la un snack bar. Sus, la poarta principală de ieșire din *Dunn's River Falls* (în fapt, un parc ocrotit), există un bazar cu de toate.

Ar fi păcat să ajungi în Jamaica și să nu vizitezi muzeul și mausoleul lui Bob Marley, pe care o să le găsești într-o zonă minunată, Cockpits. Zona în sine nu ar fi fost atât de turistică, dacă Bob nu s-ar fi născut acolo. Chiar și dacă nu ești un fan al lui Marley ar trebui să nu ratezi această mică excursie, pentru că o să ai ocazia să descoperi „real Jamaica”... satele cu drumuri de țară, casele albastre, cu peticele de pământ drept curți, copiii cu burțile și dinții dezgolite... Casa lui Bob Marley se află într-o comunitate de negri rasfătați, care au transformat muzeul

într-o adevărată mină de aur. Un ghid cu voce respectuoasă îți va arăta locul unde s-a născut și a trăit artistul până s-a mutat la Kingstone, piatra pe care și-a întins capul, bucătăria unde-i gătea mama lui... Înainte de a intra, mai mulți rasta te vor îmbia cu ceai de cânepă sau chestii de fumat. Casa este ascunsă de niște porți de lemn în spatele cărora nu se vede mare lucru. Chiar în față a fost ridicată, în stil etiopian, o mică bisericuță unde Bob Marley se odihnește în pace. El este considerat un sfânt de către comunitatea rastatariană, din acest motiv, înainte de a intra în mausoleu, trebuie să te descălți. Nu este permisă fotografierea mausoleului. *Respect, man!*

text și foto: **Ciprian Enea**

Cele mai bune oferte

Agencia Prestige Tours

www.prestigetours.ro, tel.: 021/319.77.94

● Hotel Royal Decameron 3* (all inclusive):

1.620 euro/ persoană/ sejur;

Hotel Merrils Beach 3* (all inclusive):

1.680 euro/ persoană/ sejur;

● Servicii incluse:

– cazare în cameră dublă în perioada

16 – 23.08.07; transport charter Frankfurt

– Montego Bay – Frankfurt; transfer aero-

port – hotel – aeroport; masă specificată.

Agencia Butterfly Tourism

www.butterfly.ro,

tel.: 021/223.78.03

● Hotel Riu Tropical Bay 4* – de la 2.217 euro/persoană;

Hotel Beaches Sandy Bay 3* – de la 2.241 euro/persoană

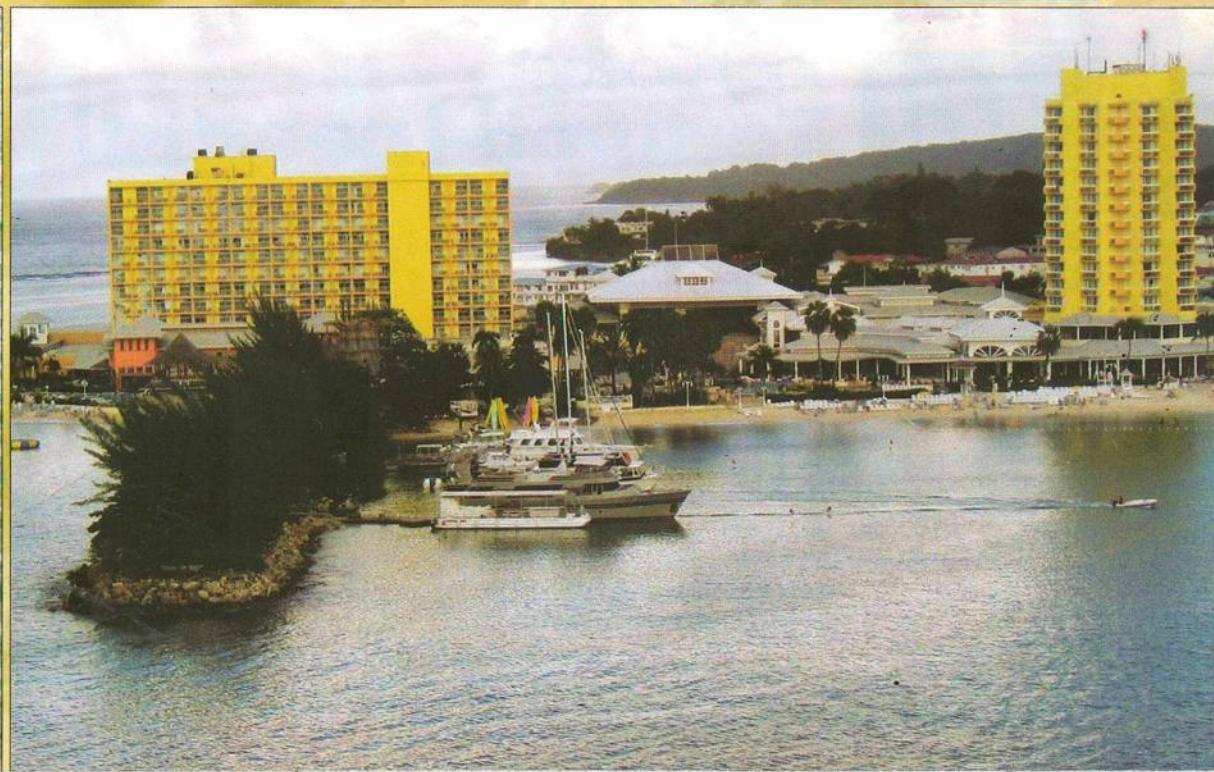
● Servicii incluse:

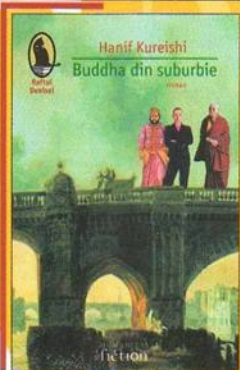
– transport cu avionul București – Montego

Bay, via München (Condor/Lufthansa),

7 nopți cazare și masă all inclusive,

transferul aeroport – hotel – aeroport.

Hanif Kureishi Buddha din suburbie

Traducere din engleză de Oana Avornicesei

Un roman-cult, recompensat cu **Premiul Whitbread**, care a stat la baza serialului **BBC** de mare succes **Buddha din suburbie**, în regia lui **Roger Michell**, coloana sonoră fiind semnată de **David Bowie**.

Hanif Kureishi, scriitor de origine pakistano-angleză, s-a născut în 1954 în Kent, Anglia. A studiat filozofia la **King's College**, Londra, scriind apoi texte pornografice pentru a se putea întreține, sub pseudonimul **Antonia French**. În 1981 a obținut **Premiul George Devine** pentru piesa **Outskirts** iar în 1982 a fost numit **writer in residence** la **Royal Court Theatre**. Pentru scenariul filmului **My Beautiful Laundrette**, din 1984, a primit o nominalizare la **Oscar**. Primul său roman,

The Buddha of Suburbia (Buddha din suburbie, 1990), s-a bucurat de mare succes, fiind tradus în peste 25 de limbi.

Ce înseamnă să fii „aproape englez”? „Aproape indian”? „Aproape matur”? „Aproape îndrăgostit”? Și toate acestea în Londra dezlănțuită a anilor optzeci. Adolescentul Karim încearcă să traseze harta propriei identități explorând cu feroare sexul, teatrul, țara căreia îi aparține doar pe jumătate. Are un tată devenit peste noapte guru: după ce ani de zile a învățat să fie englez, Haroon a obosit, iar acum încearcă – măcar în ochii englezilor – să redevină indian. Sau chinez. Sau budist. Sau înțelept, învățându-i

pe ceilalți că suburbia e o stare de spirit. Karim e indian când vrea și englez când trebuie. Sau invers. Pe deasupra, e adolescent, bisexual, actor în devenire. În pelerinajul lui din suburbii către centru, are întâlniri importante, cea mai șocantă fiind cu tatăl său, supranumit Zeul sau Buddha din suburbie, care după o viață petrecută învățând să fie englez, decide să se transforme într-o caricatură exotica a propriei persoane. *Buddha din suburbie* este un roman dens, plin de vervă, cinematografic. Pe parcursul lui, cititorul se va simți înduișat, spionat, compătimitor, indian, englez și, nu în ultimul rând, convins.

„Sex, droguri și rock'n-roll, prin ochii unui adolescent care își caută adevăratul drum” (*Library Journal*). „O carte proaspătă, anarhică și lipsită de pudibonderii” (*Sunday Times*). „Un roman uluitor, plin de spirit. Un Tom Jones modern.” (*Publishers Weekly*)

Ann Patchett Bel Canto

Traducere din engleză de Florica Sincu

Roman recompensat cu **PEN/Faulkner Award** și **Orange Prize**, finalist al **National Book Critics Circle Award** și **IMPAC Dublin Literary Award**.

Prozatoarea Ann Patchett s-a născut la Los Angeles în 1963. Urmează cursurile **Sarah Lawrence College**, începându-și cariera literară încă din studenție. Înainte de absolvire, prima ei povestire vede lumina tiparului în **Paris Review**. În 1990, Patchett primește o bursă din partea **Fine Arts Work Center** din Provincetown, Massachusetts, care îi permite să-și finalizeze primul roman, **The Patron**

Saint of Liars. În 1993, scriitoarea beneficiază de o bursă din partea **Mary Ingraham Bunting Institute**. Cel de-al doilea roman al ei, **Taft**, este distins în 1994 cu **Janet Heidinger Kafka Prize**, iar al treilea roman, **The Magician's Assistant** (1997), se numără printre finaliștii **Orange Prize**.

Reședința somptuoasă a vicepreședintelui unui stat sud-american găzduiește o petrecere de aniversare în cinstea lui Katsumi Hosokawa, industriaș japonez care ar putea revigora, prin investițiile lui, economia subredă a țării din Lumea a Treia. Cadoul pentru sărbătorit este un recital al divei Roxane Coss, soprana lirică adulată. Vocea ei unică îi va face până și pe cei optsprezece teroriști ascunși în sistemul de ventilație al palatului să încremenească o clipă, vrăjiți, însă până la urmă

misiunea lor reușește: toți invitații la petrecere sunt luați ostatici. Președintele țării, ținta atacului, nu se numără printre ei: declinase invitația pentru a nu pierde serialul TV preferat. Acum, teroriștii trebuie să-și negocieze ieșirea. Însă premisele brutale ale acestei situații nu lasă să se ghidească ce va urma: în timp ce tratativele se prelungesc nedefinit, viața în microcosmosul clădirii ocupate își regăsește echilibrul și liniștea, iar fiecare personaj din cele două tabere își descoperă, în aceste condiții-limită, semenii și adevăratul eu.

„Una dintre cele mai romantice cărți ale ultimilor ani. O povestire captivantă!” (*San Francisco Chronicle*)

„Un imn închinat frumuseții artei și în același timp o subtilă comedie de moravuri.” (*New York Times*)

este supraviețuitor în permanență de Harlan Eiffler, care se îngrijește ca inspirația – a citi nefericirea – să-l urmeze pe băiat pas cu pas. Vine însă momentul când rolurile se schimbă, oglinzile se răstoarnă. „Ceea ce nu te omoară te face să-ți dorești să mori”, spune Vincent, dar într-un roman atât de imprevizibil, care nu exclude definitiv nici o alternativă, rămâne valabil și clasicul „Ceea ce nu te omoară te face mai puternic”.

„Joey Goebel este copilul-minune al literaturii americane contemporane.” (Ed McClaughan)

„O povestire surprinzătoare, amuzantă, cu răsturnări imprevizibile de situație. Goebel știe să-și provoace cititorii la fiecare pagină.” (*Library Journal*)

Joey Goebel Torturați-l pe artist!

Traducere din engleză de Irina Horea

Roman publicat în peste 10 țări, nominalizat la **Dylan Thomas Prize** (2006) și câștigător al **Kentucky Literary Award** (2004).

Joey Goebel s-a născut în 1980 în Henderson, Kentucky. Și-a făcut studiile de literatură engleză la **Brescia University**, în același stat. În adolescență a fost solistul trupei punk **The Mullets** și al formației **Novembrists**, apoi scenarist și cronicar muzical. Primul său roman, **Anomalii (The Anomalies)**, a apărut în 2003, urmat de **Torturați-l pe artist! (Torture the Artist)** în 2004.

Cum recunoști pe stradă un artist? Știm cu toții, de la romantici citire, că geniul trebuie să fie, în scurta lui trecere prin lume, palid, abstras, solitar și apocaliptic. Cum se împacă însă acest stereotip al artistului creator cu consumerismul, în care arta înseamnă divertisment? Un mogul media american încearcă să găsească ecuația salvatoare: își construiește propria pepinieră de tinere talente, școala denumită **Noua Renaștere**, în care cultivă geniul după vechea formulă – arta se naște din suferință. Vincent Spinetti, cel mai talentat elev al școlii,

MALTA

€ 188 = AVION + CAZARE

Intercontinental

de la **539€**
avion + cazare
cu mic dejun bufet

Solana

de la **317€**
avion + cazare
cu mic dejun bufet

Bella Vista

de la **306€**
avion + cazare
cu demipensiune

Vivaldi

de la **396€**
avion + cazare
cu mic dejun bufet

cupon
REDUCERE

Croaziera
gratuita

Pentru prezentarea la înscriere cu
revista ce conține acest cupon

Detalii pe:

www.besttourism.ro/cupoanereduceri

Turul Siciliei **120€**

Este o excursie de 1 zi cu catamaran de mare
viteza. Calatoria intre Malta si Sicilia dureaza 90 min.
In cadrul acestei excursii se viziteaza 2 dintre
cele mai frumoase puncte ale insulei:
Vulcanul Etna si Taormina.

Vara 2007

Malta Travel - str. Pitar Mos nr. 29, et. 1, ap. 23, interfon 23C, sector 1, Bucuresti,
Cod fiscal: RO11702426 Reg. Com.: J40/3806/1999;
Capital social: 20.000 RON; Tel/Fax: 0040-21-318.59.92/318.59.93;
Mobil: 0722-62.69.03; E-mail: malta1td@malta.ro; www.malta.ro

Plagiatul

O carte semnată de Camilla Baresani, apărută la Editura Nemira

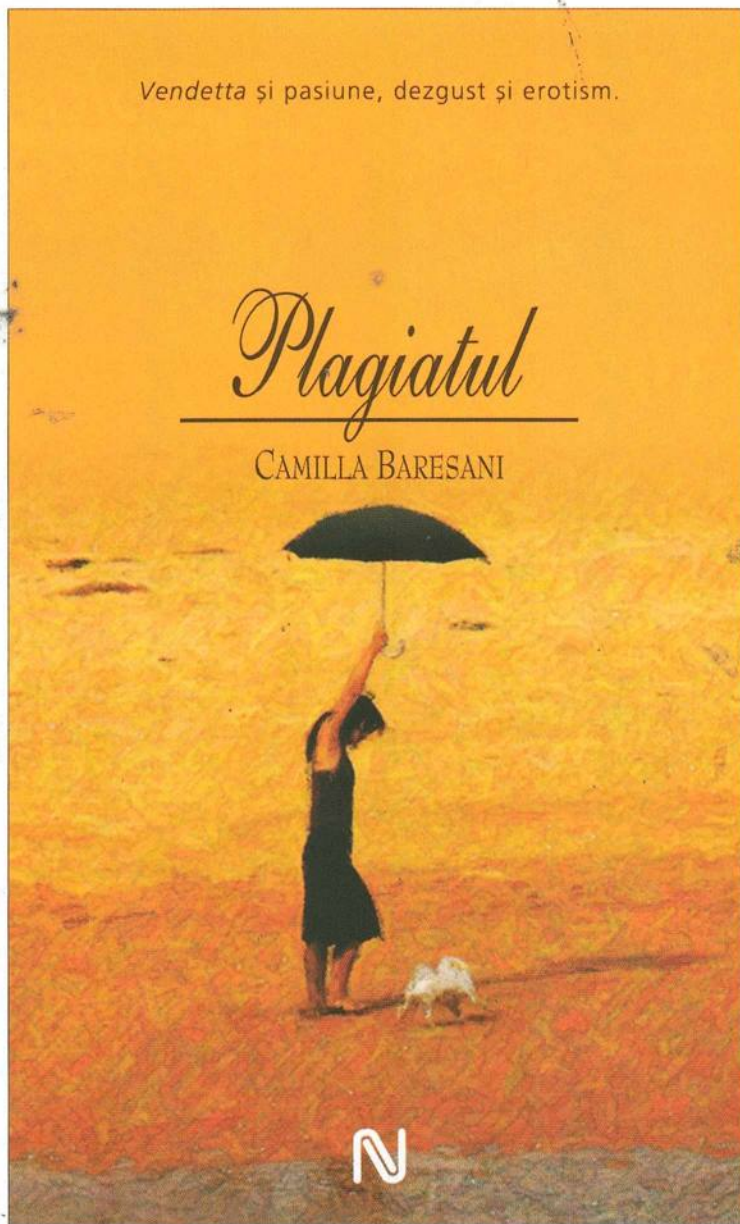
Clara e o tânără atrăgătoare, cu un soț respectabil și o poziție socială sigură. O viață de invidiat, dacă n-ar fi însoțită de un talent particular: Clara are un spirit de observație ieșit din comun, identificând implacabil aspectele caduce, șubrede și ticăloase ale vieții de zi cu zi. Acesta este motivul pentru care se hotărăște să scrie un roman, *Architettare*, povestea mării și decăderii unui industriaș patetic și fanfaron, sentimental dar berbant, din Italia anilor '70-'90. După un timp, Clara descoperă că romanul său a fost publicat de altcineva – nu are dubii: intriga, personajele, stilul sunt aceleași, plagiatorul schimbând din carte doar atât cât să descurajeze orice acțiune în instanță. Dar o femeie ca ea – o vulpe, iar o vulpe nu e altceva decât un lup care face daruri – se va răzbuna, dar nu așa cum ar face oricare alta. Ea e o femeie seducătoare, iar plagiatorul, Marco Minghetti, e un bărbat trecut de prima tinerețe, cu obraji căzuți, cu gura „nefericită din cauza concubinajului cu niște dinți diformi”, cu picioare urâte și cu mania de a fuma țigări puturoase. Cum ar putea rezista un asemenea personaj avansurilor pe care i le face Carla, deghizată într-o admiratoare frumoasă, rafinată și fără prejudecăți?

„Trebuie s-o spun: eram mai degrabă naivă, atunci. Îmi imaginam că unul care fură sau plagiază – ceea ce, în definitiv, e același lucru – se căiește atât de tare pentru gestul său, încât nu poate uita în veci numele celui pe care l-a jefuit. Astăzi, în schimb, știu că lucrurile funcționează întotdeauna la fel:

Vendetta și pasiune, dezgust și erotism.

Plagiatul

CAMILLA BARESANI

până și etica se reduce la o chestiune de marketing. Dacă ai un nume celebru, dacă brandul tău e cunoscut, cel care te întâlnește, seduce, ucide sau tâlhărește își va aminti de tine. Dar dacă nu ești deloc faimos și nici n-ai speranțe să devii, vei cădea în uitare, clasat asemenea nenumăraților iluștri necunoscuți, care-ți seamănă.”

„Cu *Plagiatul*, Camilla Baresani oferă un roman de debut strălucitor, de o malițiozitate rafinată și un

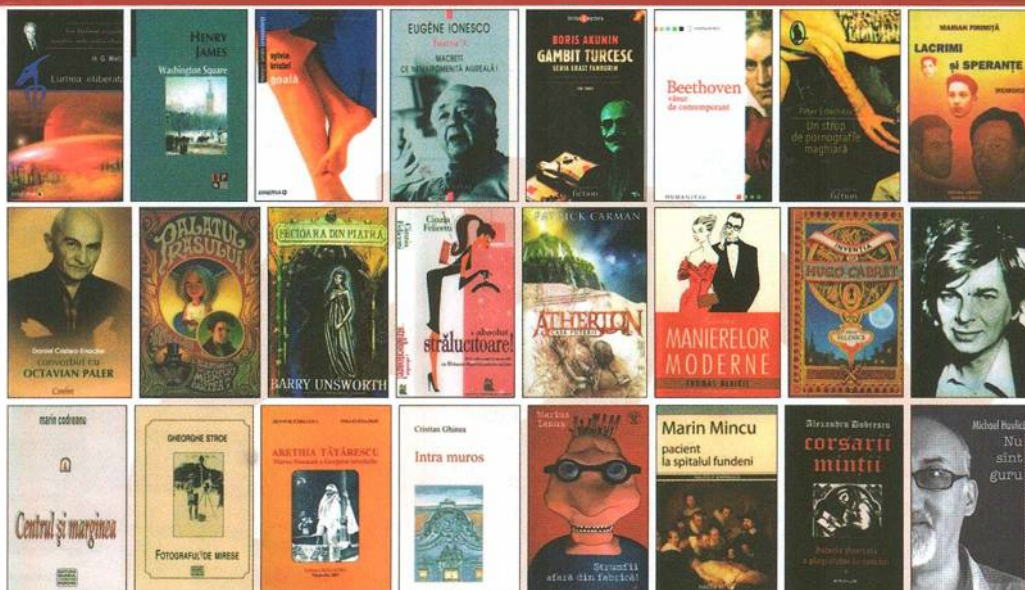
Camilla Baresani (n. 1961, Brescia) este un nume în ascensiune în literatura italiană contemporană. A debutat cu romanul *Plagiatul* în anul 2000. Au urmat *Sbadamente ho fatto l'amore* (2002), *Imperfecțiunile iubirii* (*L'imperfezione dell'amore*, 2005, în pregătire la Editura Nemira) și *TIC. Tipi italiani contemporanei* (un volum de 11 povestiri, adnotate de sociologul Renato Mannheimer). Scrie pentru *Il Sole 24 Ore*, *Corriere della Sera Magazine* și *Vanity Fair*.

glamour pervers. Este asemenea unui labirint de oglinzi în care ne recunoaștem, chiar dacă deformați, oriunde ne-am întoarce privirea – în protagoniști dar și în figuranți, în victime dar și în călăi, în cel ce conduce dansul dar și în cel care crede că-l conduce, în amănuntele peste care se trece ușor cu vederea dar și în adevărurile fundamentale.” (*Corriere della Sera Magazine*)

Oglinda cărților

MINERVA: **H. G. Wells, *Lumea eliberată***. O poveste a omenirii. Cartea, în traducerea lui Mircea Oprea, apare într-o colecție prestigioasă – coordonată de minunata doamnă Ana D. Muntean – în care Ion Hobana prezintă măiestria anticipației clasice. Wells, venerabilul, nu e numai pentru copii sau pentru moșulici împătimiti de SF, e pentru toate vârstele. O delectare și o încântare continuă. **Henry James, *Washington Square***. Flegmatic. Aristocrat. Desigur, cu filing britanic 100%. Naratiune laconică. Personaje care se chinuie să iasă din corsetul rigid al epocii, care își devansează vremurile. O poveste scrisă impecabil, garantată 100%. **Sylvia Kristel, *Goală***. Roman autobiografic. Colecția *Memorii/Jurnal/Correspondență*. Ce femeie cu scaun la cap n-a visat, măcar o dată, să joace în rolul *Emanuelle*? (Că bărbații cred că au visat sau au jucat cel puțin o dată în filmul ăsta!) O provocare pentru senzualitatea oricărei femei. În traducerea Aureliei Ulici. Și până unde merge cenzura? Dar gustul pentru exces? Poți să fii atrăgătoare și fără film? Orice e posibil, mai ales după ce ai citit Alina Reyes, tot din literatura franceză. Nici să mai găsești cocaină în găurile pariziene nu te mai șochează. Un soi de Claudia Golea pe care așa o merită literele franceze... **HUMANITAS: Eugène Ionesco, *Macbeth. Ce nemaipomenită aiureală!*** În primul rând, lectură obligatorie. De ce? Numai pentru că Eugen Ionescu nostru a crescut pe tarlaa literaturii române, ca un crater? Dacă unii voiau să argumenteze descendența imediată a francezului Ionesco, din Caragiale și Urmuz, poate că s-ar fi convenit să ia în calcul și acest *Macbeth* care sună cam de Dâmbovița. **Boris Akunin, *Gambit turcesc. Seria Erast Fandorin, Colecția Thriller & Mystery***. Cum ar fi arătat thrillerul (iaca na, termen anglo-saxon!) dacă era aclimatizat la pestrița lume levantină? Adicăte, thrillerul e posibil și în Balcani? În cea mai neaoșă variantă rusească, gata de înghițit cu caviar. **Beethoven văzut de contemporani, Colecția Contrapunct**. Ce s-ar fi întâmplat dacă am fi fost contemporani cu Beethoven? Cum l-am fi văzut? Cum ni s-ar fi părut omul care îmbracă această cămașă a genului? Cum era camera lui? Unde își petrecea vacanțele? Cum era în vizită la Beethoven acasă? Un Beethoven văzut dintr-o multitudine de unghiuri contemporane. **Peter Esterhazy, *Un strop de pornografie maghiară, Colecția Fiction***. Prin anii 1977 noaptea, citeam, cu infinite delicii, *Memoriile unui celibatar*, carte a românului-ungur Deak Tamas. Și nu era vorba despre... pornografie, ci despre cuceririle savuroase ale unui bărbat solitar. Cartea lui Peter Esterhazy mi-a amintit de acea lectură îngropată în memorie. V-o recomand. Se citește ușor. **CRONOS: Marian Firimă, *Lacrimi și speranțe. Memorii***. Numai dacă apuci să citești că Marian Firimă a transportat, în 1989, revoluționarii răniți la spitale – și îți dai seama că personajul din fața ta, acum sub formă de carte, are o biografie îndeajuns de interesantă pentru a te determina să îi citești memoriile. **CORINT: Daniel Cristea-Enache, *Convorbiri cu Octavian Paler***. Care din doi să fie cel mai conservator și mai reacționar? Octavian Paler era, desigur, cabotin, când se autointitula „astfel”. Cartea este, însă, o carte de referință. Un ultim document al ultimului Paler. **Jon Berkeley, *Palatul Râsului. Aventurile lui Miercuri, Cartea nr. 1***. Mi-am băgat nasul în această carte pentru copii și așa am aflat că Miercuri, protagonistul cărții, e tot un copil. Am făcut cunoștință cu Roșcovanul și, pe urmă, ce să fac? M-am dus ca să redescopăr lumea... **GRUPUL CORINT, ED. LEDA: Barry Unsworth, *Fecioara din piatră***. Un autor britanic, dotat cu premii și nominalizări copioase, cronici elogioase și care, în veritabilă vocație prolifică, semnează nu mai puțin de 15 romane pe parcursul ultimelor decenii. De ce să mint, nu îl știam... **Cinzia Felicetti, *Absolut strălucitoare***. A te îmbrăca e sinonim cu a te săruta, cam asta ne spune Cinzia. Și are dreptate, de fiecare dată trebuie să ne căutăm modul de a săruta, sărutul. Iar hainele, hm, hainele, sunt un mod de a săruta estetic... **Patrick Carman, *Atherton, Casa Puterii***. Din serie, vezi www.athertonseries.com. Dacă mai sunteți la vârsta basmelor, dacă mai aveți nevoie

urgentă de un prieten nou de joacă, atunci această carte este ceea ce, încă, vă trebuie. **Thomas Blaikie, *Ghidul manierelor moderne***. Până la urmă e o chestie de identitate: ia spune-ne cum ești tu însuși... **Brian Selznick, *Invenția lui Hugo Cabret***. Am să recurg, și de această dată, la expertiza fiului meu, pentru că e vorba de o carte pentru copii. Care, aflu de la el, te imersează în lumea Parisului, unde primești jobul de a fi „orfan, ceasornicar și hoț de nevoie”. Primești provocarea? **EDITURA MUZEUL LITERATURII ROMÂNE: Nichita Stănescu: *Opera Magna 3, 4, 5***. După ce am prezentat primele două volume, le aducem în fața publicului pe următoarele trei, încredințați că Alexandru Condeescu face un lucru monumental cu această prezentare exhaustivă Nichita. Fără exagerare, este acea exegeză pe care Stănescu, asemeni lui Eminescu, Barbu sau Bacovia, o merita din plin. **Marin Codreanu, *Centrul și marginea***. După ce o asemenea temă a făcut furor în literatura franceză, iată că lucrul se întâmplă și în literatura noastră. Marin Codreanu are instinct critic și simț estetic, iar demersul său reconsideră literatura noastră. Și dacă marginea e chiar centrul? **Gheorghe Stroe, *Fotografii de mirese***. Un alt prozator de câmpie, cu simț critic și autocritic, care s-a stabilit în Buzău, de unde scrie, cu tenacitate moale și îndăjire de catifea. **MĂIASTRA: Zenovie Cârlegea, *Zoia Elena Deju. Arethia Tătărescu, marea doamnă a Gorjului interbelic***. O carte despre familia Tătărescu nu poate fi decât incitantă și binevenită. Ea se înscrie în seria de biografii absolut necesare apărute de câțiva ani încoace, de când tradiția nobletei a ajuns să fie, cât de cât, redescoperită. **ANTHROPOS: Cristian Ghinea, *Intra muros***. O voce care s-a făcut auzită de, doar, câțiva ani, dar care merită să răsună în cetate – și pe care eu, unul, o urmăresc cu atenție. **CARTEA ROMÂNEASCĂ: Marius Ianuș, *Ștrumfii afară din fabrică***. Un potențial cap de afiș al generației 2000, tempestiv, gata să dărâme toate paharele de pe masa poeziei, oricând, cu un gest de refuz, de protest dus până la capăt. Deși s-a mai „liniștit”, tempesta lirică a douămiiștilor e în stare, oricând, să-și ducă gestul de protest până la capăt. **PARALELA 45: Marin Mincu, *Pacient la Spitalul Fundeni***. For the real reality-show: Marin Mincu, unul dintre cei mai importanți critici români de astăzi, țanțoș, ciufut (uneori), incomod, chiar a fost la Spitalul Fundeni. Și a fost chiar pacient. Pe viață și pe moarte, ca oricare pacient. Ce a ieșit, puteți vedea în volumul său de poeme. **EMPLIS: Alexandru Dobrescu, *Corșarii minții, Istoria plagiatului la români***. Îl știu pe Alex. Dobrescu din 1983, anul debutului meu (major) în reviste, dar, poate, generațiile mai noi îl cunosc mai puțin, asta dacă nu i-au citit celebrele *Foiletoane*. Unul dintre criticii cei mai bricuiți la minte. Iar lucrarea, un unicat, un deliciu! Spirit acid, nu glumă... **TRITONIC: Michael Hăulică, *Nu sunt guru*** Da' ce, io sunt? Nu credeam să mă împrietenesc cu Michael Hăulică, mai ales după ce ne per-persifla, pe mine și pe Alex. Ștefănescu. Și, acum, lăsând gluma la o parte, declar că, până la urmă, cel mai bine m-am împrietenit cu Michael Hăulică scriitorul dintre copertile acestei cărți despre scris, cu scriitori, cu F&SF...

(Mihail Gălățanu)

Cititorii ne scriu

Dragi domni,

Am rugămintea să faceți ceva cu bătaia de joc din țara asta. În voi am toată baza pentru că voi, presa, ați rămas singurii care spuneți lucrurilor pe nume. Mă numesc Mirela Gheorghe și am o problemă care îmi toacă nervii de fiecare dată când fac greșeala să-mi iau bilet de avion la „renumi-

ta” companie Wizz Air. Nu există dată să nu aibă întârziere, să nu se audă că nu știu ce au la avion, că nu știu din ce motive operaționale nu pot decola la timp. O am pe mama

mea la Otopeni de patru ore așteptând înnebunită să ia cursa de Londra care bineînțeles are iarăși întârziere de o oră și jumătate/două ore. Eu nu sunt din București, iar ea este o femeie în vârstă care nu suportă foarte bine genul acesta de vesti și nici condițiile de călătorie, dar n-am avut ce face. Pe acești domni de la Wizz Air nu-i amendează nimeni, nu vede nimeni ce bătaie de joc este? Se întâmplă oare și-n alte țări la fel de frecvent ca la noi?

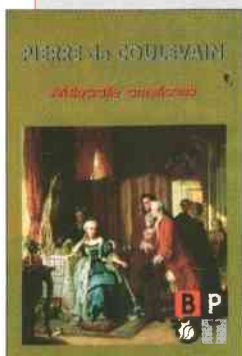
Cu stimă,
Mirela Gheorghe

Aristocrație americană

Editura MINERVA, în celebra colecție BPT (Biblioteca pentru toți), a scos de curând cartea unui autor din Hexagon, premiată cu Marele Premiu al Academiei Franceze. Este vorba de volumul *Aristocrație americană*. (O altă carte a sa, *Triumful Evei*, a mai luat același prestigios premiu.) Este vorba de Pierre de Coulevain.

Romanul se grefează pe insațiabila temă a eternului feminin. Sub ticlulit pseudonim Pierre se ascunde, de fapt, Augustine, o scriitoare. Cartea a făcut carieră, apărând, numai la Paris, în peste 60 de ediții. E un fel de „Roșu și negru”, altfel, pe muchia subțire dintre dragoste și clase sociale, dintre patimă și vocea rațiunii.

(M. Gălățanu)

BIG BANG!

Într-o ținută de excepție, ne-a parvenit la redacție o lucrare despre *ISTORIA COMPLETĂ A UNIVERSULUI*.

Brian May, Patrick Moore și Chris Lintott au elaborat o sinteză a ceea ce știm noi, până acum, despre primul moment al Universului, care a apărut, în varianta românească, la Editura RAO. Planșe color, o organizare ingenioasă, pe capitole, a materiei, iată secretul unei rețete care încearcă să facă abordabil un subiect extrem de dificil. (M.G.)

A cincea ediție Stufstock

Stufstock 5-Greenfest se întoarce între 16 și 19 august pe scena de la Marina Park din Vama Veche. Vor cânta peste 20 de trupe în premieră și 13 trupe din alte țări.

Organizatorii au dedicat prima zi rock-ului mai dur, iar celelalte două rock-ului alternativ. În premieră absolută pentru festivalul din Vama Veche au fost invitate două importante trupe rock din SUA: *Bloodhound Gang* și *The Dandy Warhols*. Seara de duminică, 19 august, va fi cea mai bogată în genuri: funk, folk, jazz. Atunci vor urca pe scenă, tot în premieră, trupe din SUA: *Tuba Project* și *Defunkt*. Pe scena festivalului vor urca trupele *Zdob și Zdob*, *Phoenix*, *Luna Amară*, *E.M.I.L.* și *Timpuri Noi*. Prețul unui abonament este de 80 de lei, iar costul biletelor pentru fiecare seară variază între 20 și 50 de lei.

Încă o medalie de aur pentru România la Cannes

Anul acesta românii par să fi cucerit Cannes-ul definitiv. După ce Cristian Mungiu a câștigat prestigiosul *Palme d'Or* pentru regie, iar agenția de publicitate *Tempo Advertising* a obținut aurul pentru cea mai bună agenție de PR, sculptorița româncă Ana Rus a adăugat încă o medalie de aur României. La cea de-a IX-a ediție a *Salonului Internațional de Pictură, Sculptură, Grafică și Arte Decorative*, desfășurată pe Coasta de Azur, Ana Rus a reprezentat România la secțiunea sculptură alături de 128 de artiști din 28 de țări prezenți la eveniment cu 600 de lucrări. Artista s-a prezentat cu două lucrări intitulate *Geneze* – una reprezentând un copil ieșit din ou, cealaltă un ou din petice de tablă de aramă. În urma obținerii prestigiosului premiu, Ana Rus a fost invitată – în tradiția municipalității Cannes – să doneze orașului Cannes o lucrare de artă care să amintească de cea de-a IX-a ediție a Salonului. „Fiindcă anul acesta e anul Brâncuși, m-am gândit să donez portretul lui Brâncuși din gips patinat, lucrare cu care am participat la *Săptămâna francofoniei* de la Budapesta, anul acesta.”

Atelierul de creație Lenor Elegant Feel

Cu prilejul lansării noului *Lenor Elegant Feel*, de la Howard Johnson, jurnaliștii au fost invitați să participe la un atelier de creație de parfumuri onorat de prezența doamnei Carole Andre – expert parfumer al celebrului Institut pentru Parfumuri Grasse, din Franța. Organizați în echipe, au avut la dispoziție note de mandarin, mosc alb și fragi – esențe de bază prezente și în *Lenor Elegant Feel* – pentru a găsi o combinație cât mai originală de parfum.

Provocarea acestui atelier de creație a constat, de asemenea, și în propunerea unui nume, a unui slogan și a unei vedete care ar fi putut da imaginea parfumului creat de fiecare echipă. Printre parfumurile cele mai interesante s-au numărat *Summer Night Fever* cu sloganul *Feeling sensation*, *White nights* – *White nights for me*, *a sensual memory for you*, *Summer Spirit* – *Proaspăt ca o noapte de vară*. Monica Bârlădeanu, Mihaela Rădulescu, Elena Gheorghe, Albertina au fost doar câteva dintre vedetele alese să reprezinte parfumurile create în cadrul atelierului *Lenor Elegant Feel*.

Atenție la neatenția copilului dumneavoastră!

La București a avut loc primul Congres Național de Psihiatrie a Copilului și Adolescentului. Era nevoie de așa ceva? Da, au spus medicii de la Asociația Română de Psihiatrie a Copilului și Adolescentului, Liga Română pentru Sănătate Mintală alături de spitale și alte asociații de profil din țară. Studiile constată o creștere alarmantă a unor afecțiuni precum **ADHD** (tulburări de atenție și concentrare, hiperactivitate), simptomatologia de spectru autist în lume, în rândul copiilor. Cunoașterea acestor stări, în primul rând de către părinți și familie, este de foarte mare importanță în prevenirea și intervenția în asemenea cazuri.

Devierea comportamentală, abandonul școlar, consumurile de droguri, depresiile micuților finalizate tragic prin suicid – toate aceste tare reprotoate copiilor și adolescenților au, din păcate, rădăcinile în copilărie, chiar în perioada prenatală. Evoluția mentală a bebelușului este determinată de o serie de factori despre care mulți părinți, inclusiv unii medici de familie, nu știu mai nimic. Congresul Național de Psihiatrie a Copilului și Adolescentului, prin vocea dlui prof. dr. Mircea Tiberiu, președintele Societății Naționale de Neurologie și Psihiatrie a Copilului și Adolescentului din România, sau a dnei Bogdana Tudorache, președintele Ligii Române pentru Sănătate Mintală, a încercat să informeze medicii de familie, părinții, profesorii și persoanele care au în îngrijire copii asupra problemelor de sănătate mentală la cei mici. **ADHD** este o tulburare de comportament care se manifestă prin deficit de atenție, dificultăți în desfășurarea unei sarcini și impulsivitate a copilului, probleme care mai târziu se traduc prin depresii, dificultăți de păstrare a locului de muncă, divorțuri, tabagism, alcoolism, abuz de droguri, infracționalitate. Diagnosticarea la timp și recurgerea la psiholog ori psihiatru nu trebuie să reprezinte o stigmatizare ci o mână de ajutor dată copilului și familiei acestuia. Acum există zece centre comunitare de sănătate mintală care pot ajuta familiile și copiii cu probleme, anul acesta se vor

Un procent de 5% dintre copiii cu vârstă școlară prezintă tulburări comportamentale specifice ADHD în lume. Afecțiunea debutează în copilărie, la 40% dintre adulți dispare, în timp ce la restul de 60% continuă să se manifeste și în perioada de maturitate.

mai deschide 35 și se speră ca până în 2010 să existe 115 de astfel de centre în toată țara. Printre factorii de risc în cazul **ADHD** se numără: **alimentele** pline de E-uri pe care mama le ingerează pe perioada sarcinii și care afectează dezvoltarea neurobiologică a micuțului încă din perioada intrauterină, **stresul** mamei pe toată perioada gravidității, apoi, o etapă extrem de sensibilă este cea între zero și trei ani. „Felul în care se dezvoltă copilul în această perioadă rămâne neschimbat pe parcursul întregii sale vieți. De aceea noi am susținut întotdeauna proiectul cu îngrijirea copilului de către mamă acasă cel puțin în primii trei ani de viață. S-a

demonstrat că tatăl e și el extrem de important, practic e un fel de instrument similar cu foarfeca de la vița-de-vie, taie și ajustează acolo unde e nevoie. Sintagme de genul *Îmi cresc singură copilul!* reprezintă de fapt un mod de a te opune unei legi naturale în dezvoltarea copilului. În primii trei ani de viață, creierul își formează scheme metacognitive. Părinții trebuie să știe că **orice copil are probleme!** Și copiii fac depresii primăvara și toamna, și copiii au supărări despre care e absolut esențial să afli la timp. De aceea precocitatea intervenției începe în familie. Este necesar ca un copil să aibă o dezvoltare normală în primii trei ani de viață. Altfel, la trei ani apar **crizele de afect** – copilul dă cu picioarele în mamă, bunică etc. De ce se întâmplă așa ceva? Fiindcă există un deficit educațional, părinții cedează la un pupic și sunt dispuși să admită toate poftele odraslei pe motiv că e mic, lasă că învață când o fi mare. Total fals! Antrenarea neuronilor, încercarea de a face un program copilului, evident, fără aberații, responsabilizarea copilului îi scutesc pe părinți în a avea necazuri mai târziu, în adolescență, când adesea nu se mai poate face nimic”, a explicat medicul Mircea Tiberiu. Vârsta cuprinsă între zero și trei ani nu reprezintă o perioadă critică în dezvoltarea doar unei afecțiuni ca **ADHD** ci și pentru apariția unei tulburări de spectru autist. Autismul e o tulburare a creierului care interferează cu abilitatea de a comunica și de a relaționa cu cei din jur. Autismul este o afecțiune congenitală, este prezentă din naștere, nu se dezvoltă în timp. Mama își poate da seama de aceste probleme încă din perioada când bebelușul are între zero și trei luni. Cum? „Copilul evită privirea ochi în ochi. Nu răspunde la jocul simplu de genul cucu-bau, există așadar o lipsă de empatie. Diagnosticarea la timp și un tratament adecvat duc la mărirea capacității viitorului adult cu probleme de autism de a trăi independent de cei din jur”, a mai spus Mircea Tiberiu.

text: **Alice-Claudia Gherman**

Așa cum v-am anunțat, **Laropharm** a lansat pe piață două linii importante de produse, **Linea Sana** și **Linea Vita**. **Ginkgo Biloba** este un remediu natural, supliment alimentar care încetinește procesul de îmbătrânire. **Spirulina** este recomandată în efortul intelectual și supra-solicitarea sistemului nervos central. **Bilaforte** este un produs folosit în afecțiunile bilei. **3Digest** este echivalentul **trifermentului** conținând pancreatină. **Tusogal** curăță sângele și este indicat în bronșite, **Vitamisol** permite aportul de vitamine și calciu pentru menținerea tonusului.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:
SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 24.09.2007
Premiile, conștând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

Concurs
Laropharm

Puma

Pentru Ea
Tricou **Preț 90 lei**
Pentru El
Tricou **Preț 90 lei**
Tricou **Preț 60 lei**

Pentru Ea
Puma spray 150 ml **Preț 38,33 lei**
Puma apă de toaletă 50 ml **Preț 106,67 lei**
Pentru El
Puma apă de toaletă 50 ml **Preț 74,38 lei**

The Body Shop

Ruj – Lips Precious Rouge **Preț 54 lei**
Fard de față – Face Brilliance Powder **Preț 79 lei**
Fard de ochi – Eyes Shimmer Smudgers **Preț 40 lei**
Face Shimmer Squares **Preț 79 lei**

Toate loțiunile (cu aloe vera, căpșuni etc.) au același **Preț 41 lei**

**Câștigătorii
concursurilor
din Flacăra
nr. 7/2007:**

La Scaletta
Iordache Dumitru
București

Europa Travel
Șoica Viorica
Iaj

Laropharm
Negruți-Fekete
Rodica
Iq. Mureș
Gheorghe Gica
București

Tritonic
Mihalache Ileana
București
Popa Angela
București

Astor

Longer & Stronger este noua generație de lacuri de unghii de la Astor. Cu formula sa inovatoare, Astor *Longer & Stronger* este acum și mai rezistent. Folosind un polimer Lycra, Astor a reușit să aducă tehnologia de partea sa și să creeze un produs care să reziste până la șapte zile. Vă puteți bucura de o îmbinare perfectă între lac și suprafața unghiei, fără teamă ca stratul aplicat să se exfolieze, datorită unei rețele moleculare bazate pe polimeri care netezește suprafața unghiei și îi dă un luciu intens. Vă puteți bucura și dumneavoastră de frumusețea și rezistența gamei de lacuri Astor *Longer & Stronger*, dacă răspundeți corect la întrebarea:

Ce determină rezistența de până la șapte zile a noii generații de lacuri de unghii **Astor?**

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:
SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București
până la data de 24.09.2007

Trei premii constând în câte două lacuri de unghii Astor *Longer & Stronger*.

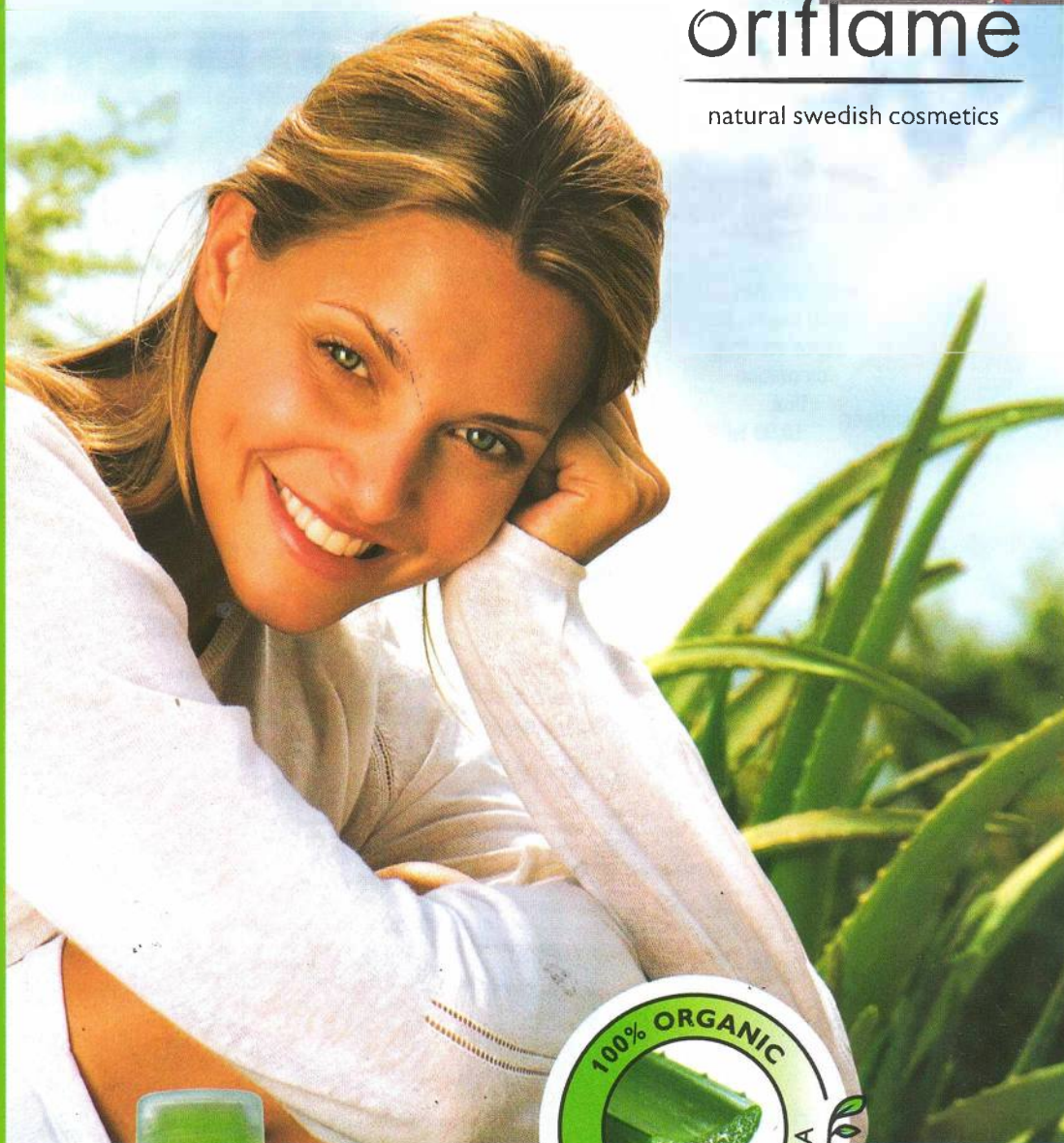

Concurs
Astor

Planta de aloe vera este cunoscută pentru proprietățile sale **calmante**. Cercetătorii de la Oriflame au captat aceste proprietăți în produsele din gama Aloe Vera pentru îngrijirea tenului sensibil. Extractul care stă la baza acestora provine din plante cultivate în mod **ecologic** și culese manual, toate beneficiile sale curative fiindu-i păstrate nealterate.

Tenul sensibil este **calmat** și **hidratat**, frumusețea și sănătatea fiindu-i menținute.

Astfel, prin produsele din gama Aloe Vera de la Oriflame, puterea calmantă a plantei de aloe vine, direct de la **natură**, în întâmpinarea nevoilor specifice ale tenului sensibil.

① Aloe Vera Soothing Lip Balm

Balsam calmant pentru buze

Balsam pentru buze, cu FPS 8 și extract natural de aloe vera. Hidratează și previne crăparea buzelor. Poate fi purtat singur sau sub ruj. Testat dermatologic. 4.5 g

② Aloe Vera Soothing Face Cream

Cremă calmantă

Hidratant calmant cu extract natural din aloe vera. Menține tenul catifelat și suplu și ajută la calmarea pielii iritate. Conține filtre UV pentru protejarea tenului față de efectele razelor solare pe durata întregului an. Testată dermatologic. 75 ml

③ Aloe Vera Soothing Eye Gel

Gel calmant pentru ochi

Gel calmant pentru ochi cu extract natural din aloe vera. Hidratează și îndalțăură semnele de oboseală. Testat dermatologic. 15 ml

④ Aloe Vera Soothing Face Wash

Cremă pentru spălarea tenului

Cremă delicată pentru spălarea tenului, cu extract natural din aloe vera. Se spumează, pentru a îndalțăură impuritățile, iar pielea este înprospătată și calmată. Nu conține săpun. Testată dermatologic. 150 ml

Peggy Sage

Colecția de rujuri
Orange de la
Peggy Sage
conține 12 nuanțe
Preț 27,47 lei

Decor înfrunzit
pentru unghii, în
șapte variante
cromatice
**Preț
10,99 lei**

Fard cremă în două
variante cromatice,
cafeniu-bronz
și fresh-rose.
Preț 39,56 lei

Peggy
Sage
PARIS

La strada deco

Farfurie
**Preț
86 lei/bucata –
din porțelan**

Farfurie 27 cm
Preț 47 lei,
Farfurie 22 cm
Preț 29 lei,
boluri conice 12 cm
Preț 31 lei

Căniță
și farfurioară
**Preț
65 lei**

Preț 42 lei/bucată

horoscop

Cristina Vanea

Caracteristicile lunilor august și septembrie

La începutul intervalului interesul pentru activitățile de divertisment vor fi mari. Comunicarea cu cei din jur nu va fi foarte eficientă. Conjunctura astrală va determina o accentuare a interesului pentru chestiunile legate de serviciu. Problemele legate de sănătate ar trebui tratate cu toată seriozitatea.

Berbec (21.03. - 20.04)

Interesul pentru divertisment va fi mare în această perioadă. Este posibil să apară unele schimbări de program, dar acestea nu vă vor deranja cătuși de puțin. La serviciu nu veți avea timp să vă plictisiți. Veți avea de semnat acte, de obținut aprobări. Va fi obositor, dar veți avea și satisfacții.

Taur (21.04. - 20.05)

Din punct de vedere mintal funcționați la limita superioară, ceea ce vă permite să vă implicați în activități cât mai diverse. Activitățile sociale vă vor da ocazia să vă relaxați, dar și să vă lărgiți cercul de prieteni. Starea de agitație ce vă va caracteriza în această perioadă poate determina apariția unor neînțelegeri cu familia.

Gemeni (21.05. - 21.06)

Veți avea cheltuieli destul de mari, dar se pare că vă veți descurca rezonabil. Situația sentimentală are șanse reale de a se ameliora, ceea ce vă va îmbunătăți considerabil starea de spirit. Pe acasă va fi mare agitație; n-ar fi exclus ca propria impulsivitate să genereze discuții aprinse cu cei din familie.

Rac (22.06. - 22.07)

Chestiunile materiale vor fi prioritare pentru dv. în perioada care urmează. Vor fi și cheltuieli, dar și realizări în același timp. Problemele cu care v-ați confruntat până acum în acest domeniu se vor rezolva în a doua jumătate a intervalului. Serviciul vă va permite să vă canalizați energia spre activități care vă vor face plăcere.

Leu (23.07. - 23.08)

Popularitatea dv. crește simțitor mai ales în rândul persoanelor de sex opus; nu vor lipsi ocaziile de a face o cucerire, dar și de a vă consolida relația cu partenerul. În schimb, impulsivitatea de care dați dovadă v-ar putea aduce și evenimente mai puțin plăcute. În a doua jumătate a intervalului ar fi bine să fiți mai atent la cheltuieli.

Fecioară (24.08. - 22.09)

Starea dv. generală v-ar putea crea unele probleme, dar spre sfârșitul intervalului situația se va îmbunătăți. Oricum, traversați o perioadă agitată, în care există riscul să vă implicați în tot felul de controverse obositoare. În plan sentimental ați putea avea o mică realizare.

Balanță (23.09. - 23.10)

Șansa va fi de partea dv. în prima jumătate a intervalului, așa că ați putea să profitați pentru a vă implica în punerea în practică a proiectelor pe care vi le-ați făcut în ultimul timp. În ceea ce privește sănătatea, ar fi bine să o tratați cu toată atenția mai ales în a doua jumătate a intervalului.

Scorpion (24.10. - 22.11)

Mai ales la începutul intervalului veți avea tendința de a vă impune cu tot dinadinsul punctele de vedere, ceea ce ar putea determina apariția unor tensiuni în relația cu cei din jur. În schimb, călătoriile vă vor avantaja, indiferent că este vorba de afaceri sau divertisment. De asemenea, și activitățile intelectuale v-ar putea aduce bucurii.

Săgetător (23.11. - 21.12)

Relația cu prietenii vă va aduce satisfacții în această perioadă, mai ales la începutul ei. La serviciu va fi mult de lucru, dar veți reuși să faceți față cu bine. Doar spre sfârșitul intervalului există riscul unor neînțelegeri cu superiorii ierarhici. Evitați să dați curs impulsivității!

Capricorn (22.12. - 20.01)

Situația financiară vă va da în continuare bătaie de cap, dar până la sfârșitul intervalului veți reuși să găsiți soluții eficiente pentru a vă redresa. Pe parcursul lunii august călătoriile se vor dovedi deosebit de avantajoase. Spre sfârșitul intervalului starea psihică nu va fi dintre cele mai bune.

Vărsător (21.01. - 18.02)

Mai ales la începutul intervalului nu veți reuși să vă orientați energia spre un scop concret, ceea ce vă va accentua starea de neliniște ce vă caracterizează în ultimul timp. Relația cu partenerul de viață va fi cam agitată pe parcursul lunii august. Spre sfârșitul perioadei cheltuielile vor crește considerabil.

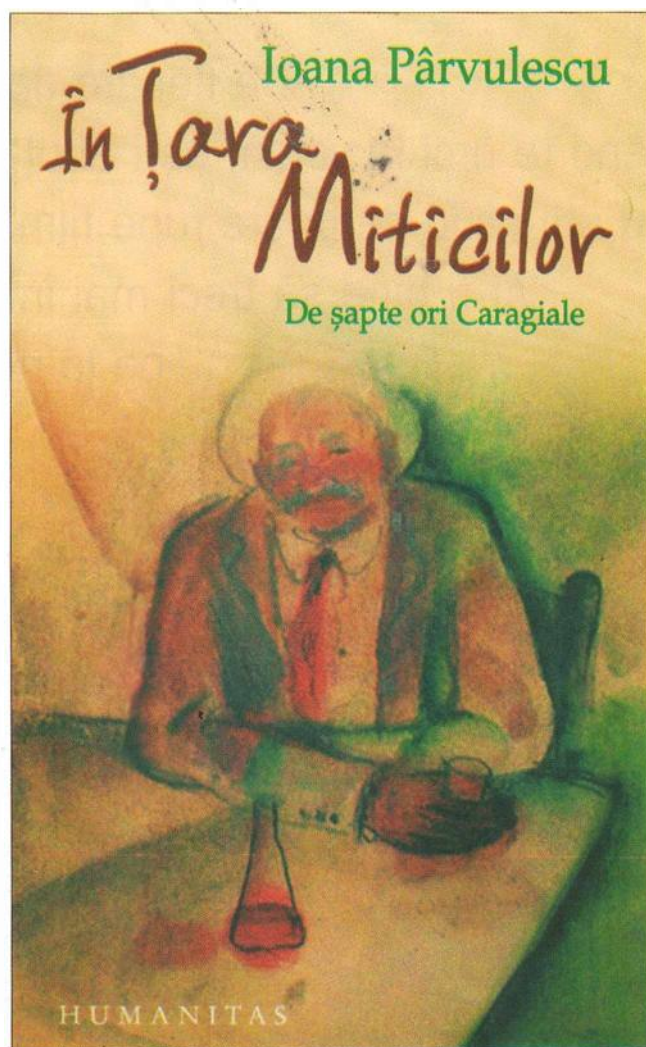
Pești (19.02. - 20.03)

În plan profesional vor fi multe de făcut, așa că veți munci din greu o bună bucată de vreme. Realizările nu vor lipsi, demonstrând că efortul dv. nu a fost în zadar. Veți avea ocazia să faceți unele investiții, dar ar fi de dorit să vă gândiți de două ori înainte de a lua o decizie în acest sens.

De fiecare dată
când te urci la volan, ești altul ...
... dar nu știi când se poate rupe filmul.
Ar fi bine să treci mai întâi
pe la noi!

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE

O LUME MITICĂ

Lumea în care trăim e de-a dreptul mitică. Nu credeți? Vă îndoiiți? Ei bine, Ioana Pârvulescu nu se îndoiește. Ea aici trăiește și despre asta scrie. Deși ne atrage atenția că ar fi prea ispititor ca LUMEA LUI MITICĂ să se confunde cu România.

România lui Hyperion și a lui Mitică are rădăcini adânci. Iar Mitică are și el corespondenții lui, mai mult sau mai puțin perfecți: Hans, Itic, Ivan... Remarcabilă taxonometria Ioanei Pârvulescu. Ea rânduiește lucrurile pe câprării: soacre, copii, băieții, adulți, prietenii... Soacrele au parte de un portret

oximoronic, desigur, trecut prin fluxul lui Caragiale. Băieții sunt concurenții cei mai redutabili ai adulților și se află învingători în toate bătăliile. Mai ales în cele cu cei de același sex, unde bărbații se trezesc într-o paradoxală postură de inferioritate. Cu ce „arme” luptă, de data aceasta, Ioana Pârvulescu? Observația foarte atentă, care se preschimbă, pe parcursul frazei, în silogism. Raționamentul pertinent. Extrapolarea nedeplasată. Ioana trăiește în lumea miticilor sau, mă rog, în lumea lui Caragiale, adică este, efectiv, imersată în lumea personajelor. Știe, pe de rost, „scurtăturile” între ele, cine se potrivește cu cine, cine crește din cine. Se mișcă deplin în „sosul” personajelor, ca și cum ar fi vecină cu ele, ar bea o halbă la o masă de birt, ar lua trăsura, ar merge, fiecare seară, la *Union*. Iată un comentariu pentru „înfrântul” Domnului Goe: „Vizitatorul adult se retrage victorios, dar victoria se va transforma în înfrângere când, scoțându-și șoșonii, va descoperi ce arme neconvenționale de luptă folosise maiorul de roșiori, care știe de mic că scopul scuza mijloacele. Când va fi mai mare și mai cult, dar la fel de combativ, va adăuga numai a *zis nemuritorul Gambetta*.”, dar și pentru Domnul Goe însuși: „Și dacă lumea nu-i va permite să devină un Faust, Domnul Goe cel adult va ști să iasă totuși victorios în jocul cu societatea și să aibă un Mefisto ivit din infernul autohton, ca ghid

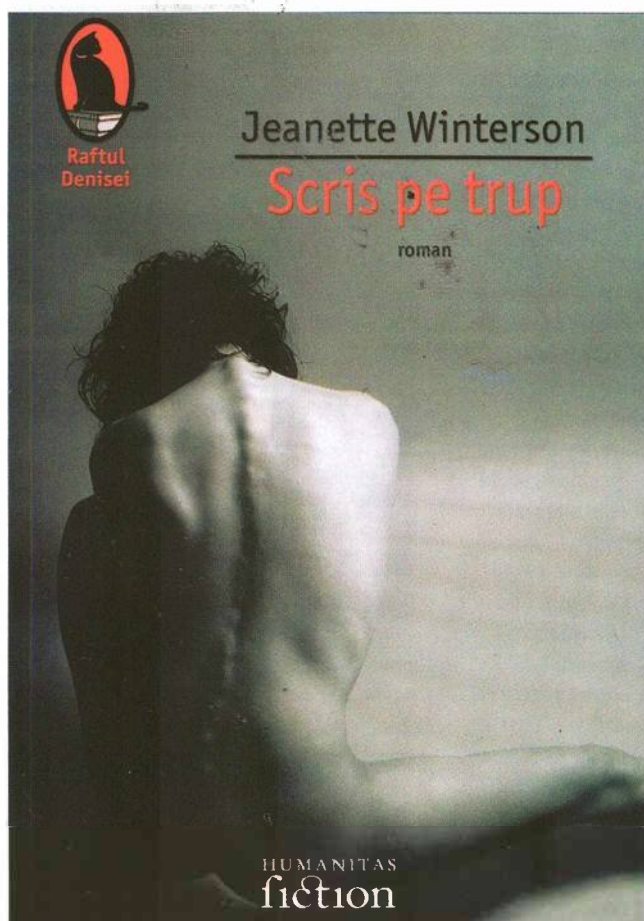

și ajutor.” Și pentru Ioana Pârvulescu e un joc, bănuiesc, să intre, pe rând, sub și, mai ales, în pielea personajelor, să fie, pentru un moment, și Caragiale, și Domnul Goe și... de ce nu?... chiar Mitică. Nu e, orice s-ar spune, Ioana singură în demersul de a da identitate *miticilor* (care, așa cum bine zice, n-au ajuns *dumitri*). Rămurirea românească, răscărănată între Mitică și Hyperion (și, oare, care din ei doi ar putea fi arhetipul fanaticului?), a intrat și sub incidența gândirii reci și perspicace pe care o practica, atât în cărțile cât și în discursul său (era, mai degrabă, un spirit oral!), Laurențiu Ulici. Ioana Pârvulescu duce demersul mai departe și îl canalizează într-o direcție. Oricât de paradoxal ar părea, demersul ei se apropie, uneori, chiar și de al sociologului. Dăr sociolog din curiozitate. La un moment dat, se ajunge la „tarele” românești sau, mă rog, balcanic-levantine: „Tema este nepotismul în toate sensurile cuvântului, de la cel inocent, relațiile dintre nepot și unchi, până la cel conotat precis în moravurile oricărei societăți”. În rest, bucla Ioanei Pârvulescu este cu atât mai spectaculoasă cu cât ea nu cade în orizontul de așteptare. După ce și-a apreciat numele în urma unei lucrări neobișnuit de valoroase, cea cu întoarcerea în Bucureștiul interbelic, ea pur și simplu sare la un cu totul alt subiect, dintr-o cu totul altă zonă, fără să forțeze zona în care raportase acel succes. De fapt, se întoarce la matcă, la studiile din domeniul filologic. Una dintre cele mai înzestrate voci ale generației mele, prea timidă, prea palidă – și prea discretă – pentru zgomotosul context literar actual.

text, Mihail Gălățanu

JEANETTE WINTERSON: SCRISĂ PE TRUP

Oricum s-ar putea crede/părea la prima vedere, este limpede că Jeanette Winterson este o structură romantică. Tonul textului său, foarte relaxat, aproape de „quiz”, simulează/joacă inocența. Nu o mistifică însă. Dar, în spatele narațiunii, este vocea unui om de o remarcabilă puritate. Puritate efectivă, despre asta e vorba. Înclinațiile ei spre poezie sunt vizibile în frazare, în curgerea textului. De altfel, am fost curios să o cunosc mai bine și ea, pe site-ul personal, www.jeanettewinterson.com, mărturisește că iubește în mod deosebit poemele Adrianei Rich. Iată, spre elucidare, câteva pasaje, în sprijinul celor afirmate înaintea: „Unii spun că sexul nu e chiar atât de important într-o relație. Că prietenia și înțelegerea sunt cele care te vor ajuta să treci cu bine prin viață. Fără îndoială, este o mărturie sinceră, dar este oare și adevărată? La aceeași concluzie ajunsesem și eu. Lucru firesc, după atâția

Sentința cu care începe cartea, deși nu este absolut originală, este una de reținut: o întrebare, „de ce măsura iubirii este pierderea ei?”. Scrisul Jeanettei Winterson, pe trup, ori nu, este un scris-de stare. De nuanță. Sentimentaloid, cumva – ori impregnat de sentiment. Un fel de gălgâit al efuziunii. Un discurs despre dragoste, o retorică a dragostei, care nu suportă sau, cel puțin, ar vrea să nu suporte minciuna.

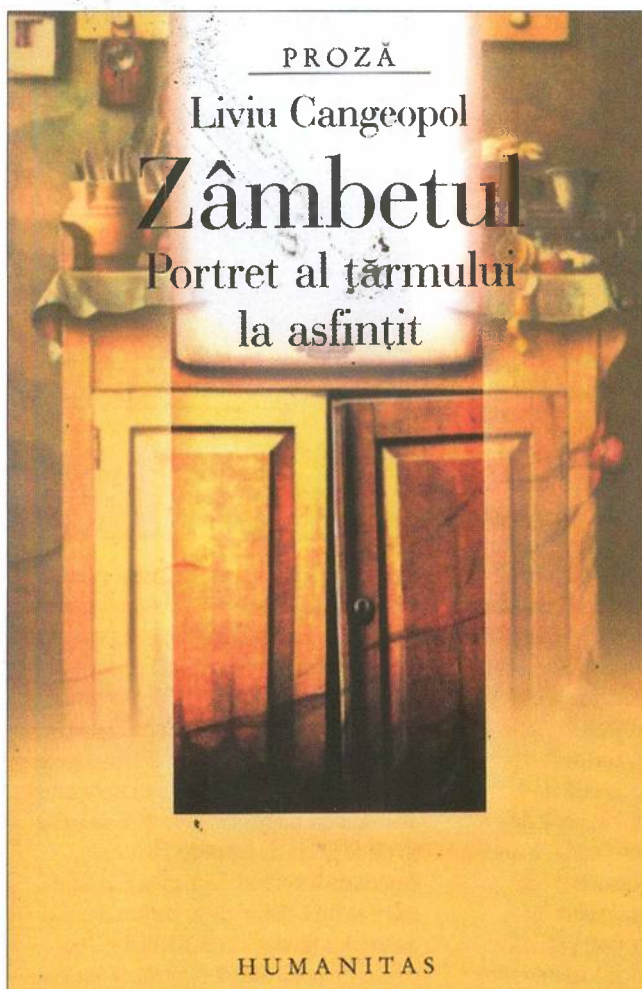
ani de jucat de-a dragostea, din care nu rămăsesem decât cu un mare gol în cont și un teanc de bilete de amor îngălbenite, ca niște polițe pentru bani datorăți. Lumânări și șampanie, trandafiri, mic dejun în zori, telefoane peste ocean și zboruri dintr-un impuls de moment, le făcusem pe toate până mi se urăse”. Sau: „Ce-am făcut în noaptea aceea? Probabil că ne-am plimbat ținându-ne în brațe până la o cafenea care era de fapt o biserică și am mâncat o salată grecească, iar aceasta ne-a fost ospăț de nuntă. Am întâlnit o pisică, și aceasta a acceptat să ne fie domnișoară de onoare, iar drept buchete am avut flori de cuculeasă, culese de pe marginea canalului. Am avut în jur de două mii de invitați, cei mai mulți dintre ei pitici, și am simțit că suntem destul de în vârstă ca să nu avem nevoie să ne conducă cineva la altar. Ar fi fost bine să ne putem întinde acolo pe jos și să facem dragoste la lumina lunii, însă adevărul este că, neaflându-ne nici într-un film și nici într-un cântec country sau western, ar fi fost puțin cam complicat.” Se vede de la o postă că textul este secretat de o femeie, de sensibilitatea neconvențională, plină de pudoare, dar fără de pudori inutile, a unei persoane cu un suflet neobișnuit de tânăr, oricâți ani ar avea în poșeta mototolită a vârstei biologice. Dar, surpriză! Pendulezi imediat. Basculezi în supoziția contrariului: și dacă, totuși, mai citind încă vreo câteva pagini, îți vine să crezi, până la certitudine, că autorul este bărbat? Este „studiată” toată această mișcare. E o schimbare de sex „căutată”. Până la urmă, ajungi să crezi, pe procente, că este 51 sau 55% femeie. Savuroasă este, în context, și satira pe care o face mișcării feministe în ansamblu. Împreună cu o prietenă, Inge, deghizată cu bocanci și șapcă de gherilă (ca nu cumva, la Luvru, să pară turistă!), se implică într-un atroc act de terorism împotriva bărbaților: le aruncă pisoarul în aer cu semtex. Pisoarul fiind, se înțelege, un simbol al falocrației. După cum, iarăși, este în primejdie și Turnul Eiffel, din aceleași motive: e tot un simbol falic, chiar așa, cum străpunge el cerul. Dar și nudurile, până și nudurile semnate Renoir sunt demne de a fi blamate, deoarece, iată, modelele erau plătită doar cu prețul unei franzele, deci erau exploatate de

către bărbați. Iar *macho*-ul Renoir, el însuși, avea o pensulă între picioare, pretinzând că pictează cu acea protuberanță personală cu care i se termină pubisul. Iată o secvență din pasajul „incriminat”: „Până la urmă, am rezolvat criza estetică a lui Inge luându-i semtexul și ducându-mă cu el într-o toaletă cu pisoare, aleasă cu grijă. Erau niște cabine de beton cât un Nissan, înfiorător de urâte și, cât se poate de limpede, făcute să deservească penisul. Inge mi-a zis că nu merit să lupt alături de ea pentru o nouă matriarhie fiindcă am SCRUPULE. Îmi adusesse o nouă ofensă capitală. Și, cu toate acestea, nu terorismul a fost cel care ne-a despărțit, ci porumbelii... Sarcina mea era să intru în pisoare cu un dres de-al ei tras pe cap. Acest lucru era posibil să nu atragă prea mult atenția, dat fiind că pisoarele sunt în general niște locuri destul de liberale, încât a trebuit să-i ameninț pe tipii aflați în fața șirului de pisoare că o să rămână fără bijuteriile de familie dacă nu-și iau talpășița imediat. Situația tipică era să dau peste cinci indivizi cu penisurile în mână, holbându-se la portelanul cu dăre maronii de parcă ar fi fost Sfântul Potir. Oare de ce le place bărbaților să facă totul împreună? Am zis (citând-o pe Inge): Pisoarul ăsta e un simbol al patriarhatului și trebuie distrus. Apoi (cu propriile mele cuvinte): Prietena mea tocmai a pregătit firele semtexului, sunteți amabili să terminați odată?”

text **Mihail Gălățanu**

LIVIU CANGEOPOL, MEMORABILUL

Unul dintre cei mai mari critici români în viață, prieten al meu, îmi spune, conspirativ: „Cangeopol? Plictisitor!” Am redeschis o carte a lui Liviu Cangeopol cu acest memento în minte. Și el mi-a fost, în cele din urmă, infirmat. Cangeopol poate fi bolovănos, greu digerabil, dar... memorabil! Iar un om care poate fi memorabil n-are cum să fie plicticos. Darămite un scriitor...

Încă dintru cuvântul înainte al autorului, care se și numește POETUL CU SPATELE LA ZID, Liviu Cangeopol ne tratează cu formulările memorabile: *Omenirea este un exemplar uman multiplicat și divers, bântuit de maladii, dezbinat de contradicții, căzut în genunchi sub povara păcatului și îngrozit de singura certitudine: cea a morții. Cum să uiți așa ceva? O viziune tragică asupra condiției*

umane, dar... memorabilă! Nu trece mai bine de o pagină și, iată, altă aserțiune, cu valoare de adevăr emoțional: *Cea mai excitantă aventură a spiritului este de a găsi adevăruri ascunse sau de a redescoperi adevăruri uitate, căci, uneori, Dumnezeu îngroapă lucruri mari în obiecte mici. El însuși alegând să fie o memorie retrasă în amnezia omului...* În discursul inert, aceste inervații apar ca niște scintilații, ca niște mici perle, undeva, în desenul abrupt și tern al nisipului de pe fundul mării. Metafore, personalizări, comparații, rememorări cu valoare estetică garantată. Așa cum se întâmplă și la pagina 9, acolo unde Liviu Cangeopol își aduce aminte că: *Într-o frumoasă zi de septembrie a anului 1981, Mihai Ursachi ne-a spus, de-a lungul unei lungi plimbări prin Iași, lui Luca Pițu și mie, că nu-ți poți iubi țara decât trăind departe de ea. Era în ajunul lungului său surghiun și ne spunea toate acestea pentru a da o scuză nobilă înmormântării sale. Cadrul orașului meu, transfigurat filozofic de conceptul urbanității divine preluat de la scriitorul american Edward Dahlberg, a constituit emblema paradisului pierdut. Filip Mircea, protagonistul romanului, este un personaj al periplului. Ar fi redundant și obositor să spun că Filip Mircea este un alter-ego al autorului. Toți suntem niște alter-ego vagabondând prin cărțile noastre. Iar Filip Mircea este și nu este (ușor) confundabil cu autorul. Pentru că el, ca și scriitura, se plasează în impersonal. Cangeopol cultivă laconicul. Și cinismul „jucat” al sensibilității. Asistăm, în cartea de față, la o lume pătrunsă de un soi de aer kafkian. Unele pasaje pot aduce, cumva îndepărtat, și a Boris Vian sau Kurt Vonnegut: *Un filozof din Kansas spunea că oamenii a căror viață nu mai are nici un rost se sinucid sau călătoresc. Căutarea sensului prezent nu poate avea loc decât în trecut. Un romancier din Mississippi a scris: „Trecutul nu e mort. Nu există nici măcar trecut”. Sau: În 1997, într-un studio de înregistrare din Canada, Leonard Cohen descoperea că în orice întreg există o fisură. Datorită – sau din cauza?! – acestui neajuns, lumina a putut să pătrundă în lume. Filip Mircea e de aici, dar e și din**

New York, pare și din dulcele târg al Ieșului, dar arată și ca un portret de anonim vagant pretutindeni. El se reîntâlnește cu lucrurile trecutului, în acest periplu de căutare a identității care e și, în același timp, nu mai e nicăieri. Leopold, gara, Maximilian Popescu, Armand Soler, toate acestea sunt *itemuri* ale trecutului. Ele îl definesc pe personajul Filip Mircea *prin raport*. Iată pasajele la obiect: *În gara orașului natal nu-l aștepta nimeni. Își imaginase că va găsi lucrurile așa cum le lăsase, în cel mai rău caz. Dar lucrurile coborâseră și mai mult. Reîntâlnirea cu universul trecutului a stat sub semnul corupt al decepției. Din cauză că trăise atâția ani la New York, un haos amețitor ce se întinde spre cer prin adâncimile unui labirint de văi săpate în marmură, sticlă și alamă, orice clădire care-l impresionase înainte de a pleca i se părea mai mică decât o păstrase în amintire, la un loc cu dealurile, străzile și statuile de odinioară. Tramvaiele se strecurau zăngănind ca niște jucării murdare pe ulițele înguste... De aici derivă și sentimentul de alienare, de înstrăinare, de deteriorare, care însoțește întreaga stare de spirit a celui care s-a întors acasă. Acasă? Dar acasă nu mai există...*

Text Mihail Gălățanu

**Un service gândit
pentru mașina ta!**

**De la noi pleci cu mașina
pe care ți-o dorești!**

CITYCENTER
e altceva!!!

VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobanților 31-33, sector 1, București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.210.66.24; 021.212.27.01
e-mail: cc1@city-center.ro

Piața Presei Libere nr.1, sector 1, București
Tel.: 021.224.01.81; 021.224.47.38; 021.225.00.86
e-mail: vanzari@city-center.ro / office@rdsnet.ro

DAEWOO
AUTOMOBILE ROMÂNIA

Telefonul clientului: 0251.544.187
Asistență tehnică rutieră 24h: 0251.596.767; 0725.511.611
www.daewooauto.ro

Cea mai bună garanție oferită de un producător român de autoturisme

Un gin londonez, cu ese

BEEFEATER LONDON

Astăzi, când spui gin, te gândești imediat la un *cocktail* servit într-un pahar cu picior înalt, decorat cu o măsline sau cu o felie de lămâie. Puțini știu că numele *Beefeater Gin* a fost inspirat de paznicii de la Turnul Londrei, că rețeta sa a rămas neschimbată din secolul al XIX-lea și că ingredientele folosite provin din mai multe țări, chiar și din România.

Beefeater Gin rămâne și astăzi singurul gin cu adevărat londonez. Prima distilerie a lui James Burrough datează din 1820 fiind situată în Chelsea, Londra. Iată că de această dată nu se vorbește de echipa de fotbal *Chelsea*, ci de extraordinarul gin produs acolo! O lungă și bogată tradiție constituie și azi îndrumarul în obținerea acestui faimos gin care avea să ducă la conturarea unei categorii întregi de standarde și precepte de manufacturare, numite azi *London Gin*.

Plantele folosite la obținerea celebrei băuturi provin din toate colțurile lumii, inclusiv din România, de unde este adus coriandru. Cele câteva zeci de ingrediente sunt prelucrate manual în spiritul tradiției, macerate și, urmând un proces de riguroasă selecție și testare, sunt folosite pentru infuzie în cel mai pur distilat de alcool.

**Temnicerii de la Turnul Londrei
au dat numele băuturii**

Totul a pornit de la faptul că antreprenorul James Burrough nu era destul de mulțumit de procesul de distilare și a dorit să experimenteze *blendingul*. A descoperit că prin amestecarea mai multor plante și esențe în timpul procesului de distilare, putea crea ginul perfect. Căutând un nume pentru creația sa, a fost inspirat de soldații temniceri, numiți *Beefeaters*, care

pazeau
Turnul
Londrei de mai
bine de 700 de ani.

Burrough a creat această asocieră strânsă între acest brand și Londra, care se menține și astăzi.

Prima distilerie a fost așezată aproape de malul Tamisei, în Chelsea, Londra. Pe măsură ce produsele de aici au devenit tot mai populare și au înregistrat un succes pe piață, a fost nevoie de o mărire a capacității de producție și de un spațiu mai mare găsit în Kennington. Chiar și astăzi, fiecare sticlă de *Beefeater* vândută oriunde în lume este realizată la Kennington. Calitatea acestei mărci este recunoscută pe toate meridianele, după ce la începutul secolului al XX-lea reputația sa a început să se răspândească în America, Australia și Africa de Sud.

**Coriandru din România,
portocale de la Sevilla
și ienupăr din Serbia**

Doar cele mai bune ingrediente sunt folosite pentru această băutură. Plantele, selecționate cu grijă sunt puse în alcool, iar ceea ce rezultă este un gin cu o aromă intensă. Specialiștii verifică înainte mai multe mostre de plante pentru a se asigura că acestea corespund standardelor astfel încât gustul băuturii să rămână același. De pildă, sunt distilate 150 de loturi diferite de ienupăr înainte de a fi ales cel care se potrivește cel mai

bine. Chiar și alcoolul folosit este selectat cu cea mai mare grijă. Așa lucra James Burrough, care testa puritatea alcoolului încă din 1860, iar principiile lui sunt respectate și în ziua de azi. Ierburile din rețetă provin din mai multe țări. Cel mai bun ienupăr este adus din Italia, Serbia sau Macedonia. Întotdeauna este cules cu mâna și folosit abia după ce a stat doi ani în depozitele companiei pentru a avea calitatea și consistența necesare. Semintele de coriandru provin din România, Rusia sau Bulgaria, iar din Spania sunt importate lămâile. Portocalele de Sevilla sunt curățate de mână și aduse la Londra și tot drumul capitalei engleze este luat și de rădăcinile și semintele de anghelică provenite din Flandra. James Burrough a început să folosească portocale în 1870, a fost văzut des plimbându-se prin Covent Garden în căutarea portocalelor de Sevilla pentru prețioasa sa licoare. Toate acestea sunt culese de mână și doar cele mai bune, „crema”, sunt folosite pentru producție.

**„Un gin bun înseamnă
echilibru, nu exces”**

Blendingul acestora, adevărate trufandale, este atent supravegheat de Desmond Payne, *master distiller* de 11 ani, care are grijă de calitate și de aromă. „Un gin bun înseamnă echilibru, nu exces”, spune el referindu-se la cantitatea de ingrediente folosite. Telul principal al lui Desmond este un *perfect blend*, crucial pentru *Beefeater*, tocmai de aceea rețeta este un secret. S-ar putea

ntă românească

face chiar o paralelă între felul în care este păzit Turnul Londrei de către gardieni și maniera în care este ținut acest secret. În prezent, doar șase oameni din întreaga lume știu exact cum se desfășoară procesul de producție și din ce este făcut ginul. Aceste informații extrem de prețioase au fost transmise din generație în generație doar oamenilor de încredere, loiali și suficient de pricepuți pentru a păstra autenticitatea lui *Beefeater Gin*. Mai trebuie spus și că rețeta a rămas neschimbată încă din secolul al XIX-lea, asta pentru a înțelege că avem de-a face cu o băutură creată acum două secole, dar încă la modă. Cel mai des este folosită în zilele noastre în cocktailuri în asociere cu *Martini*.

Povestea ginului

Primul gin a fost creat în secolul al XV-lea când producători din Olanda, Belgia și Luxemburg au decis să experimenteze producerea alcoolului din cereale. Ei au observat că adăugând ienupăr la ingredientele de bază pot obține un alt alcool, numit *genever* după frantuzescul *genievre*. Soldații englezi au descoperit *genever*ul într-una dintre expedițiile lor și i-au prescurtat numele în *gin*. Legenda ginului a început să se răspândească atunci când regele William al-III-lea al Olandei a câștigat coroana Angliei în 1689. A fost momentul introducerii alcoolului cu această aromă pe întreg teritoriul englez. Băutura era servită la palat, aflându-se la loc de cinste, numindu-se *the pouring spirit*. Monarhul a ridicat-o chiar la același rang ca și cognacul și vinul provenite din Franța. În secolul al XVIII-lea, ginul nu a prea fost cunoscut. Totuși, guvernul englez a fost nevoit să treacă prin Parlament o lege numită *The Tipling Act*, prin care producătorii erau obligați să îmbunătățească radical calitatea băuturii și, de asemenea, erau interzise instalațiile de distilare improvizate din casele oamenilor. Această măsură a dus la o competiție mai mare între distilerii existente și a dat naștere unui produs cu aromă plăcută și apreciată de toată lumea.

text Raluca Șeinoiu

Beefeater & tonic

50 ml *Beefeater Gin*

125 ml tonic

Se umple cu gheață un pahar de *longdrink*, se adaugă *Beefeater Gin* și două felii de lămâie. Se amestecă ușor.

Negroni

20 ml *Beefeater Gin*

20 ml vermut dulce

20 ml *Ramazzotti Amaro*

Într-un pahar tip *tumbler*

se toarnă ingredientele peste gheață și se amestecă ușor.

Beefeater Martini

50 ml

Beefeater Gin

10 ml dry vermut

Puneți cuburi de gheață într-un pahar înalt și adăugați vermut. Amestecați până se

topește gheața un pic, apoi adăugați ginul și continuați să amestecați până ce exteriorul paharului se aburește din cauza conținutului rece, asta ar trebui să se întâmple în două, trei minute. Turnați conținutul într-un pahar de *cocktail* ce poate fi ornat ori cu o felie de lămâie ori cu o măsline.

Un cocktail, ce plăcere!

Investiția în terenuri agricole

Prețurile vilelor, apartamentelor, clădirilor de birouri au crescut enorm în ultimii ani, aproape până la saturare. Cum stăm însă la capitolul terenuri? Specialiștii imobiliari spun că piața terenurilor în România s-a format mai târziu decât restul pieței imobiliare din cauza litigiilor legate de titlurile de proprietate. În consecință, terenurile intravilane și extravilane au intrat mai târziu în sara banda tranzacțiilor imobiliare. Dacă admitem că această piață a luat ființă cam prin '98-'99, atunci putem înțelege de ce potențialul de creștere a prețurilor la terenuri continuă și va continua încă să fie ridicat în următorii ani.

Prețurile mari la terenuri se regăsesc, în general, în vecinătatea orașelor unde există o concentrare economică mare precum București, Constanța, Cluj, Iași, Timișoara ș.a. Fiecare zonă din țară își are prețurile ei cu un maximum și un minimum.

„Terenurile s-au scumpit peste tot în țară, dar cu precădere în Timișoara, Cluj, Brașov, Constanța sau București. Pentru un teren într-o zonă centrală la nivel de țară se plătește acum mai mult de 500 de euro/mp, în funcție și de caracteristicile exacte ale terenului”, susține Attila Peli, director de divizie al *Colliers International*. Într-adevăr, prețul unui teren intravilan la Timișoara costă între 100 și 500 de euro/mp, depinde despre ce zonă a orașului este vorba. La Constanța în oraș prețurile pleacă de la 400 la 750 de euro în centru, dar cresc până la 1.500 de euro către Mamaia. Prețul terenurilor în zonele montane precum Azuga, Sinaia, Predeal, Bușteni variază între 450 și 800 de euro/mp. Pentru zona centrală a Clujului prețurile pornesc de la 300 de euro/mp ajungând până dincolo de 1.100 de euro/mp. La Sibiu terenurile într-o zonă centrală depășesc 550 de euro/mp, iar la Iași pleacă de la 85 de euro în zona Păcurari până la 350 în zona Sărărie. Periferiile, în oricare dintre aceste orașe, ajung uneori și sub 20 de euro/mp.

Nordul Capitalei arde la buzunare

Pentru terenurile din preajma Bucureștiului există evident un interes crescut, mai ales că se are în vedere construirea unui al doilea inel de centură. Investitorii sunt de obicei interesați de terenurile potrivite pentru construcții rezidențiale colective, de lux ori de nivel mediu. Parcelele mari cu acces la toate condițiile necesare dezvoltării de proiecte de acest gen sunt cele mai căutate. „Cât privește

„Cel care vor să facă agricultură se vor îndrepta în viitor către terenurile din câmpia Bărăganului respectiv Câmpia de Vest” – Ion Radu Zilișteanu.

Capitalei, iar pe de altă parte din motive de snobism. Să nu uităm că protipendada comunistă a alesese nordul orașului ca să locuiască, iar protipendada nou creată după '89 a urmat exemplul celei vechi. Un alt element, extrem de important, este faptul că în nord sunt căile de comunicație către toată zona centrală, de nord și sud-est, aici se află DN1 care leagă Bucureștiul de Ploiești, pe scurt, o sumedenie întreagă de argumente care fac din zona de nord o zonă extrem de căutată pe piață”, explică Ion Radu

Bucureștiul, prețul terenurilor este mai ridicat în zona de nord, fiindcă aici cererea este mai mare. Cum se explică această cerere? În primul rând pentru că nordul orașului este o zonă mai aerisită, cu foarte multe spații verzi, aproape de salba de lacuri din preajma

Zilișteanu, purtătorul de cuvânt al Asociației Române a Agențiilor Imobiliare. De asemenea, estul și vestul orașului beneficiază de căi de comunicație importante cum sunt autostrada București – Constanța respectiv autostrada București – Pitești, care au suscitât interesul celor care vor să vândă sau să cumpere teren.

Sudul Bucureștiului are potențial imobiliar crescut

„Dacă luăm ca sistem de referință prețurile la terenuri din nord, atunci vom spune că acestea sunt egale cu 1, pentru zona de est și vest ele se situează în jurul cifrei 0,75, iar în sudul Capitalei avem 0,50, adică la jumătate din prețul pe un teren din nordul Bucureștiului. Sudul a fost întotdeauna cenușăreasa, codașul la capitolul prețuri. Este ultimul punct cardinal unde s-au deschis magazinele *cash&carry*, mă refer la *Metro*, *Selgros*, în viitor se va deschide un *Auchan*, toate înspre ieșirea către *IMGB*. Eu însă vă spun că tocmai aici, în sud, terenurile au cel mai mare potențial de creștere. De ce? Dacă în sudul orașului se va realiza acel proiect despre care vorbea primarul Videanu, legat de construirea unui al doilea aeroport al Capitalei în următorii ani, atunci, mai ales zona Popești-Leordeni, sudul va căpăta o greutate economică mai mare și va fi din ce în ce mai cerut. Plus că în sudul orașului prețurile au rămas mult mai în urmă. Așa că pentru cine se hotărăște să facă o investiție imobiliară este indicat sudul Capitalei. Interesul pentru zona de sud a crescut mai ales din 2005 încoace, când au avut loc înundațiile în noul cartier de la liziera pădurii Băneasa – cartierul Erou Iancu Nicolae – fiindcă atunci s-a constatat că sudul Bucureștiului e mai sus cu câțiva metri și deci mai ferit. Sigur, această constatare are doar o influență psihologică până la urmă, ea nu suplinește existența

Situația prețurilor terenurilor în București:

Zona	Prețul
Primăverii, Floreasca, Aviatorilor, Dorobanți	2.500-4.000 de euro/mp, (ofertele puține cresc prețul)
Șos. Mihai Bravu – Ștefan cel Mare, Militari, Drumul Taberei	800-1.500 euro/mp
Berceni, Rahova, Ferentari	200-600 euro/mp
Terenurile din zonele limitrofe Capitalei: Pipera-Tunari, Clinceni, Măgurele	50-60 euro/mp
Domnești	80 de euro/mp

Notă: prețul acestor terenuri reprezintă o estimare medie.

ole, un business profitabil

unui sistem de canalizare. De altfel, problema gravă cu care s-a confruntat cartierul Erou Iaricu Nicolae a fost chiar canalizarea. Dar dincolo de toate acestea, lumea a conștientizat că sudul își are atuurile sale"; explică I. R. Zilișteanu.

Terenurile coloșilor industriali — speranța orașenilor

Tranzacțiile cu terenuri din marile orașe au înaintat mai repede decât cele din afara acestora. Asta și datorită situației juridice clare a terenurilor și a intereselor economice mai mari. Dar în marile orașe, mai ales în București, au început să se găsească din ce în ce mai greu terenuri de vânzare. Singura speranță pentru a mai găsi suprafețe mari de terenuri în București vine din zona caselor naționalizate și deci a Legii 10/2001 privind casele naționalizate la care se adaugă terenul marilor întreprinderi industriale. Se știe că potrivit normelor UE, marile întreprinderi trebuie să se mute în afara orașelor, prin urmare acestea încep să-și vândă terenul existent și să-și cumpere în afara orașelor. Pe terenul astfel disponibilizat se pot construi proiecte rezidențiale și de birouri plus alte proiecte. „Sunt întreprinderi mari din București care au vândut terenul cu 1.000 – 1.500 de euro/mp și și-au cumpărat teren cât le-a trebuit în zona șoselei de centură, unde terenul e mult mai ieftin, rămânând în urma tranzacției și cu un profit frumuseț”, susține Zilișteanu.

Când vrei să cumpărați un teren, trebuie cunoscut întotdeauna potențialul de dezvoltare al zonei. Nu uitați! Un teren ieftin acum, mâine poate aduce profit, dar poate fi o investiție care blochează banii. Terenurile de suprafețe egale aflate la câteva sute de metri unul de altul pot costa diferit, cu dublul sau chiar triplul sumei primului față de cel de al doilea. Convingeți-vă mai întâi că un teren ieftin, pe care sunteți înclinați să-l achiziționați, nu e prea departe de zona de utilități – apă, canalizare, electricitate, gaze – sau măcar informați-vă dacă primăria intenționează să construiască rețeaua de utilități în următorii ani.

Terenurile agricole sunt acum la mare căutare

Pe lângă afacerile cu terenurile din jurul

și în marile orașe, terenurile agricole reprezintă, din perspectiva analiștilor imobiliari, un segment extrem de valoros pentru investițiile imobiliare. Se practică din ce în ce mai des genul de afacere de tipul cumperi parcele mici de teren – țărani români au de obicei suprafețe mici agricole în proprietate – le unifici într-o bucată mare de teren și o vinzi către un cumpărător interesat de suprafețe de teren agricol mari.

„Investitorii străini, care vor să facă o construcție industrială sau o fermă agricolă, au de obicei nevoie între 50 și 200 ha pentru a realiza ceva la standardele europene. Tocmai pe acest segment operează cei care cumpără terenuri mici și le unifică în parcele mai mari pentru a le vinde bine la investitorii străini.

Primele care au avut un preț extraordinar au fost nu în jurul Bucureștiului, ci în jurul Timișoarei. Acum, acolo aproape că nu mai găsești să cumperi teren agricol. Au venit foarte mulți investitori din Italia, Austria, Germania și Ungaria pentru care Timișoara este mult mai aproape decât să zicem suprafețele arabile din jurul Bucureștiului. Și zona de vest dinspre Arad, Oradea a cunoscut un interes crescând pentru investitorii străini, dar nu atât de mare ca la Timișoara.

Terenurile agricole au un potențial de creștere foarte mare. Dacă un hectar de teren în UE costă între 7.000 și 10.000 de euro, la noi costă în jur de 1.000 de euro, plus-minus. Cred că în următorii cinci-șase ani, terenurile agricole românești au un potențial de creștere de până la 80-85% din valoarea terenurilor din vestul Europei. Pământul românesc are niște avantaje incontestabile față de cel din alte țări vest-europene: prețul relativ mic deocamdată, condiții pedoclimatice mai bune decât vestul Europei – de pildă Germania – forța de muncă este plătită relativ cu sume mici. Singurul dezavantaj pe celălalt taler al balanței ar fi cheltuielile de transport. Costă mult să transporteți producția către beneficiarii din Olanda, Franța sau Germania, dar per ansamblu avantajele predomină”, susține I.R. Zilișteanu.

Topul terenurilor agricole cu potențial mare de creștere a prețului

● Județul Ilfov și implicit viitoarea zonă metropolitană a Bucureștiului pentru că trecerea la calitatea de zonă metropolitană va adăuga plus de valoare acestor terenuri și fiindcă, oricum, există aici o cerere mare ● Terenurile din Dobrogea, fiindcă mulți dintre cei care le achiziționează o fac cu gândul de a le transforma din extravilan în intravilan și a construi pe ele ● Terenurile din jurul marilor orașe din Transilvania, fiindcă se află în preajma unui areal industrial dezvoltat ● Terenurile din jurul viitoarelor căi de comunicație – autostrăzi, al doilea inel de centură al Bucureștiului etc. ● Pe ultimul loc se află terenurile agricole din Moldova. Ele înregistrează un ritm de creștere mai lent din următoarele motive: concentrare economică slabă – să nu uităm că polul sărăciei în UE e într-înul dintre județele Moldovei – se trec foarte greu munții în Transilvania, străinilor le e foarte greu să-și asume riscuri, chiar dacă prețul terenurilor e foarte mic. Mai mult, condițiile pedoclimatice și calitatea solului e mai slabă în Moldova. Media prețurilor terenurilor agricole în Moldova este cu 40-50% mai scăzută decât în restul țării.

Situația prețurilor terenurilor în țară, luate de pe site-uri imobiliare:

Județul	Prețul	
	Teren extravilan	Teren intravilan
Județul Ilfov: Fundeni, Domnești, Ciorogârla	4-20-55 euro/mp	80 de euro/mp
Județul Călărași: Stâncea-Spanțov, Belciugatele, Lehliu-Gară, comuna Sărulești	3-8 euro/mp	9-10 euro/mp
Județul Constanța: Tuzla, Costinești, Năvodari, 2 Mai, Vama Veche	4,5 euro/mp	30-160 euro/mp
Județul Brașov: Zărnești-Gura Râului,	35-80 euro/mp	75 euro/mp (cartierul Noua-Poiana Soarelui)
Județul Timiș: Dumbrăvița, Timișoara	de la 15 euro în sus	15 euro-150 de euro

Text Alice-Claudia Gherman

Miza: șase locuri în cupele europene

● În fine, s-a încheiat telenovela (care a durat vreo două luni și jumătate) când despre Cristi Chivu s-a tot spus că este oferat de *Inter*, *Juventus*, *Valencia*, *Barcelona*, *Real Madrid*, milanezii având câștig de cauză. ● Alt transfer cu destul cântec: Ciprian Marica a trecut (pentru opt milioane de euro) de la *Șahtior Donețk* la *VfB Stuttgart* ● *Olympique Lyon* a pornit în căutarea celui de-al șaptelea titlu consecutiv în Hexagon ● În *Supercupa Angliei*, *Manchester United* – *Chelsea* 1 – 1 și 3 – 0 la loviturile de departajare. Atenție: portarul olandez al campioanei, Van der Sar, a parat trei lovituri de la 11 metri ● În *Supercupa României*, *Rapid* – *Dinamo* 1 – 1, dar 6 – 5 la „loterie”.

Michel Platini:
„Nu vom tolera
bătăile
în tribune.”

Mihăiță Pleșan
la Steaua!
(via *Dinamo*)

Parcă anticipând faptul că viitorul *Campionat European* (din 2008) va fi găzduit de Austria și Elveția, multe echipe și-au ales ca loc de pregătire tocmai aceste destinații. Refacere, omogenizare a lotului (cinci jucători din Coasta de Fildeș la *Dinamo*!), meciuri amicale, declarații sforăitoare și, cel mai important lucru, evitarea căldurii sufocante de pe plaiurile noastre. Dar, la sfârșitul lunii lui Cuptor, o nouă ediție de campionat (a 90-a) a plecat la drum. Ca să avem de ce să ne plângem și să solicităm amânarea deschiderii sta-

giunii interne întrucât nu toate stadioanele sunt dotate cu instalații de nocturnă. Ca să vezi ce surpriză!

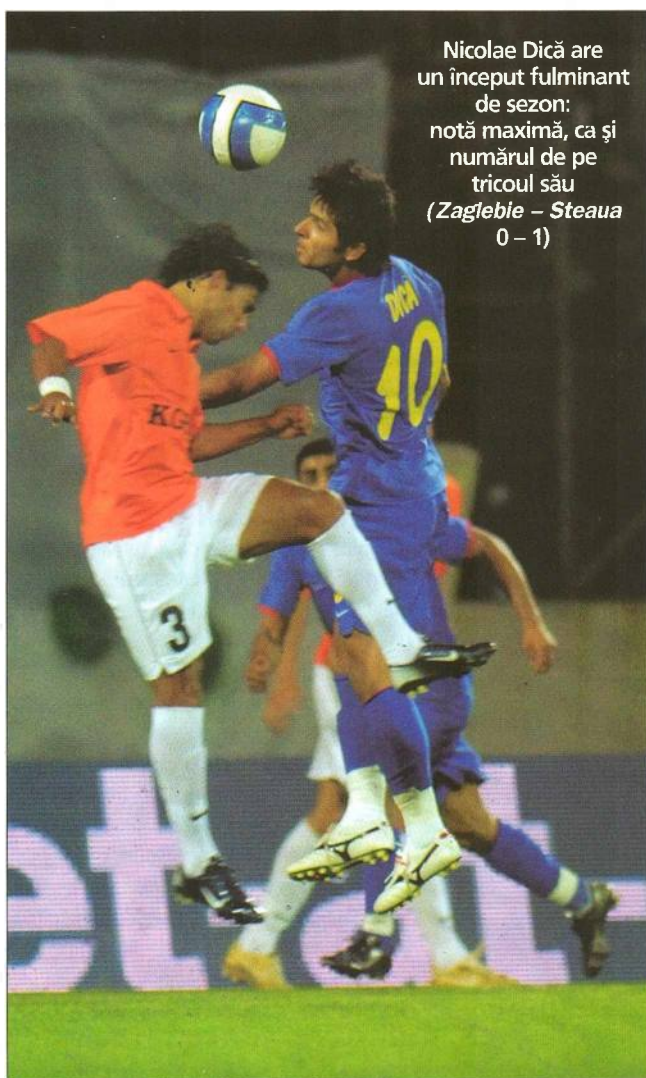
Ei și, toată lumea – de la trio-ul bucureștean la juveții din Bănie și plăieșii din Vaslui – vrea în cupele europene! Într-adevăr, în 2008 campioana va intra direct în grupele *Ligii Campionilor*, vice-campioana în turul III preliminar al *L.C.* și patru echipe în turul I al *Cupei UEFA* (câștigătoarea *Cupei României* și formațiile de pe locurile 3, 4, și 5). Iar în ceea ce privește „euroli”, miza este chiar uriașă: în sezonul precedent, *Steaua* a primit 8,4 milioane numai de la *UEFA* pentru participarea în *L.C.* (la care s-au adăugat 2,8 milioane din rețeta la cele trei jocuri de pe propriul teren), în timp ce *Dinamo* și *Rapid* s-au ales cu insignifiantele sume de 340.000, respectiv 250.000 pentru prezența în *Cupa UEFA*!

Doar cu un singur meci oficial „în picioare” (2 – 1 în fața *Ceahlăului*), *Steaua* a deschis „balul” în întrecerile continentale, asigurându-și calificarea în turul III preliminar al *Champions League* prin victoria din deplasare (1 – 0) în fața celor de la *Zagłębie Lubin*. În același timp, printr-o dublă victorie cu 2 – 1, *Oțelul Galați* elimină pe *Trabzonspor* și face pasul (în premieră românească) de la *Cupa Intertoto* la turul II preliminar al *Cupei UEFA*. Din păcate, *Gloria Bistrița* nu a reușit același lucru (2 – 1 și 0 – 1 cu *Atletico Madrid*). În continuare, *Dinamo* (care nu a fost cap de serie) va întâlni *Lazio Roma*, iar *Steaua* (aflată în urma favoriților) pe *BATE Borisov*.

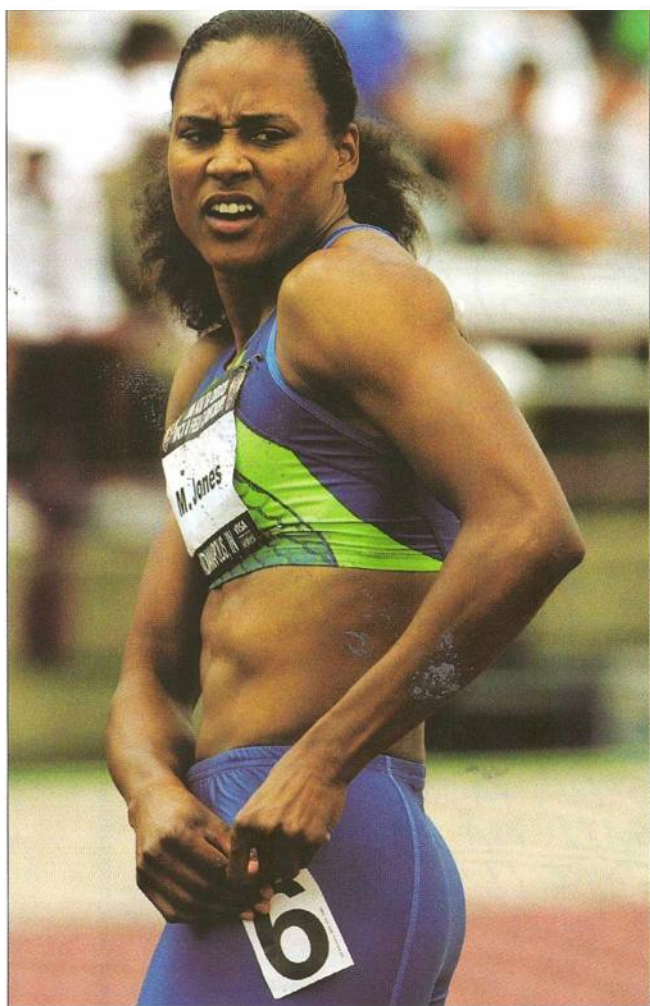
Revenind la disputele din primul eșalon, să consemnăm un fapt îmbucurător și anume că nu mai puțin de șapte formații sunt conduse de antrenori care au făcut parte din „generația de aur” (Hagi, Dorinel Munteanu, Dan Petrescu, Rednic, Andone, Sabău și Lăcătuș), iar alte șapte au tehnicieni tineri (cu vârstele între 36 și 44 de ani). Ca o curiozitate, peste 90 de „stranieri” din vreo 35 de țări activează în *Liga I*, recordul fiind deținut de *CFR Cluj*, cu 18 astfel de prezențe!

Desigur, după desfășurarea numai a două etape de campionat este de-a dreptul prematur să tragem primele concluzii, dar unele simptome ale celor ce vor urma s-au conturat de pe acum. Miza enormă de care aminteam a încins spiritele încă de la început, principalul „cal de bătaie” fiind calitatea arbitrajului. Acuze deseori nu fără temei, pornite îndeosebi de la formațiile din Cluj, Craiova și Timișoara („Provincia”), care suspicionează favorizarea „granzilor” din Capitală. E-adevărat, un lucru început prost, continuă și mai prost. Ne referim aici la ciudățenia că delegarea arbitrilor a fost încredințată unei singure persoane, directorul general al *FRF*, Ionuț Lupescu. Apoi, compromisurile care există la toate nivelurile, de exemplu *Ceahlăul* nu a mai retrogradat întrucât *Delta Tulcea* (care obținuse promovarea) nu a primit licența. Fapte similare judecate în mod diferit: pentru incidentele produse de suporterii la Buzău, clubul *Dinamo* (aflat în stare de recidivă) ar fi trebuit să primească o pedeapsă mult mai mare decât aceea de a susține două meciuri cu porțile închise. Justificarea însă: începând din acest sezon se pornește de la zero! Mai mult, făcând apel, și această sancțiune a fost ridicată. Apare o întrebare legitimă: de ce *Steaua* și-a continuat ispășirea pedepsei din campionatul trecut (porți închise în prima etapă, cu nemțenii)? Mai departe. În premieră, Comisia de Disciplină (alcătuită din juriști și avocați, nici un om de fotbal!) a anulat cartonașele roșii primite de nemțenii Vranjkovici și Rusmir, dar nu și pe cel acordat lui Neaga, care a efectuat o etapă de suspendare. Nici argeșeanul Costescu (două „galbene”, ambele pentru simulări) nu a fost iertat... Sistemul respectiv se practică în Spania sau în Scoția, dar poate crea un precedent periculos.

Să nu uităm nici echipa națională: pe 22 august, amical la București, cu Turcia; pe 8 septembrie, în deplasare cu Belarus (preliminariile *C.E.*) și alt amical, pe 12 septembrie, la Köln, cu Germania.

Nicolae Dică are un început fulminant de sezon: notă maximă, ca și numărul de pe tricoul său (*Zagłębie* – *Steaua* 0 – 1)

● **To be or not to be in Guinness Book? This is the question.** În Sala Sporturilor din Sibiu a avut loc o tentativă de disputare a **celui mai lung meci de baschet** din istorie. 24 de tineri, amatori, fani ai echipei CSM, au respectat canoanele drastice privind somnul și alimentația, *but...* lipsind fondurile, organizatorii n-au reușit să invite un reprezentant al **Cărții Recordurilor**. Ei au depășit cu opt ore precedentul record mondial (de 72 de ore) deținut de Marea Britanie și speră ca înregistrarea integrală pe casete video să fie suficientă pentru omologare.

● Cea de-a **94-a ediție a Turului Franței la ciclism** a fost zguduită de scandalurile privind dopajul. Astfel, au fost depistați și excluși din competiție germanul Patrik Sinkovitz, favoritul hazah Alexandr Vinokurov, italianul Cristian Moreni și danezul Michael Rasmussen. În finalul întrecerii s-a impus spaniolul Alberto Contador (24 de ani), dar **Marea Buclă** a lăsat multora un gust amar.

● **Șahul – materie obligatorie de studiu în primii trei ani de școală primară**, începând de la 1 ianuarie 2008. Nu, nu vă speriați, nu în România, ci în Rusia, și este vorba deocamdată de

un proiect de lege. La noi, în schimb, după succesul de care s-a bucurat **Turneul Regilor – Romgaz** (luna iunie, Bazna), în perioada 3 – 10 august, la Eforie Sud a avut loc **Openul Romgaz**, cu participarea rusului Boris Spaski, cvadruplu campion mondial și de șapte ori vicecampion.

● Triplă campioană olimpică în anul 2000, atleta americană **Marion Jones** (foto) a ajuns în pragul falimentului. Cauza? Sumele plătite avocaților pentru a se apăra în procesele care i s-au intentat pe baza acuzațiilor de dopaj. Vorba ceea: frumoasă, celebră, dar... săracă.

● În **Formula 1**, după nouă clasări consecutive pe podium, britanicul **Lewis Hamilton** a fost urmărit de accidentări la Nürburgring (locul 9!), pentru a obține în Ungaria cea de-a **treia sa victorie** din acest sezon.

● **Comitetul Olimpic și Sportiv Român** a semnat două parteneriate cu firme de îmbrăcăminte care vor asigura **ținutele oficiale** ale delegației noastre la **I.O. 2008**. Tot e bine, nu știm însă cum vom face rost de medalii.

text **Pompiliu L. Dumitrescu**

foto **Rompres**

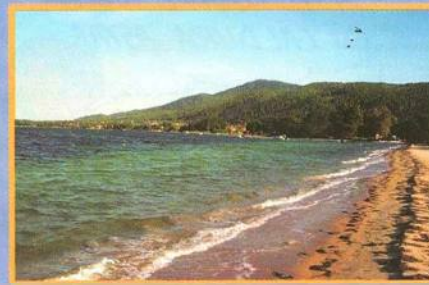
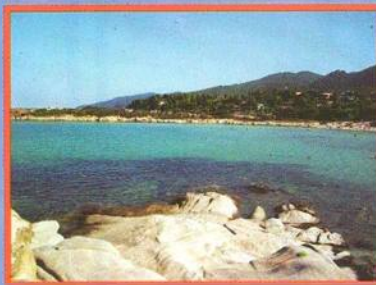
Concurs Europa Travel

Europa Travel te invită în Halkidiki. Peninsula aflată în nordul Greciei, compusă din trei brațe de pământ – **Kassandra, Sithonia, Muntele Athos** în Marea Egee. Halkidiki este un loc fascinant, plin de contraste: 500 km de litoral cu plaje de nisip cu mici golfuri sculptate în stâncă, păduri de pini, un paradis natural situat la mică distanță de Salonic.

Poți și tu să mergi în acest paradis răspunzând la întrebarea:
Care este destinația concursului Europa Travel luna aceasta?

Câștigătorul (prin tragere la sorți) va fi anunțat în timp util.

Șos. Mihai Bravu nr. 62 A; Tel.: 031.402.55.87; 0729.156.199; Fax: 031.402.55.88; e-mail: office@europatravel.ro; www.europatravel.ro

Trimiteți talonul la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 24.09.2007

Concurs
EUROPA TRAVEL

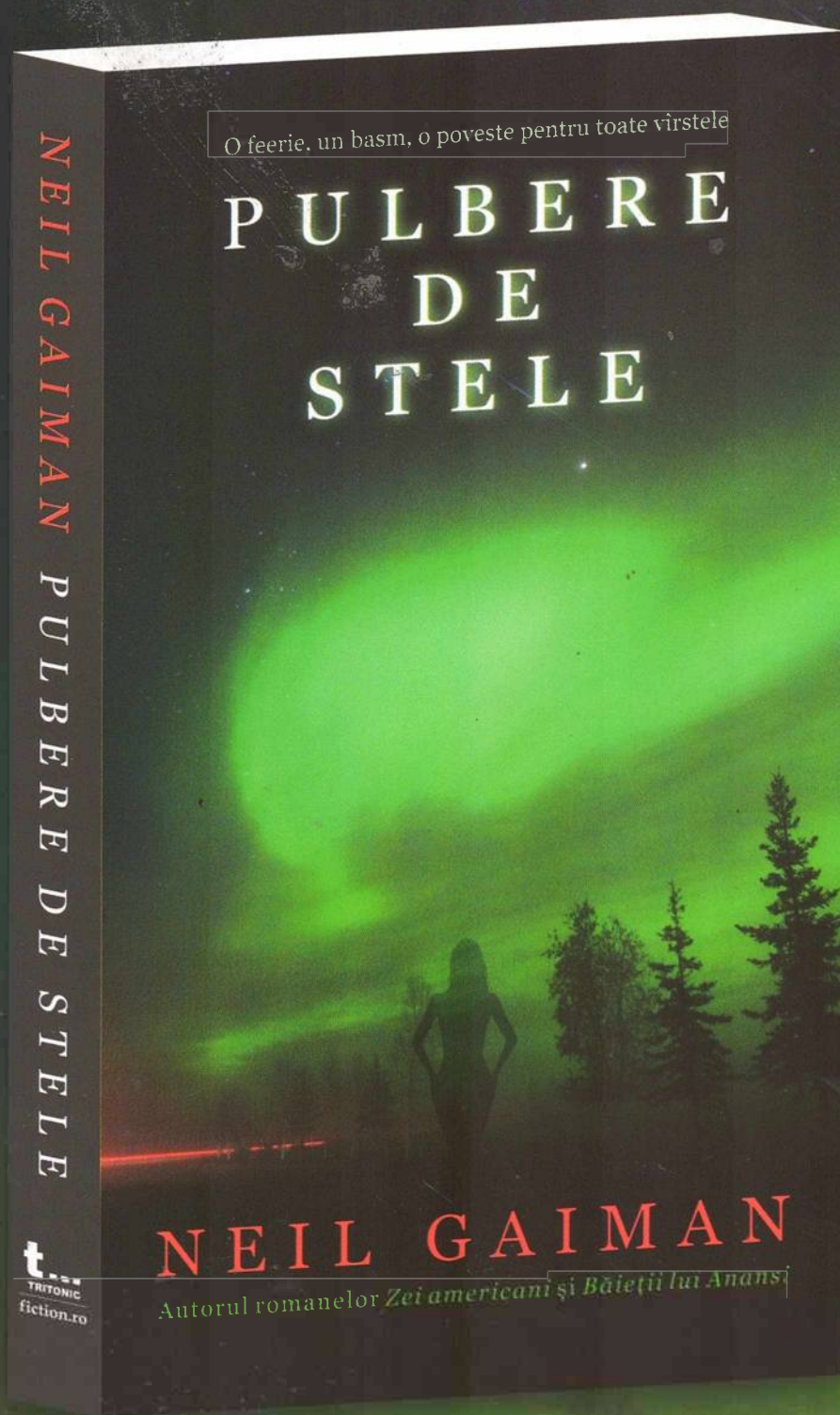

Și la vară cald!?

ep. 58

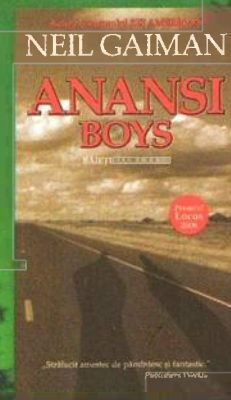
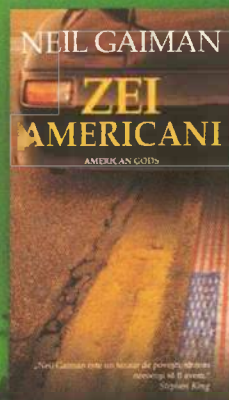

NEIL GAIMAN

Din 12 octombrie și
FILM

www.stardustmovie.com

t...
TRITONIC

Cititul nu dăunează sănătății. tel/fax: 242.54.09 www.tritonic.ro fiction.ro

Awakening Aromabliss

oriflame

oriflame

Aromabliss

Awakening
Eau de Toilette

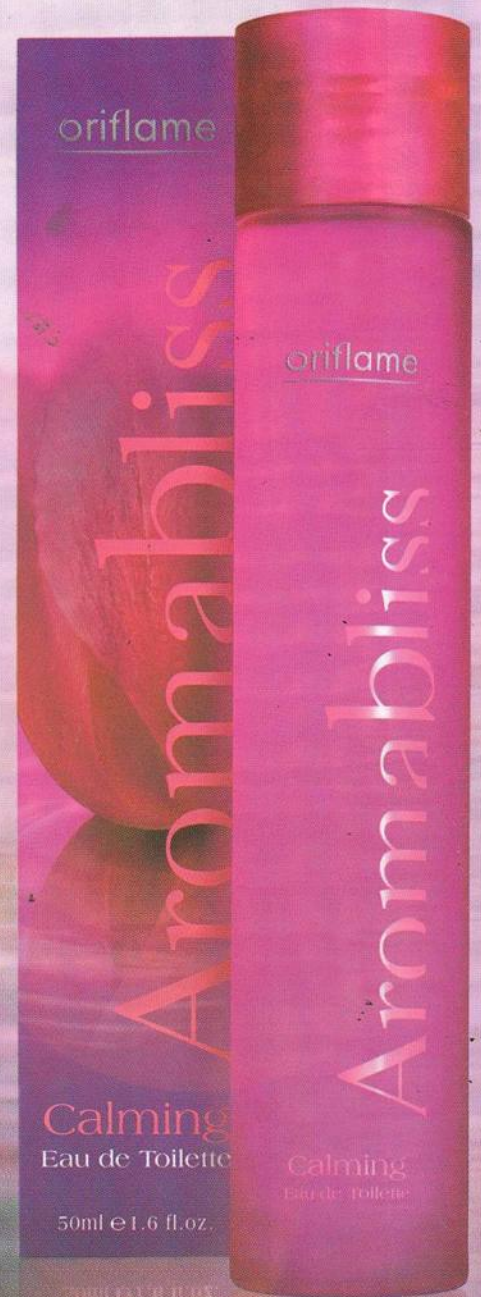
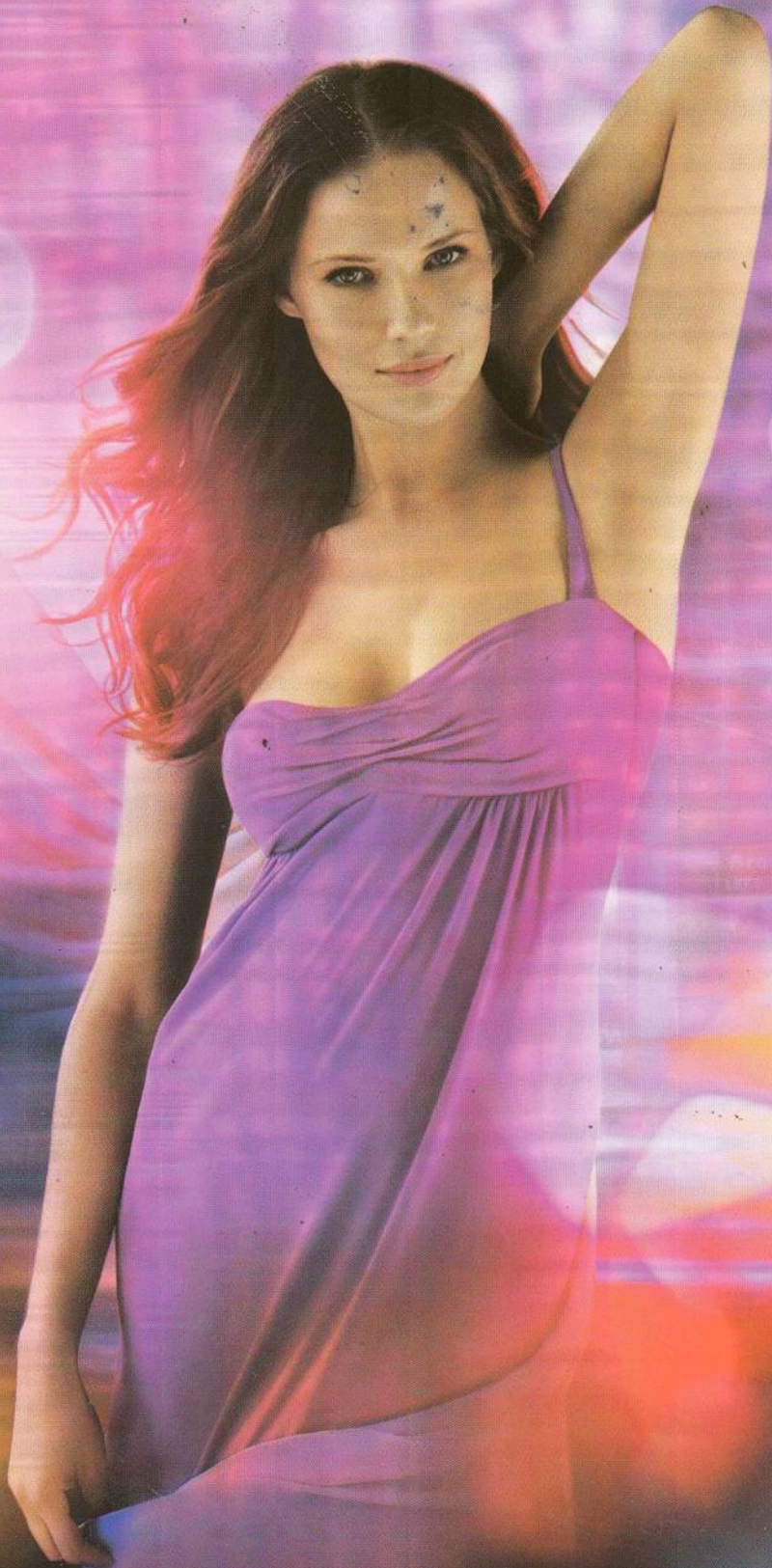
50ml e 1.6 fl.oz.

Awakening
Eau de Toilette

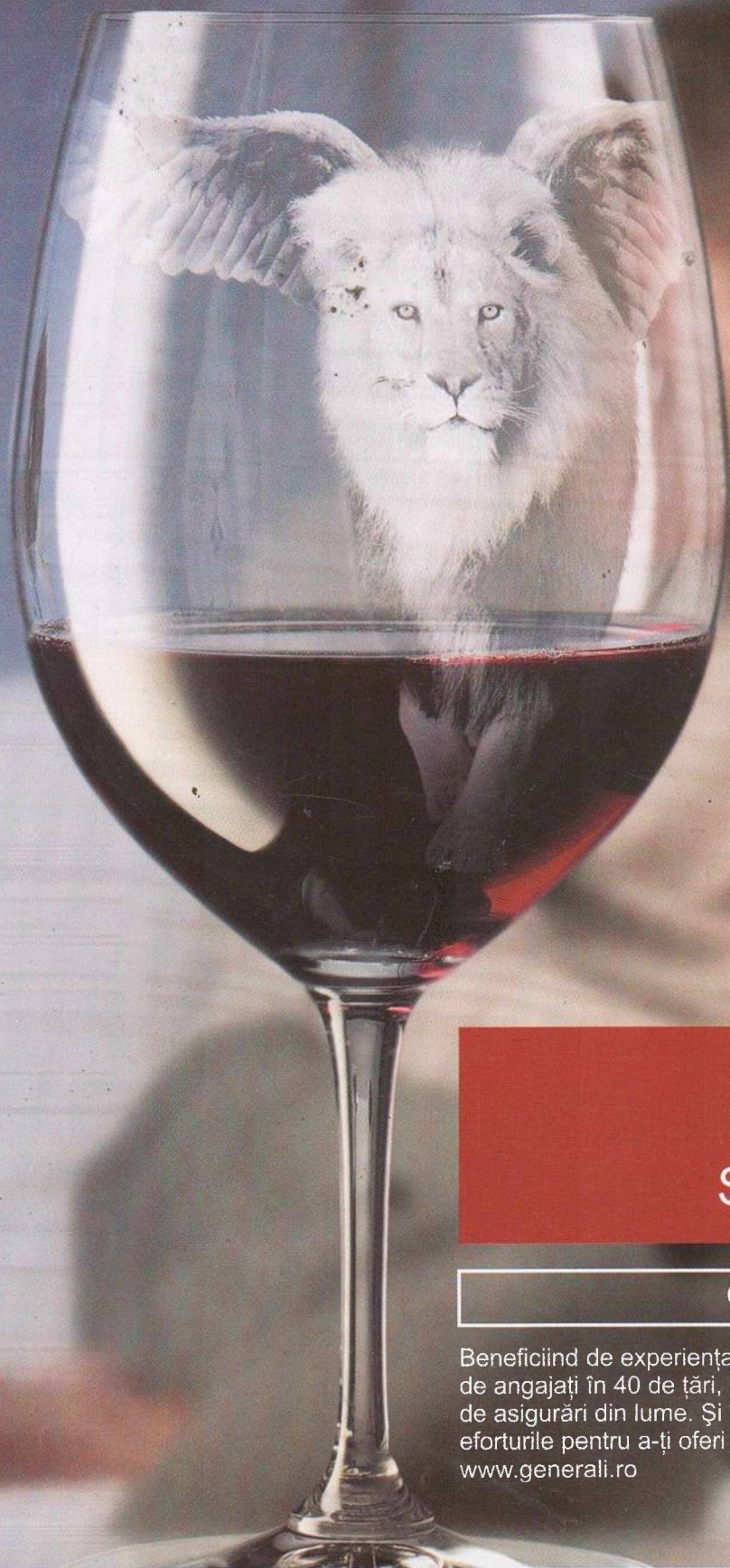
oriflame

natural swedish cosmetics

Calming Aromabliss

E bine să știi
că te poți bucura de viitor.

Sub aripile leului.

Generali Asigurări - asigurări de viață

Beneficiind de experiența acumulată în peste 175 de ani de activitate, cu 66.000 de angajați în 40 de țări, Generali este unul dintre primele grupuri financiare și de asigurări din lume. Și în România, Generali Asigurări își consacră toate eforturile pentru a-ți oferi cele mai bune soluții de asigurare de viață.
www.generali.ro